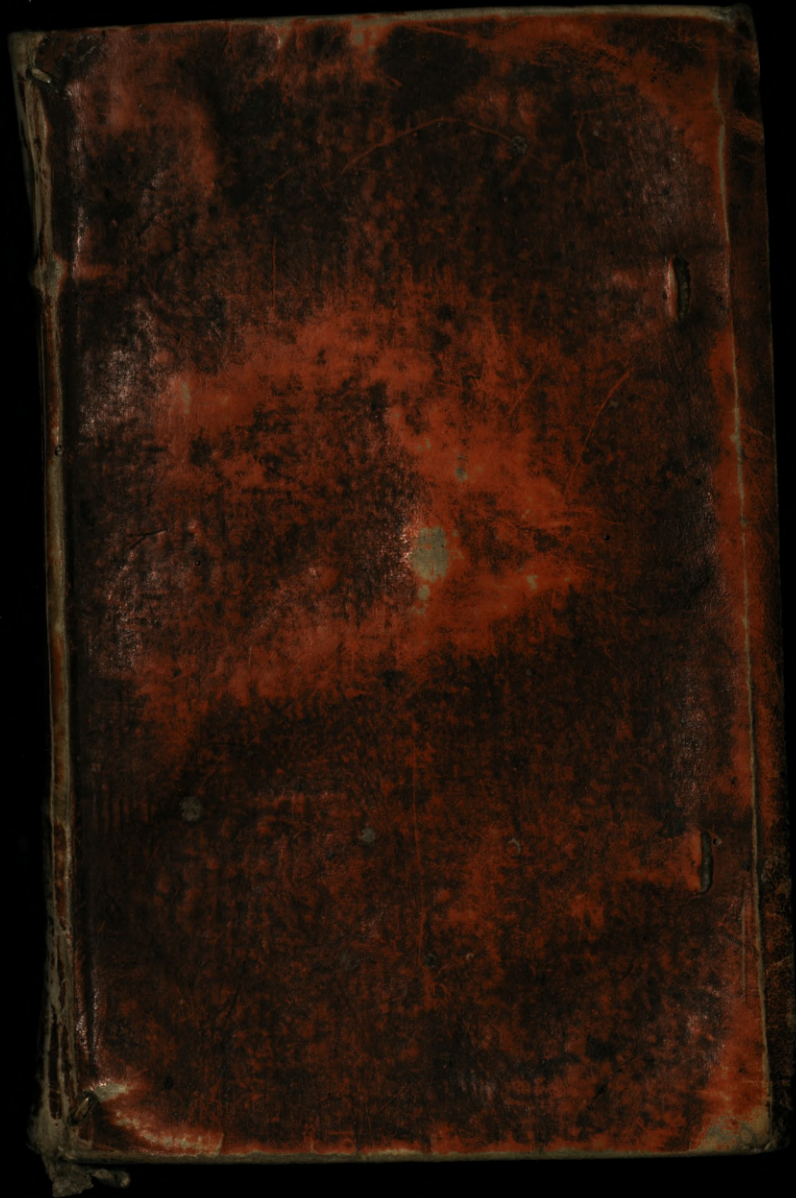
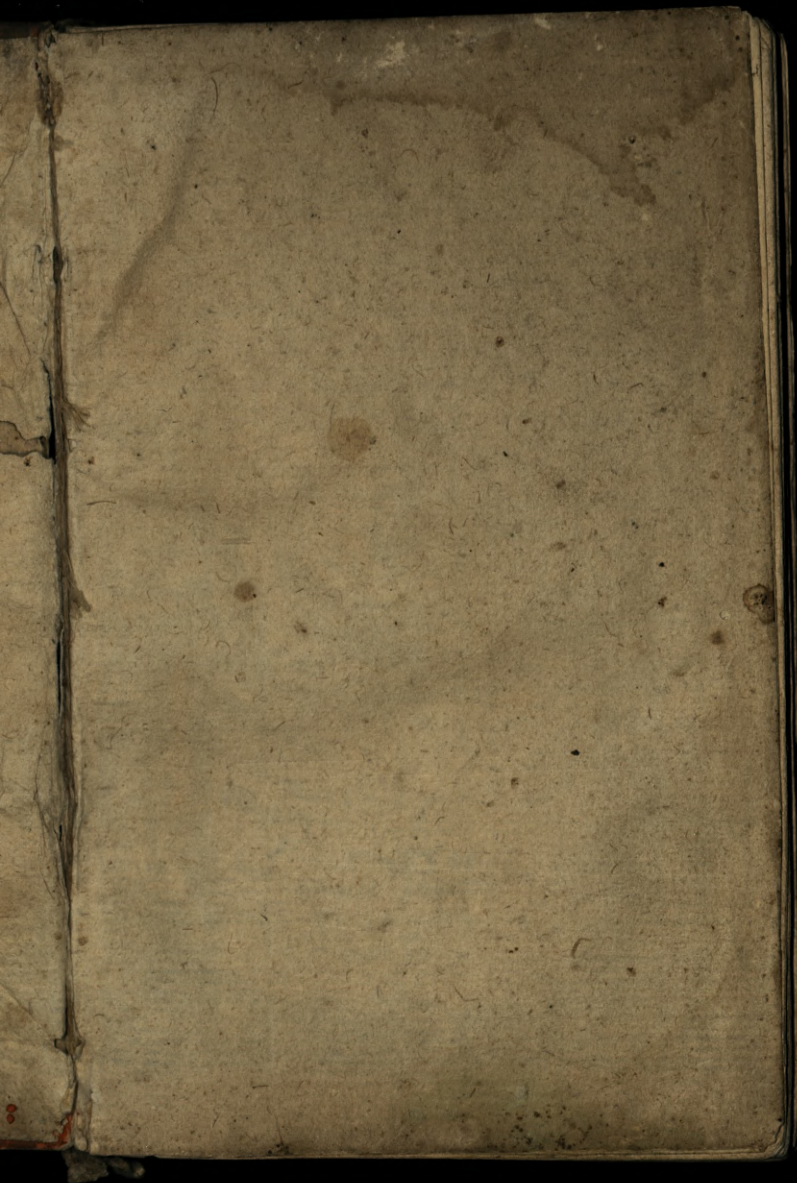

Pro Conuentu Paestensi ad S Bonaventur

1377

UNIVERSITY OF CHICAGO
EX LIBRIS
MARTIN H. HARRIS
LIBRARY OF THE
SOCIETY OF THE
CITY OF CHICAGO
1877

Illustrissimo ac Reueren-
dissimo Domino,

D. IACOBO ZADZIK

EPISCOPO CRACOVIE.

DVCI SEVERIÆ.

Domino & Patrono colendiss.

MARTINVS HINCZA Societatis IESV,
Felicitem.

*Nihil est ultra purpuram, Illu-
strissime ac Reuerendiss: Do-
mine, quò sanguineus prope
mortalium aspiet labor. nihil
proinde Virtus emerita illustrius expecta-
re sub celo, nihil ego per omnes Honorum
gradus ad summa ductæ augustius vouere
possum. Non humane tamen gloriæ am-
bitiosum aliquod symbolum cogitabit Am-
plissima Celsitudo Tua. illam fero Purpu-
ram, quâ Rex Dolorum & Sacerdos verè*

A

Maxi-

Præfatio.

Maximus, verè Optimus, per ludibrium
olim vestitus, Regum omnium Præsulumq;
purpuras honestauit. bis tinctam esse faci-
lè deprehendet, qui magis Diuino sangui-
ne, quàm natiuo murice rubentem aspexe-
rit. Conueniet, ni fallor, humeris Polonæ
Reipub. onus ferre doctis: nam & iis ali-
quando inhæsit, quibus reparandus Orbis
nitebatur. Nec scio, quidquamné viris
principibus magis decorum sit, quàm Re-
gis huius dedecore ornari? Nisi & decus
appellare malis; quòd ea chlamys ignomi-
niam Deo afferre ausa, retulerit maiesta-
tem. videlicet usu effecta melior culpam
violatæ Maiestatis hoc præmio luit: quasi
veniam à personato Rege ac fauorem me-
rita, quòd scenæ seruïssset. Itaq; patieris
facilè, Illustriss: ac Reuerendiss: Domine,
sacrum istud, quod nuper inscendisti, soliū
huius etiam purpuræ luce augeri. Tametsi
enim Fata prouidisse Tibi videantur, ut
non nisi per purpuras ires, dum geminā
claro

Præfatio.

claro purpurâ Serenissimo Cardinali Ioanni Alberto ad hoc Ducalis Episcopatus regimen succedis; attamen (pace vestrâ, Principes terræ, dixero) cæterarum splendorem omnem ac pretium hæc una vincit, quam Illustriss: Celsitudini Tuæ dedicatum eo: ut summa votorum attigisse videar, dum post aliorum panegyres, variamq; primo ad hanc Sedem ingressui Tuo gratulantium pompam, id offerre meâ meiq; Ordinis manu possum, quo maius nihil habet minima dolentis IESV Societas. Atq; ut pretium huius muneris clarè perspicias, vide, (si videri tamē inter vulnera potest) inherescentem huic purpuræ, suoq; velut affixum sanguine Regem Dolorum: vide, inquam, & quem Romanus Præses hominem esse dubitat, Regem Tuum agnosce, agnitum adora. Equidem pro Rege isto ad Tuam Celsitudinem Orator accessi, demissè religiosèq; supplex, ut eum ab indigno populo exclusum atq; eiectum in Ratem
A 2 Tuam

Præfatio.

Tuam Gentilitiū beneuolè admittas. Haud enim vsquam ſeruandis Regibus idoneam magis atq^{ue} opportunam reperiet. Erudito iam vel inter procellas curſu Regum Regnorumq^{ue} Sarmatiæ ſalutem hæc vexit Oneraria: ipſos triginta, vel ampliùs, annos in hoc labore pluſquam nautico exegiſti, vt Te glorioſa canities nonniſi ad Clauum potuerit reperire. Ne commemorem priuatas publicasue Regni curas, huic verè dicam, Regiæ Naui creditas: quàm pridem admirante Septentrione Moſchouiticæ glaciæ eluctata è terris illis horridis armorumq^{ue} feracibus Pacem reportauit! Prodigij certè inſtar fuit, quòd venerabundus hoſtis quacunq^{ue} victoriam illa fleteret, ultro poſitis armis ſequeretur; ſaluāq^{ue} duntaxat crederet, quæ huic Onerariæ commiſſiſſet. Iam Pruſſicorum tumultuum quibus nuper auſpiciis, quā ope inueſta tranquillitas? Debet proſectò huic Naui Polonia, quantum nec Auguſti vel Hadria-

Præfatio.

Hadriani triremibus Romanum Imperiū, tametsi arrogans Felicitatis vocabulum non magnis euentibus, sed magnis consignatum literis iactārint. Quò admirabile minus est, eo Regum vel honore, vel amore dignam extitisse, ut velum deponere iussa inermi dūtaxat malo uteretur: satis, reor, sine velo secura, dum Regales adspirarent Fauonij. Perge verò fortunatum gloriæq; diues Nauigium: ini portus à Superis destinatos. illud Tibi hodie (ut Naii quondam Salaminia Critolaus) memori versu inscribam: Magnos seruatur in vsus. In quos? ais. Non, ut lembus ille Pharsalicus, Cæsarem eiusq; fortunam; sed Regem Dolorum eiusq; Purpuram vehes. gloriosissimum erit post laureatos Reges hunc ferre purpuratum. Eccur vela iam olim submisisses, nisi ut antiquissimarū nauium ritu cultuq; tantum Principem honore obuiio salutes? an & captandis auris minime fatigari oportuit, dum tali numine agere?

Præfatio.

Vere? Salutis certè Nauem in fabulis cen-
sebo, quam auctore Theseo ferunt quotan-
nis Delon excurrisse, dumq̃ isthic à sacer-
dote Apollinis coronaretur, neminem A-
thenis licuisse interfici. Versabitur magis
ob oculos Tua Nauis, Illustrissime ac Re-
uerendissime Domine, quā cum ciues Pa-
triæ, Patriamq̃ ciuibus toties seruâris,
nunc vnā perpetuamq̃ circumferes v-
niuersorum mortalium Salutem. Hæc Te-
ipsum, hæc Gentis Tuae Nauem saluam
perpetuò velit, hæc deniq̃ coronam impo-
nat. Ita precor; ita voueo. Cracouia,
vj. Idus Martij. Anno Salutis, 1636.

Pro Conuentu Pacostensi ad S Bonauenturā

*Meditandæ Passionis Christi
Commendatio.*

Nihil tam salutiferum nobis est, quàm
quotidie cogitare, quanta pro nobis
pertulit Deus & Homo. *Aug: Serm:*
23. ad Fratres in eremo.

Simplex Passionis Dominicæ memo-
ria & meditatio plus vtilitatis affert ho-
mini, quàm si in pane solo & aquâ an-
num integrum ieiunet: plus etiam,
quàm si diebus singulis ad sanguinem
se flagellet: plus denique quàm si Psal-
terium integrum quotidie recitet. *Al-*
bertus Magnus Episcopus Ratisbonensis.

Facultas

Facultas R. P. Martini Hinczæ Prouin-
cialis Poloniæ Societatis
I E S V.

REGEM DOLORVM à quatuor Theo-
logis nostræ Societatis reuifum typis vulgari
facultatem concedo, si ij, quorum interest censue-
rint. In quorum fidem has manu mea subscri-
bo. Cracouia, 13. Ianuarij. 1635.

APPROBATIO.

EGO Sebastianus Nucerinus, Ecclesiæ Cathe-
dralis Craconiensis Concionator Ordinarius, fi-
dem facio, quia librum hunc, cui titulus est, REX
DOLORVM, ab Admodum R. P. Martino
Hincza Prouinciali Poloniæ Societatis I E S V com-
positum, vidi: & ut ad imprimendos cordi deuoto
Regios I E S V CHRISTI dolores Cracouia
vnà cum additamentis excuderetur, potestatem
feci. Die 23. Febr. 1635.

MEDI-

MEDITATIO

PRIMA.

Rex seruorum pedes lauat.

PRÆLVDIVM I. *Recole historiam de Apostolorum pedum lotionē.*

Prælud: 2. *Statue te in cenaculo.*

Prælud: 3. *Pete calitus humilitatis ediscenda gratiam.*

Punctum Primum.

R Egali Conuiuio præmittenda loto fuit, veteri iuxta, ac nostro sæculo sanè vsitata. Rex igitur ipse linteum vltro capit, præcingitur, vrceum ac peluim assumit, seruorum pedes eluturus. Nemo ab aula cælesti comparet, qui id obsequij præster. Dominum ac Regem totus is manet labor.

Mihi, quicquid illud est, Rex æterne, permitte, da id amoris meo, da humanitati tuæ, vt quod obis, pro te obeam. Ac Rex: Meum, inquit, est ministrare tibi, qui corporis Virginei præcinctus sudario tuis me obsequijs deuoui, nempe

B

non

Meditatio Prima.

non veni ministrari, sed ministrare. Ita prorsus est, ministrat IESVS vel pauper-rimo, paratus in sanguinis sui lauacro vnumquemque per sacrum Baptisma eluere, quò per canales purpureos pretiosi sanguinis vnda depluit. Nec illud minus est, quod in sacro Pœnitentiæ mysterio geritur. En ad IESV balneum. tu quoq; inuitatus es: lotus es, mundus né es? Cui elui tam proclive est, lauacrum culpæ non potest, si mundus non est. Cæterum vtendum eo balneo est, si ad epulum, quod & in cælo tibi præparatum, & sub cælo in Eucharistia relictum, admitti desideras. O desidero; bone IESV, desidero. Mandare IESVS poterat, quam afferri, non mandat, ipse affert, ipse affundit. Quàm tu crebrò tuo optè ministerio vti potes Christi causâ, tamen si minimè desint, qui seruiant? facis né?

Punctum Secundum.

Affusâ Rex IESVS aquâ, ad seruos accedit, pedibus aduoluitur, eosque sacrosanctis manibus lauare aggreditur. Quam adeò profundam humilitatem conspicatus Regiæ familiæ princeps Petrus

trus exclamat : Itanè verò ? Tu mihi la-
uas pedes Rex Sereniss? absit, absit, non
sino, non patior ? non lauabis mihi pe-
des in æternum ! Stupet Petrus, dicit mi-
randum illud *Tu* ? illud stupēdum *Mibi* ?
immemsum videlicet discrimen, inter
regiæ illius maiestatis excelsitatē, suāq;
seruitutis abiectiōnem exhorruit Quæ-
rit B. Augustinus, quidnam sit illud *Tu* ? *Aug. Tra-*
& illud *Mibi* ? respondetque cogitatio- *Statu 50,*
nepotius pensandum esse illud *Tu*, & *in Ioan.*
illud *Mibi*, quàm verbis explicandum.
Ego dum illud *Tu* considero, non pos-
sum quin dicam, O plenum mysterij
Tu ? ô inexplicabile, *Mibi* ! *Tu* Deus
æterne, *Mibi* ? vmbra fugienti, vapo-
riq; euanido ? *Tu*, Fons sanitatis, *Mibi*,
sentinæ delictorum ? *Tu* Saluator ac Re-
demptor, *Mibi* reo vinctoque ? *Tu* sa-
pientia infinita, *Mibi* meræ ignoran-
tiæ, errori mero ? *Tu* Rex Angelorum,
mibi mancipio peccatorum ? Inscul-
pe homo cordi tuo istud *Tu*, *Mibi* ; fu-
turum enim est, vt & tam salutaris la-
uacri memor, gratusque sis, & mundi-
tiam tanto impendio partam nunquā
amittas, si magni æstimes sacris te Iesv

Regis tui manibus ablutum : Ea porro verba duo , & seriam animorum curam rite expiatis, & non perfunctoriam præparationem ad sacra Myſteria acceſſuris videntur planè inculcare. Quin illud quoque cogitare licet, in ea pelui immentum planè viſum eſſe pelagus, quo dum mergi meruit Apoſtolus exclamat: Abſit à me, vt vel pedem huic Oceano immittam; hauriar his fluctibus, hauriar. Oceanus nimirum erat Regis Tanti Tanta demiſſio. Ecquid cenſes Chriſtiane ? Arduum eſt demitti ? At minimè certè operoſum, videri debet, ad mendicorum etiam lauandos pedes accedere tali doctore, tali exemplo. Cupio mi Ieſu Rex optime, cupio; vſinam quàm proximè te ſequi valeam.

Punctum Tertium.

PAſſus Petrus eſt pedes ſibi lauari Regia manu, at non prius quàm minas audiuit. *Non habebis partem mecum*, eoq; exclamat; *Domine non tantum pedes, ſed & manus, & caput.* Minatur Rex repulſam à cæleſti conuiuio,
niſi

nisi conuiuiam sua manu lauerit. Quid?
 credamnè Petrum detestabili quopi-
 am scelere fuisse incestatum, cui eluen-
 do tale opus fuerit ministeriū? Minimè
 sanè. At nisi monitus morem Ie sv Regi *Barrad.*
 gessisset, futurum erat, vt cælo æternū *rom. 4.*
 proscriberetur ille Apostolorum Prin- *lib. 2. cap.*
 cept, ille regni cælestis clauiger, illud *3.*
 Ecclesię Caput, crimine videlicet con- *Basil. in*
 tumacię, quę sic procul dubio fuit *Regulo*
 capitalis, ideoque manus, & caput *breviorib.*
 vltro præbet. *resp. 233.*

Quoties à Regis tui vicario mundaris,
 si quid haud mundum eluendum est,
 vtpotè si cogitationum parum proba-
 rum vel etiam vnus labe mens aspersa
 sordescat, Petrus imitandus est, præ-
 bendum caput, parendumq; omninò,
 si partem habere vis, & in cælis cum
 Rege per beatitudinem, & in terris cū
 Regis Vicario per doctrinam. Admit-
 to Rex æterne, admitto quod offers
 lauacrum, caputque vsquequaq; tibi
 purissimo mundatori submitto, ac pe-
 to, ne per ministros tuos animum affe-
 ctusque meos mundare vnquam inter-
 mittas. Ego parebo quantum voles,

licet enim indignum tanta maiestate
 sit, mancipiorum illuuiem attingere;
 quoniam tamen tu ita vis, cui multò
 grauius mundi scelerum onus incum-
 bit; eum me Confessario præstabo meo,
 qualem tibi Regi ac Deo, quem latere
 nihil potest: nec erit macula quam ce-
 latam velim, nec perplexitas animæ
 quam patefactam nolim.

M E D I T A T I O S E C V N D A.

Rex ad proditoris pedes.

Præludia eadem cum superioribus.

Punctum Primum.

INter Apostolos fuit quoque Iudas
 nequam Apostolus, optimi sanctis-
 simiq; Magistri discipulus latro; beni-
 gnissimi munificentissimiq; Domini
 famulus proditor; proborum filiorum
 frater degener. O si vel nunquam na-
 tus fuisset, vel natus mox interiisset!
 Expediebat sanè dudum sceleratum,
 illam Christi sanctorumq; Contu-
 bernio

bernio, confortioque depelli; verum Domini bonitas nihil nisi suauiter agere potest sustinet furem: vel domesticum. quæ quidem suauitas en quo progressa tandem est! Recumbit proditor inter conuiuas amicos; Rex autem genibus prouolutus, pedes sceleratos lauat, abstergit, osculatur. Caue fatidissimam hanc picem Rex Sereniss: caue tangas putidum canem IESV suauissime, proditor tuus est quem tangis proditor, qui vitam sanguinemque tuum sacrilegæ subiecit auctioni, patremque; parricida funesta stipe hostibus capitalissimis addixit. Ejice ex turba prædonem, ruat præceps in barathrum, ardeat æternis ignibus plagiarius, perduellis, sacrilegus. At clementissimus Rex humanitatem, beneficium, amorem præstat scelerato, impio, latroni: neque alium præbere se nouit Auctor salutis Salutis proditori.

Quàm multa id genus amoris argumenta Rex IESVS præstat improbis, quo tandem eos ad se pelliciat! verum hæc charitatis illicia nequaquam longius eunt, quàm vita. Quem in peccatis

Meditatio Secunda.

tis mors deprehendet, ei Rex vt iustissimus, ita seuerissimus iudex erit.

Neabutare, ô homo, Regis optimi clementiâ: dum licet, excute vitia, vitamque corrige.

Hoc volo, Rex Maxime, hoc peto, tu modò opem auxiliumq; suggeras, vt viuam prout vis & iubes.

Punctum Secundum.

IN stuporem egit cælos tam profunda tam excelsi Regis humilitas. Æternum verò Patrem infinita hæc Filij charitas vehementer mouit. Qua quidem charitate permultum sibi nobisque Christus promeruit. Quid enim fædius, quid tetrius esse potuit Iudâ? quid pulchrius, quid illustrius Christo? CHRISTVS tamen pedibus Iudæ Capitalis inimici substernitur. O viderent hæc, qui vti semel odijs exarserunt, sic inuicem se auersantur, vt mutuum cōspectum defugiant, colloquium horreant, beneficium vel acceptum, vel oblatum detestentur, honorem vel exhibitum, vel exhibendum execrentur. Quæso te, vter tandem melior? tuné?

an.

an IESVS? vter nobilior: IESVSNE, an tu? meâ quidem sententiâ melior IESVS, IESVS nobilior: nec est, opinor, qui secus iudicet: quàm paucos tamen videas, qui non meliores IESV, minora passi quàm IESVS condonare offensam planè dedignantur. Eritné, Rex ac Domine, quod mihi tuâ causâ graue videatur, cùm te pedibus proditoris videam subiectum? Non erit profectò, mi IESV, non erit. Feram omnia, dum me similem tui videam; eumq; qui me quacunque ratione læsit, ita diligam, vt si opus sit, pedibus nocentis prouolui paratum me habeas, idq; tuâ solius causâ, Domine, Rex, DEVS meus.

Punctum Tertium.

Hostili in Regem IESVM odio cor Iudæ inflammatum nullis amoris argumentis se deliniri, nullis obsequijs adamantinam duritiem emolliri patitur, sed quam concepit proditionem, cædemq; Regiam molitur. Quidnam tandem, Iuda sacrilege, quid in te tantum Rex tuus commisit? illudné quod Apostolum te creauit? quod prodigio-

rum patrandorum facultatem concessit? quòd Euangelicæ prædicationis munus commisit? Rudis paulò antè ac sortis extremæ, en, quò tandem honoris euasisti? vt si Regi Christo perseueranter inhæseris, tribunal iudiciariũ æterni Iudicis assessor obtineas; neque veritatis æternæ te promissa, si scelus omittas, frustrabuntur. Nihili hæc apud proditorem. Solus ei nummus in pretio, pecuniam esurit, pecuniam sicit, pecunia latroni Regina, vita, *DEVS*. Apostolica dignitas, Solium cæleste, Christus, mera somnia.

Hæc obstinationis propria dos est, vt nequaquam flecti se sinat, æterniquè boni iacturam, ludum ac fabulam æterno malo suo ducat.

Id prorsus agunt peccantes, qui vel vnus mortiferi criminis culpâ beatæ æternitatis iura amittunt, plurisq; vmbra rei vilissimæ, quàm animam, cælum, Christi sanguinem, *DEVM* deniq; æstimant. Cæci, heu cæci homines! cæca prorsus es, anima mea, quæ cum noueris, quãtiuis boni creati magnitudinem perfectionemq; infra Deum esse,

se, DEO tamen quàm sæpe anteponis,
quod sua turpitudine ne nominari qui-
dem meretur!

En ego, bone IESV, omnibus te bonis
antepono, quia vt bonis omnib⁹ es me-
lior, ita mihi carior; ideoq; nihil volo,
quod tu nolis, nil me capit, nil dele-
ctat, quod tu veres.

Respuo solatia, quæ non sunt ex te;
horreo suauitatem, quæ est sine te; de-
testor omnia quæ sunt contra te. neque
enim creatus sum à te, nisi ad te, & pro-
pter te, Rex meus, & DEVS meus.

MEDITATIO TERTIA.

Rex cœnam instruit.

PRÆLVDIVM I. *Renoca in mentem hi-
storiam Eucharistia.*

Prælud: 2. *Idem cum priore.*

Prælud: 3. *Petitionē continet, quâ plenam
eius cōuiuij cogitationē obtineas, & suavi-
tatem amoris, quo tūc Christus flagrabat,
persentiscas.*

Punctum Primum.

EXTREMAM Rex cœnam præbet, ean-
demque primam, quam, vt ipse ait,
deside-

desiderârat ab ipso ortu suo. Extrema est, quia sub noctem cæli terræque Rex nobis eam apposuit, æterno iam Sole occumbente. Extrema est, quia nulla amplius superest coena, nisi illa in æternæ felicitatis æterna regia, DEI visio. Extrema est, quia quidquid epularum, quidquid lautitiarum mens aut capere, aut appetere potest, abundè continet. Extrema est, quia ad vsq; mundi occasum producet; quâ etiam è vita migraturus frui debet, quisquis vivere optat. Extrema est, quia quidquid amoris, alacritatis, munificentiae Rex habuit, hîc deprompsit. Prima porro est, quia reipsâ nunquam à Rege data: imago tantum picturaque coenæ in lege veteri repræsentata. Prima, quia omnium quotquot fuerunt, sunt, erunt, conuiuiorum lautissima, suauissima, nobilissima. Prima, quia omnibus epulis, omnibus conuiujs omni iure præponenda est. vide homo vide, quàm Rex erga te munificus, quàm erga Regem tu deparcus! vsq; in finem dilexit te IESVS; tu verò quousque tandem IESVM diligis? Euiscerat se IESVS, ut

se,

se tibi impendat: quid vero agis tu, vt te
I E s v rependas? Vincis me Deus meus,
Rex meus, in omnibus me vincis; vi-
ctum me agnosco: sed quidquid amo-
re tui agere patiue per vires licebit, agā
adiutus tuā gratiā & patiar; nec restri-
ctē profectō me aut malignē erga te ge-
ram, sed largē, sed alacriter, sed toto a-
nimo præstabo & exequar, quæcunq;
te velle nouero; neque aliud, te fretus,
aut committam, aut sentiam, quamdiu
vivere me voles. quidquid sum, Regis
mei sum.

Punctum Secundum.

QUænam tandem ea cæna est? quod
conuiuium? Deus hîc conuiuator,
Deus prægustator, Deus cibus, Deus se
præbet epulandum, Deus editur, Deus
bibitur, vt conuiuæ Deo viuant. Adeo
liberalis in homines Deus est, qui om-
nibus rebus creatis in vsus hominum
impensis, cū ipse vnus superesset, ip-
sum se tradidit. Potuitne mens creata
cogitare D E V M cibi instar os hominis
posse ingredi, in viscera transmitti, ve-
rè mandi, verè bibi? Rex I E S V S hæc
præbet

præbet miracula, qui cum corpore, sanguine, animâ, diuinitate, in hoc Sacramento mirandum in modum vltro inclusus, quidquid ipse fuit, hominibus obtulit, & quod consequens erat, merita, gratias, virtutes, & quidquid habuit, attulit. Quò processisti, ô infinita, ô inestimabilis, ô inaudita I E S V charitas, vt ego te, Domine mi, cibum habeam? te, creator mi, manducem? Ita est, mi homo: atqui ego te apud te tam diu mendico, necdum emendico. Abundè munificentia meâ, impendique reïponderis, si animam mihi dederis. Do equidem, I E S V Rex meus: totam quanta quanta est accipe, nihil mihi nihil relinqui depono, imò vt nihil relinquant, supplico.

Si verè supplicas, propriam penitus exue voluntatem. Quod si leuanda vnquam pauperis occurrerit indigentia, Regis amorem intueri; fietque leue, quod graue fecerat amor habendi.

Disce insuper pretium magnitudinemque huiuscè Cænæ animo solerti ac pio expendere quoties ad eam accedis, Regique tuo supplex dicito. Illu

mina

mina Domine tenebras meas, tolle cæcitatem meam, vt & videam Regis huius, diuiniq; epuli magnitudinem &, vti par est, æstimem.

Punctum Tertium.

Assident sacro Conuiuio non vmbra, aut plebs vltima. Rex hîc, & Principes conuiuæ, quin & Regina, *Metaphr. in vita Deiparae, apud Sur: 15. Aug. Barrad: 10m: 4. lib. 1. cap. 17. in fine.* MARIA, in diuerso biclinio epulata est, missamque à Rege partem è Principis Apostoli manu accepit, ac coenæ facta particeps est. Cerne, vt suauiter Rex eo cibo vescitur, vt Regis mater suauitatis magnitudine planè colliquefcit, vt vnus Principum cælesti dulcedine caput languidulum regio pectore reclinat. Tuum id exemplum esto, vnde discas, quàm vehementer coenæ huius sapore capi, quântoperè salutare epulum esurire debeas, dareque operam, vt Rex verè sis, dum hîc conuiuaris. Quàm multa hodie seruitia, quàm multi venalitij stultè diuina mensæ huius edulia liguriunt, qui diaboli catenis nexi, ac vincti scelerum compedibus per sacræ confessionis decretum minimè

nimè excussis, ad tremendam hanc mē-
sam sacrilegi audent accedere.

Fac Domine, vt in tua gratia Sacra-
hæc omnes obeant, quò ampliorem
gratiam mereantur.

Mihi verò cura erit, non solùm ne
vinctus, sed vt etiam cum aurea synthe-
si, vesteq; regia, hoc est, cum ardenti
charitate, virtutumq; cæterarum splen-
dido apparatu ad edulia salutis acce-
dam. Tu modò, Rex meus, manum
admoue, & cum tibi me sistam, qui sa-
cratissimis oculis tuis placeam. Quod
vt præstare digneris, per Sanctissimæ
Genitricis tuæ, Reginæ meæ, merita
precesq; supplico.

M E D I T A T I O Q V A R T A.

Rex Hortum ingreditur.

PRÆLVDIVM I. *Repete Historiam.*

Prælud: 2. *Comitare Iesum, Hortumq; il-
lum animo designa.*

Prælud: 3. *Ora, vt Regij mæroris particeps
esse possis.*

Punctum

Punctum Primum.

Actis secundum cœnam Æterno Patri gratijs Rex IESVS, vbi prolixo pioq; colloquio discipulos recreauit, egreditur cœnaculo, ne quid fortè turbarum patrifamilias, domuiq; tam de se meritæ suâ causâ crearetur, si ab hostili cohorte inibi fuisset deprehensus; ne defugere tamen vim cædemq; imminentem videretur, locum Iudæ proditori haud incognitum subit.

Exit ergo Rex noster cum paupere familiâ, vale hospiti dicit, grates rependit, cœnæq; impendia diuinâ suâ benedictione remuneratur. Ne, quæso, hinc exeas, IESV pulcherrime, hîc te obseratis ostijs contine, cinge præsidio domum: vnicus saltem Angelus seruet ianuam; certè satis tueri te, hostesq; cæcitate mactare, ac delere plurima etiam millia poterit. Exibo, mi homo, hortumq; petam animi causâ; vel mors certa subeunda sit, dummodo rem Patri gratam faciam, subibo mortem. Quàm ardens tuum hoc placendi Patri desiderium, Rex meus, cui

C

vitam

vitam etiam tuam tam pretiosam posthabendam censeas, eòq; ingredi cupias, vbi haud dubiè cruentus te hostisprehendat?

Heu, quid mecum fiet, qui occasionem locumque omnem horreo, vbi non necem, sed exiguum tuâ causâ molestiam mihi paratam suspicor? Fuit hoc, Rex maxime: verùm abhinc cum tua gratia alacer eò inuolabo, vnde noxius vel corporis, vel famæ amor retrahit. Disce inter cætera à Rege tuo, Christiane, nemini negotium facessere, nemini vel in re minima afferre molestiam.

Punctum Secundum.

REX in via transito torrente Cedron ingruentem horrendæ passionis procellam, quâ obruendus erat, infinitamque scelerum, quæ ingrati mortales, diuinique sanguinis immemores patraturi erant, congeriem conspiciatus, mærare cepit ac pauere. Est cur mæreas, Rex optime, sano, florenti, innocenti, sancto, bene merito Parenti pro improbis, sceleratis, impijs, perditis filijs

filijs moriendum est; moriendum, inquam, tam horribili supplicio, tam paruo emolumento. Est quod mareas. væ animæ, væ, quæ tantam Regi tristitiam parit. Eram ego quoq; Rex gloriose, eram, fateor, tui mæroris causa, tui doloris materia, cùm te offende-
bam, sed hæcenus ista. Cupio deinceps & statuo ea curare, quibus tu lætari possis, eòq; detestor peccata omnia, petoq; vt & anima mea, & corpus mortis tuæ particeps fiat. Gratias tibi, bone Redemptor, quòd Oceanum hunc tam difficili vado transferis: nisi enim fecisses, infinitum æternorum ignium pelagus mihi ineundum erat, nunquam transeundum. Attende, Fili, quantò præstet aliquid in mortalitate perpeti, quàm in eternitate cruciari: Torrës est, riuulus est, gutta est, quicquid hîc toleratur, æternitas, Oceanus est, cuius nusquam litus est; vtrum vis elige. Malo Domine, contristari in hac vitâ & tecum, & propter te, quàm in illa cruciari sine te. Grauitèr igitur ne feras, quicquid ferendum acciderit.

Punctum Tertium.

Matt: 26

vers. 38.

Mar: 14.

vers. 34.

Titelma-

nus.

A Perit tristitiam Rex; cum ait: *Tristis est anima mea usq; ad mortem.* explicari res non potuit apertiùs. Quid enim morte tristius? quid eo, quod mortem affert, atrocius? atqui is Regius erat mæror, qui nisi diuina vis mortem auertisset, Vitam extinxisset. Et certè si exigui temporis cruciatus mortem Regi afferret, minùs forsitan mali esset: at cum eo usque perduret, dum Rex in cruce moriatur, malum equidem intolerabile.

13

Marcescit suauissimus ille flos, ô anima mea, languet illa pulchritudo, illa hominum, Angelorum, Dei voluptas. Obscuratur atrâ nube serenissimus Sol iustitię, deficit ille Sanctorum amor, illud coeli terręq; delictum. Tangat te tam acris hæc Domini tristitia, assume tam acerbi mæroris partem, indue luctum, aterq; cor saucium velet dolor, ut quoquo modo sponsi tui cruciatus leues.

Concipe hinc eum commiserationis affectum, ut si fieri possit, quàm pluri-

plurimum de Domini dolore detrahas, & in corde tuo recondas. Mihi crede, nihil melius, nihil suavius, nihil salubrius cordi tuo immiseris: summum enim cordis gaudium reputare debes, tristitiâ Domini conflictari; videas etiam hinc licet insaniam eorum, qui mundum sectantur, qui in vanissima huius vitæ lenocinia cor ingurgitare possunt, dum vident suâ causâ diuinum Saluatoris cor tam amaro mærore tabescere. Ite, ite, falsa mundi solatia, abeste gaudia, mæret Rex meus, nil nisi lugere libet, dum Regium pectus tam amarus mæror obruit. Age, dum animo tristitia obrepit, sic te solare: Nondum utiq; mæror hic vitam eripit, tristitia hæc non est ad mortem, aut si ad mortem, actum benè est, quòd vel eâ parte Regi tuo similis esse possis. Mæstissime IESU, Rex Serenissime, vnicum meum solatium! ô si liceat contristari tecum, in te, pro te! cæterum, tristitiam respuo, quæ non sit propter te.

Illud hîc quoq; piè considerandum est, ut mærore Domini exterriti Discipuli rogant, vnde tam insolens tristitia?

ut mæstitiæ causas inter se disquirunt? Quid factum Regi est? nunquam tam mærentem vidimus, inusitatum quoddam & grande malum accidit. Dilectus autem IESVS, causæ, ut credi fas est, non ignarus lacrymis diffinuebat, premensq; peracerbum corde arcum, languebat dolore. Alij metu pallidi, nunc huc, nunc illuc dispiciunt, ut ij solent, qui per tenebras spectris aut periculis terrentur. Iure verò: iam enim horrendæ spectrum mortis Regi occurfabat, iam proditor hostem centuriabat in durum suauissimi, munificentissimi, sanctissimi Regis exitium.

MEDITATIO QVINTA.

Rex orat in Horto.

PRÆLVDIVM I. *Pete Historiam è Passione Domini.*

Prælud: 2. *Siste te in Horto.*

Prælud: 3. *Supplica, ut modum Orationis Regiæ plenè perspicias.*

Punctum

Punctum Primum.

MÆrebat Regis animus, nihilo tamē *Luc. 24.*
 minus à charissimis tribus famu- *vers. 41.*
 lis se seducit, & quodammodò auelli- *Matt. 26.*
 tur, quantus iactus est lapidis, dimittitq; *v. 38.*
 admonitos: *Sustinete hîc*, inquit, *& vi-*
gilate mecum. Hîc sustinere, mecum
 vigilate. Nunc verò, si quando, Rex
 optime, indulgendum colloquijs, nunc
 agendum cum famulis, nunc leuanda
 mentis ægritudo, nunc arcessendum,
 quidquid haberi lætitiæ potest. Non
 hæc solatia quærit Rex, deserit discipu-
 los, aliò leuamenta doloris pètiturus
 demigrat. At nos, si quid mæroris in-
 gruât, è terra, non è cælo miseras con-
 solationes nequicquam carpimus. A-
 uelle te ab his solatijs, anima mea, alia
 quærenda sunt: ea consèctare, quæ mo-
 ri nesciant, & quamlibet arduum sit,
 cælos pete, cælos pulsa. Tametsi enim
 lapis sit cor tuum, sensim tamen para-
 to firmoque animo iactum eò deue-
 niat, vbi læta æternitas perennat. Di-
 sce hinc quoquē rebus mortalibus sic
 hære, vt morienti ne graue sit sepa-

rari, imò ne tum quidem titubare, cùm DEVS quam dederat pietatis suauitatem animo subtraxerit. Sustinendum est, vigilandum est, iubet Rex; Nequẽ certè aliud à te IESVS expectat. Quorsum enim post eius in cælos abitum sub cælo viuis, nisi vt vigiles, vt sustineas quàm toleranter tam vigilanter. mala omnia DEI causâ.

Aderit postmodò ipse, teque solabitur, cùm opus solatio videbit.

En paratum me, Domine, tum meo tum proximorum animis inuigilare, paratum meæ me alienæque saluti impendere, exemplo tuo, qui semper pro me, & sæpe sine me vigilas. Tuam modò opem ne poscenti deneges.

Punctum Secundum.

Digressus à comitibus Rex infinitæ Maiestatis quasi humillimus homo in genua, mox etiam in faciem prolapsus Patrem æternum veneratur. Quidnam hoc noui moris est, Rex æterne? Patris conspectum subis, & vultum abscondis? atqui nullius te conscium cul-

pater nouit Pater? Attolle frontem, nihil est, nihil prorsus, quod vel ab hoste obijci tibi possit. Num vultu irati Patris territus imis terræ visceribus oculi præoptras? An immitem expertus tellurem, in hoc vitæ egressu gratiam cum eâ inis? At equidem nihil in cælum, nihil in terram, Rex noster ac Domine, deliquisti; verum quoniam ultro te peccatorum nostrorum oneri subiecisti, quod te terræ prorsus apprimit, oculos humi defigis, eodemq; tam humili gestu inflammata sceleribus nostris Patris iram restinguis, vlttricemq; cælestis vindictæ manum supplex inhibes.

Quid agimus homunciones quam vilestam improbi? quid agimus DEI nostriq; immemores, qui in flagitiorum merfi colluiem, offenso DEO pudoris expertes oculos obijcimus, agimusq; cum violata illa Maiestate sanè tam periculosè, quam irreuerenter? reuerentiam igitur, pudorem, ac iustum nos timorem DEI Filius condocet, eademq; operâ nobiscum in gratiam redit, atq; amicitiam nostram expetit. Moueat te tanta Regis tanti humilitas,

vt vitijs, vitiorumque illecebris ac occasionibus æternum te subducas, neuẽ vnquam Dominum tam dulcem oppugnes. Moueorequidem, bone IESV, moueor, æternum detestor quo offendi possis, ac supplex commissã ignosci postulo, gratiasq; ago, quòd meã causã adeo te Patri humilem præbuisi.

Damnat hoc orandi ritu IESVS ple-rosque, qui aut deambulando vagabundi, aut citra imbecillitatem sedendo distenti ac diuaricati, eo situ frigidas suas preces æternæ Maiestati obtrudunt, quo mortalem nunquam Principem alloquerentur, cum quo si agere contingat, DEVS bone, quàm multas, quã varias pedum, manuum, capitis, corporisq; totius flexiones, ac gesticulationes ex aulæ legibus venerabundi effingere solent!

Punctum Tertium.

Matt. 26. vers. 39. **O**Rat Rex, Pater mi, transeat à me calix iste, verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu. Ter easdem preces repetit, irritas fore non ignarus vna Patris contentus voluntate, vt & tu nihil

hil ultra id, quod DE o placet, amplius
requiras, & voto frustratus moderatè
te submissèq; geras: DE i voluntatem
semper intueri, vnde velut è fonte in-
aduersis solatium haurias.

Supplicat Rex vt transeat calix. quid *S. Catha.*
mirum? totus acerbus, totus felleus, *Senen. vi-*
totus lethifer. Supplicat vt transeat, *ta Hilar:*
hoc ni fallor est, vt quamprimùm pa- *in Matth.*
tiendi faciat initium. Supplicat vt à se
in homines vniuersos, ac in primis in
Martyres transeat. Præclarum gratiæ
pignus id est, Domine & Rex gloriose,
transeat, oro, ad me quoq; calix tuus,
fiam quæso dolorum tuorū particeps.

Infelix anima, ad quam Christi pas-
sio non transit: procul enim dubio æ-
ternum interibit. Non transit ad E-
thnicos, non ad Iudæos, non ad Hære-
ticos, non ad prauos Catholicos, qui
ob sua scelera calo Deoq; indigni, im-
mutabili diuinæ iustitiæ decreto sem-
piternis supplicijs destinati sunt.

Sub trahere mortæternæ animam
meam, Rex clementissime, in quam
si salutifer Passionis Sanguinisq; tui ca-
lix transierit, viuet.

Ego

Ego, quod in me est, adnitar per tuam gratiam, & meum laborem, Domine IESV, ne æternum moriar, atq; vt facta mea digna te iudices, sanguinem tuum admiscebo, certus nihil me repulsæ laturum. Quod humillimè à te peto, humiliq; stratus pro epoto tam amaro calice laudes tibi debitas gratiasq; offero.

MEDITATIO S E X T A.

Regem Legatus consolatur.

PRÆLVDIVM I. *Historiam percurre.*

Prælud : 2. *Idem cum superiore.*

Prælud : 3. *Pete calitus lumen, quod eam consolationem, utiliter perspicias.*

Punctum Primum.

Matt: 26. vers. 40. **R**euersus ad discipulos Rex, vigilas Orationemq; dormitantibus præcipit, atq; vt benignus Pater benignè torpentes reprehendit : *Sic non potuistis, inquit, vnâ horâ vigilare mecum ?* At discipuli

scipuli cum marentis animi ægritudine, tum molesta somni importunitate (pænè enim in mediam noctem vigilatum erat) tum deniq; dormiendi necessitate deuincti, attollebant quidem se monente Domino; at mox imbecillitate victi connuebant, atq; obdormiscebant.

Non obliuiscitur familiæ mœrore oppressus Rex, reuiscit, confirmat contra tentationes, ad orandum excitat: *Orate, inquit, ne intretis in tentationem.* Ibid: ver.

Hoc Deus Rex noster IESVS agit nobiscum: videt ignauos, somnolentos, pigros, neq; tamen despicit, ad alacritatem hortatur, ad Orationem inuitat. Ne verò fursum tendere graue putemus, præbet senobis exemplum:

Non potuistis vnâ horâ vigilare mecum?
Aurea verba ex aureo Regis ore, quis est tandem, quem non vehementer accendant? Cum instat orandi hora, si fortè obrepat somnus, his te hortare: Siccinè tu vnâ horâ vigilare cum Christo non potes? Adstandum rite Sacrificio est: si vagari mens gestiat, admone te: Dimidiâ horâ adstare Christo Re-

sto Regi tuo quietus non potes? Idemq; in cæteris Christianæ pietatis officijs non inutiliter vsurpabis.

Noui liquidò, mi IESV, mi Rex, noui torporem meum, noui ignauiam meam, non queo tecum tuo modo vigilare, sed opem imploro; quâ adiutus exemploq; tuo excitatus vigilare alacriter, fideliterq; in tuis obsequijs perseuerare statuo.

Punctum Secundum,

O Ratio Sol est, cuius proprium est tenebras noctemq; depellere. Quisquis ergo in aduersis solatium expetit, orationem vsurpet. Hæc enim egregius Domini Psaltes monet, dum canit: *Accedite ad eum & illuminamini, & facies vestrae non confundentur.* Hoc leuandæ tristitiæ remedio utitur IESVS Rex, dum solidis horis tribus orat, ita quidem, ut singula suspiria cælum penetrarent. Hærebat quidem terræ vultus, defecti fletuq; manantes oculi languiebant; at flamma, quæ suaptè naturâ summa petit, cordis penetralibus excussa, ad ipsum Diuinitatis solium perueniebat.

Proli-

*Psal: 33.
vers, 6.*

Prolixa erat hæc IESV Oratio. Nam *Luc: 22.*
Scriptura. *Prolixius*, inquit, *orabat: vers. 43.*
Quotiescunq; ægrescit animus, Oratio
repetenda est, si cæleste lumen men-
tisq; serena tranquillitas quæritur.

Discas hinc oportet, non perfuncto-
riè orandi negotium expedire, sed de-
bitum ei tempus impendere, pulsa diu
Diuinæ misericordiæ limen, illudq;
vel in primis age, vt omnia cogitata, di-
cta, suspiria cælos superent, non vtiq;
ignarus, Orationum tuarum omnium
tempus vnus horæ spatio definitum
esse. Ecquis verò diuinare potest, te
vel ad horæ finem vitam producturum?
Expedijsti horam admodum dimidi-
am, duos illa quadrantes habuit, pue-
ritiam, & adolescentiam: maturam
agis ætatem; senectus restat incerta.
Vide igitur, quàm sollicitum ambula-
re te oporteat cum Deo tuo, memor
vnicam labori tuo destinatam esse ho-
ram, quæ opinione celerius elabetur.

Concede mihi gratiam tuam, bone
IESV, quâ orationis assiduitas, vitæq;
Christianæ labor edulcatus palato meo
semper sapiat. Erubesco vehementer,

ne

ne momentum quidē eorum me, que tu egisti, agere; quod vel ipsa hæc Diuinissimi Corporis in terram prolapsio arguit: Proinde auxilio tuo subnixus, quā studiossimē gloriæ tuæ salutisq; meæ negotia exacturum me recipio.

Punctum Tertium.

EXurge iam tandem, mæstissime Iesus, en cælitus adest Orator illustris, sine controuersia solatium à Patre Opt: Max: allaturus. Præbe attentas aures legationi, anima mea.

Accedit Orator, Regemq; humillimē veneratus, legationem auspicatur: Rex potentissime, Rex noster, Rex dolorum, summus cælorum terrarumq; conditor, ac æternus Monarcha, ardentissimo clamore tuo, qui nos etiam (quantum fas immortalibus fuit) tristitiâ compleuit, vehementer commotus me ad te submittit, ac per me, quid à te velit, denuntiat. Immutabilis igitur sententia ipsius est: te pro humani generis salute certò moriturum; quæ quidem mors, præter restitutionem humanæ gentis, immensam prorsus ad glori-

gloriam tuam faciet accessionem, Prophetarum tuorum fidem repræsentabit ; sanctorum hominum frequentiam mundum illustrabit ; cælo beatorum mentium numerosas colonias transcribet, quæ desertas perduellium Angelorum sedes occupabunt , eosdemque desertores eadem mors tua profligabit, spoliabit, conteret. Et ut cætera deessent : quia Patri ita placet, moriendum est. Quidnam ad ea Rex ? Dixisset sanè iurè ; Moriar pro mundo ? quò mihi mundus ? quò animæ ? certè qui ab omni æternitate gloriosus Diuinitatis meæ beatitudine frui poteram, possum vel modò in hac ipsa humanitate in æterna gloria perennare ; id nempe merui. quod meum est, peto. ultra meritum nihil depono. Quantula ad gloriam laudemque meam ex hominibus saluis portio accedet ? quantuli præ damnatis sunt, quos cælum capiet ? Non respondit ista Rex , sed potius : Beate, inquit, Spiritus, Orator & consolator iucundissime, respondebis ex me Patri æterno, gratijsque nomine meo pro paternæ huius visitationis in-

D

dulgentiam

indulgentiâ persolutis, dices, me ut ob-
 sequentem filium decet, paternæ vo-
 luntati perfectè morem gesturū. Quod
 ut ante sæcula me facturum sponpon-
 di, ita hâc ipsâ hora sponsionem instau-
 ro: sic, ut quàmlibet sanguinem meum
 nemini profecturum viderem, sangui-
 ne tamen voluntati Paternæ licerem,
 cui vni ut obsequar, libenter patior, li-
 benter morior. O stupenda IESU cha-
 ritas, quàm prompta, quàm alacris di-
 ro te Crucis offers supplicio! redama
 Regem tuum, anima mea, & ut repen-
 das alacritatem suam, trade illi volun-
 tatem tuam: trades verò, si fideliter &
 promptè exequêris omnia, quæ DEVS
 voluerit. Amplector, bone IESU, vo-
 luntatem tuam, gratiasque ago, quod
 tam ardua passus iussu meâ causâ, tam
 ardentem amplexus sis. Addico me ti-
 bi, paratus tui amore exequi, quæ-
 cunque vel animi, vel vitæ
 meæ moderator præ-
 scripserit.

MEDITATIO

SEPTIMA.

Rex sudat.

PRÆLVDIVM I. *Pellege Historiam.*

Prælud: 2. *Priori simile.*

Prælud: 3. *Implora opem Diuinam, quâ
& perfectè perspicias hunc Regis
tui sudorem, & sentias dolorem.*

Punctum Primum.

ADorato Rege, Angelus ad Patrem,
reuertit: Rex verò humi stratus,
accepta consolatione Angelica, grauif-
simis animi exanimari angustijs cæpit, *S. Grego.*
quibus opprimi solent, qui iam iã obi- *libro 24.*
turi cum morte luctantur, totusq; pro- *Moral.*
lapsus orat, obedientiamq; Patri æter- *cap: 17.*
no velut nouo chirographo obligatur
sanguinem exsudat. Horrebat natura
cruciatus intolerabiles; ac obsequi pa-
ratus, Patriq; addictus animus supera-
bat naturam, ac strenuè pro iussis Patri-
is propugnabat. Durum sanè certamen,
vnde tam insolitus sudor manauit! Pē-
dis in horto, Rex æterne, quod in horto

(heu) deliquimus, nec candidas argentei sudoris gemmas, sed purpureos sanguinis carbunculos vbertim effundis. Premunt te, video, peccatorum meorum pondera, quæis haud secus, ac torculis subactus totus sanguine fluvis, totus colliquefcis.

Finem iam tandem peccandi, ô anima, faciamus: Domini verò ac Regis nostri onera ne deinceps augeamus. Satis esto quod pertulit. Æterne Domine, quidnam tandem est, quod miseri mortales grauioribus in dies, imò in horas sceleribuste audent violare? quid, oro, mali, quid molesti à te passa est gens humana, vt sic in te sæuiat? Iumento, dum fessum sudat, aliquid laxamenti datur: Rex & conditor omnium, tam violenter tractatus, tam miserè languēs, nullam experitur misericordiam! Vitare omni ope contendam omnia peccata mea, IESV optime, ne ampliùs ad hæc onera quidquam à me accedat.

Punctum Secundum.

Prouolutus humi, viribusq; exhaustus Rex IESVS, copiosum è toto corpore

corpore fundit sanguinem, criminūq;
nostrorum fæditatem lachrymis deflet
sanguineis, quarum clamor vehemen-
tior multò est, quàm is fuerit, quo vin-
dictam Abelis iusti sanguis expetebat.
Clamabant quippe sacrosancti illi è cæ-
lesti petra amore valido excussi riui:
Polluta ac infecta terra est, Pater sancte,
en tandem eluitur: iratus es terræ, iam-
que exitiales vindex dextera sagittas in
eius perniciem librat; Sed, en Pater iu-
ste, pectus meum: hoc pete, hîc tela tua
demerge; paratum me ad omnia cer-
nis, incolumes mihi serua homines: a-
nimam quaeso, quæ vnquã huius amo-
ris mei meminerit, perditam nolis. Fie-
rinè potest, Rex gloriosissime, vt creatus
amor satis amor tuo respondeat? non
potest equidem, non potest. Consa-
ciandus eram telo vindictæ Diuinæ, tu
te obiecisti, tu vulnus accepisti. Absor-
bebar peccatorum barathro, tu difficil-
limo per rubrum amarissimæ passionis
mare natatu morti me subtraxisti. De-
prædico nomen sanctum tuum, dilau-
do pietatem tuam, redamo te summū
& solum amicum meum. Quis enim

amicorum meâ causâ tantum faceret, tantum veller? Nemo extra te, Domine IESV, nemo. Deplora igitur hos Regis amantissimi cruciatus, Anima, & si sanguinem nō potes, funde lachrymas. Scito quoque ferenda tibi esse Christi causâ onera, qui gravissima quæq; pro te, & à te ferebat; nec defugiendum esse sudorem, quem propter Christum, susceptus labor expresserit.

Punctum Tertium.

MAnat tellus purpureis regij sanguinis rivis, multiplex cælestis balsami latex triste solum imbuit, non est qui sudorem IESV detergat, vestitus mutandi nulla est facultas. Defectus viribus ac lapsa bundus Rex, ægrè sese sustinet. O si tum adfuissem, IESV Rex optime, legissem equidem cælestes illas Diuini cruoris gemmas, ac imo corde condidisssem; at quia non licuit, animo nunc affectuq; pio lego beatas illas opes, ac in cordis mei myrothecio hunc sudorem, hoc balsamum, hunc sanguinei fletus pretiosum rorem recondo, quò æternum memor esse possim, quam
immen-

immenso redemptus pretio sum, quam magnis setuatus laboribus.

Offero lubens nunc quod possum sudariolum, conscientiam, inquam, meam, quam ut mundissimam conservem, nullis parere euris certum ac deliberatum est. Offero & humeros meos, quibus suffultus fugientem spiritum colligas, volo, inquam, infirmis, debilibus, minimis tuis, quæ potero, præstare officia amore tui, sicut tibi. Suscipe, oro, hæc de manu famuli, mi IESU, mi Rex, ego quicquid offero, totum cum sancto sudore tuo tibi offero, quo aspersi & conditi gratiores oculis tuis erunt labores mei.

Illud quoque; hinc pie meditare: quam studiosè, quam reuerenter sanguinem illum iam in roseas concreta gemmas colligerent cælitæ famuli, quam sedulitate, ut quidam pie cogitant, IESU sudorem linteolo abstergeret is, qui legationem obibat; & pudeat te in colligendo Regis sanguine ignavum esse, pudeat languētis IESU sudorem abstergere nolle, quoties subeūdos eius causā labores subterfugis. Piget me sanè pigritiæ; alacrem dehinc me habebis, mi IESU, mi Rex, mi Deus.

ME-

Iansenius

MEDITATIO OCTAVA.

Rex occurrit proditori.

PRÆLVDIVM I. *Inspice Historiam.*

Prælud: 2. *Adsisce Christo.*

Prælud: 3. *Pete gratiam, quâ Regis tui
charitatem, Iudæ verò profligatam
impietatem perspicias.*

Punctum Primum.

E Grauiſſimo illo languore nonni-
hil recreatus Rex, reuiſit diſcipulos,
ac dormientes paterna planè benigni-
tate alloquitur: *Dormite iam, inquit, &
requieſcite; ecce qui me tradet, prope eſt,
& ſufficit, ſat ſomno datū eſt, ſurgite. Quasi
dixiſſet: Dormite filij quantum libet,
at non dormit, qui me iam iam prodi-
turus adeſt; graue viſum vobis eſt ho-
ram vnā vigilare mecum: at illi mi-
nimè graue vigilare contra me. No-
ſtram hīc ſegnitiem culpas, I E S V Rex
ac Domine noſter, quippe videmus
quanta peccandi cauſā miſeri morta-
les peruigilia tolerant, quot noctes in-
ſomnes congerendis opibus dedicant,
qui*

*Marc. 14
ver. 41.
& 42.
S. Augu.
lib: 2. de
conſen: E-
uang.*

qui dum cupidissimo quæstus animo obsequantur; parcere sibi nequaquam nôrunt. Heu ignauiam nostram! quibus si eorum onerum, quæ mundi mancipia vltro deponunt, & nos quondam ferebamus, pars vel centesima toleranda sit, pondus Æthnâ grauius putamus, ac obrui nos opprimiq; miserè querimur. Caue dormias tu anima mea, excute veternum, nec finas te mundanorum solertiâ vinci; Quod enim tu seclatis, infinitis mundum partibus superat. Excita me, Rex meus, excita, quotiescunq; me dormitantem videris. Dic animæ meæ: Surge. vt impensius nunc DEVM, quàm vnquam res creatas quæram. Illud quoq; te Regem meū rogo, vt expergiscar, cū tu tradēris, cū ad necem trahēris, quò lugubri saltem questu, lachrymisq; mortem tuam prosequi & valeam, & velim.

Punctum Secundum.

Vix dum ea fatus Rex erat, cū discipulorum vnus Iudas proditor grandem militum manum vario armorum genere instructam, vel quasi antesigna-

signanus, vel quasi umber ac odorator canis vertagos sanguinis auidos adducit; quos viderat, qui cecinerat:

Psal: 21. Circumdederunt me canes multi. nempe
vers. 17. venatus agitur, præda petitur cælestis hinnulus, qui è supremis cælorum montibus æternos transfiliens colles, in lachrymosam terrenæ mortalitatis vallem decurrit; hinnulus, qualem nunquam terra viderat, & si semper optare debuerit.

Procedit prædo cruentus; prodit & Rex beati sanguinis rubore purpuratus, obuium se dat sceleratissimo parricidæ, qui signum dederat Iudæis; *Quemcunque*, inquit, *osculatus fuero, ipse est, tenete eum, & ducite cautè.* Ah siste gradum perfide; sta latro; quò ruis furiosè? decernè Apostolum cohortes armare in caput hominis? nedum Regis? nedum DEI? Tenè decet necem moliri Redemptori tuo? Magistro tuo? Iudici tuo, qui te momento in æternorum ignium voraginem potest detrudere? Netarius nummi amor, cæcum te furdumq; fecit, detestabilis ah cupiditas cor infelix aut obruit, aut eripuit,

eripuit, nil vides, nil audis, nil capis, proditor, jtrade Dominum, trade; verumtamen bonum erat tibi si natus nō fuisses. O si hoc cogitarent mortales peccaturi, nequaquam profectō peccarent: nihil enim vehementiūs à scelerē mentem retrahit, quā Diuinæ Maiestatis viuax & seria consideratio.

Matt: 26.

vers. 24.

Marci 14.

ver: 21-

Aduertendus quoq; ad illam proditoris tesseram animus; *Quemcunq; osculatus fuero, ipse est, tenete eum, & ducite eum cautē.* Verebatur Iudas, ne fortē periculum declinaret I E S V S, ne se subduceret, eōq; cautionem inculcat. Nouerat videlicet Dominum intentatam ac planē præsētem sapiūs effugisse mortem, *quia nondum venerat hora eius.* Nil merue, proditor, stabit Rex: peribit per te, sed & tu peribis, & æternū quidem.

Mar: 14.

ver: 44.

Cautē tractare te, Rex I E S V, cupio, cautē: sed alio prorsus modo tenere te, ac vincere funiculis charitatis, & ducere cautē gestio, ne te vnquam amittam. Tu, mi I E S V, ne, quāso, te mihi subtrahas, sed solertiam suggere, quā tu ipse & possis retineri, & velis.

Punctum

Punctum Tertium.

Accedit ad Regem proditor, & salutis signo prodit Salutem; mel propinat; at fel, venenum, mortemq; obtrudit; deosculatur Regem, consalutat: *Aue*, inquit Rex, *aue Magister*. Ita est, conuenit Regi *Aue*: latus est enim, quod iam tandem redemptionis humanæ opus exorditur; at tibi vā, à quo in cædem Rex traditur. Ne appropinques, sacrilege prædo; Arca Domini est, sacrarium est Diuinitatis; caue accedas, caue tangas; moriêre, tellus tibi dehiscet, erumpent è CHRISTI vultu fulmina, quibus deflagabis. Pergit sceleratus, oreq; impudenti osculum pestilens infigit. Accipit Rex ac tolerat virulentam sacrilegæ necis tesseram, cumq; fulmina possit, mel ac nectar, merum reddit. *Amice*, inquit, *ad quid venisti? osculo filium hominis tradis?* ignore scire paratus sum, paratus in gratiam recipere, amicum me habes, videas modò ad quid veneris? Non mouent hæc, non tangunt perditum. Vah! quàm multos Iudas tellus hodie habet,

Matt: 26.

ver: 50.

Lucæ 22.

ver: 28.

bet, qui teterrimâ prodicione Regem
violant! accedūt ad myſteria Sacramē-
torum, ſed perfidioſè oſculum Chriſto
ingerunt, ſed mortali crimine intoxi-
catum. Quàm multi Iudæ diſcipuli, an
filij? ſub Chriſtiano latēt nomine, qui-
bus oſculum columbinum, cor vultu-
rium! Ille cū loquitur, tuum omnino
ac te alterum credas; at ille hoſtis eſt,
proditor eſt, famam tuā petit, ſanguinē
tuum ſitit. Abſit à me, bone Ieſu, is ani-
mus. Fidem tibi meam æternū addi-
co; aut amicus tuus viuere cupio, aut
nō viuere. Fixum id erit cordi meo, eò
me in vitam hanc productū eſſe, vt & te
quàm ſynceriſſimè diligam, & homini-
bus minimè fucatum amorem impen-
dam. Conuertam ego pace tuâ tuum
ad te ſermonem, Rex optime, optime
Amice: Ad quid veniſti apud Iudam?
apud peccatores? apud me? quòd adeò
te paruo æſtimem? audeamq; deterius
te multò habere, quàm quēlibet è ple-
beia facce hominem. Alius certè ab-
hinc mihi eris, aliud Maieſtatis tuæ pre-
tium apud me erit, cui æternum hono-
rem, æternūq; pendam obſequium.

De

*De funesto hoc Iudæ osculo plura sequens
Meditatio suggeret.*

MEDITATIO NONA.

Regem proditor osculatur.

PRÆLUDIVM I. *Commemoranda rei
Historia.*

Prælud: 2. *Adsiste Regi in eodem horto.*

Prælud: 3. *Roga Dominum, ut hoc pe-
nitūs osculum perspicias, & lachry-
mis ipsius fedtatem eluas.*

Punctum Primum.

Osculatus est, ut iam meditatus es,
Iudas Regem IESVM; his officijs
celatum voluit scelus Proditor; quasi
verò eorum, quæ fiebant, nihil nosset,
nec nisi honoris causâ consuetam Regi
salutem nuntiaret. Nec respuit IESVS
osculum, non reiecit accedentem. ô
stupenda Regis & humanitas, & humi-
litas, quæ non auersata proditoris præ-
sentiam est, nec horruit osculi venenū!
adiri se Rex à pduelle patitur, faciēq;
præbet

præbet latroni! Vt ad Reges terrenos accedas, quot molestiæ deuorandæ? quot horæ pro ostio cōsumendæ? quot supplicationes repetendæ? admissus verò quàm beatus es, si ad manūs, si ad pedis, si ad imæ laciniae osculum licet accedere? oris contactum ne speres. Ad Christum Regem patet aditus vel ad faciem, etiam proditori. Non equidem ferenda hæc vel Iudæ importunitas, vel arrogantia, vt in Serenissimum Regis vultum se ingerat. nimium elatum te, Iuda? itane animo excidit, quem se erga te paulò ante Rex gesserit, cū pedibus tuis accidit, eisdem lauit, & osculo dignatus est? Vternam tandem maior? Iudas, an IESVS? Ioannes ille Baptista, quo, teste Veritate, maior internatos mulierum non surrexerat, indignum se palàm professus est, qui corrigiam calceamenti Regij solueret.

Alter verò ille Domino dilectus Ioā- *Marc. 1.*
 nes, supra pectus Regis in cæna recu- *ver. 7.*
 buit, faciem certè non attigit. At tu ca- *Luca 3.*
 nis putidus, plagiarius, parricida vul- *ver. 16.*
 tum prenas Domini, quem nec ad ve- *Ioan. 1.*
 stigia quidem pedū admitti oporteat? *ver. 27.*

Sufficiat

Sufficiat tibi, anima mea, si vel pedibus I E S V inhæseris, ne ad faciem importunum os attollas; existima, ne pedibus quidem te dignam esse; indignam, cui vel ad poenitentiam pateat accessus, eaq; ratione facilius os Domini mereberis. Adhærere tuis sacrosanctis pedibus desidero, I E S V: bonum est me hîc esse, si fortè veniam delictorum meorum impetrem, quam à te tota animi contentione per te ipsum supplex peto.

Punctum Secundum.

*S. Birg :
lib. 4. Re-
velat : c.
99.*

*Philip: 2.
ver: 10.*

BReuior staturaq; humiliore Iudas fuit, eòq; ad Christi faciem pertinere non potuit; sed Rex humillimus, non extulit, at submisit vultum proditori. Percommodum planè Regi tēpus est capitis inclinandi, dum moriturus de Passionis torrente bibit in via, dum moritur: illucebit tandem dies ille, quo exaltabit caput, ita *ut in nomine eius omne genu flectatur, celestium, terrestrium, & infernorum.* Subijcit in hac vita quispiam D E I causâ ceruices alieno arbitrio, subdit colla mandatis celestibus? veniet tempus, cū radiatum eriget

eriget caput, iugiq; non excussi, sed bene lati gloriâ inter cælites beatus æternum effulgebit. Libet hîc Regem meum sequi, submitto promptum caput iubenti iuxta, & veranti Domino Regiq; meo semper obsequi paratus.

Animaduerte illud quoq;e, quàm difficilis ad Regem nostrum accessus fuerit, antequam inter mortales cense-ri cœptus esset,; adeò quidem, vt ne adiri quidem montem, in quo **DEVS** ap- *Exodi 19.*
paruerat, impunè liceret. Hodie licet *ver: 12.*
DEVM prensare, tractare, osculari; causa est, quòd ad nostram exiguitatem se demiserit, factus pro nobis quasi vnus ex nobis. Ne ergo graue tibi videatur, caput **DEO** submittere, qui se tibi sic submisit; experiatur te amicum, experiatur morigerum: quod tùm feceris, cùm ei soli mentem addixeris, totum te eius obsequijs impenderis, ac velut deosculandum ei animum omni labe purum obtuleris. deliciae ipsius quippe sunt *esse cum filijs hominum* ipsum diligē-
tibus.

Nec infrequentes profectò omnibus sæculis habuit Ecclesia, qui à pedibus

E

Regijs

Regijs eò cōsuetudinis amiciticq; eua-
ferāt, vt liceret etiam eis ad diuinissimū
Regis vultum assurgere, hoc est, admi-
rabili Diuinæ cuiusdam familiaritatis
frui suauitate. Inde manabant stupen-
dæ illæ crebræq; cælestium arcanorum
reuelationes, inde arctissimæ cum Re-
ge coniunctiones, inde incredibilia
mutui amoris & inuitamenta, & argu-
menta. Fac igitur, talis ad pedes Do-
mini maneat, vt ad beatissimum oris
Regij basium admitti merearis.

Punctum Tertium.

ACcepto Rex fraudulento osculo,
quo Proditor & suam ipsius animā
perdidit, & Regem prodidit, æternūq;
Domini odium impius Apostata non
Apostolus emeruit, non reijcit indigna-
bundus nefarium, non probris inces-
sit, non acerbè coram alijs pudorem incu-
tit; verū parentis in modum dolen-
ter rogat: *Iuda, osculo Filium hominis tra-*
dis? Itanè tu latere vis? patere tuas
fraudes non sentis? scito, scito scire me
osculum, quod obtrudis, non amorem
sed amaram fraudem redolere. Prodis

*Luca 27,
ver: 48.*

me signo amoris, non salutas; plagam *S. Ambr,*
 infligis, non officium exhibes: Vide, *in cap: 22.*
 quid agas? eò recidisti, vt hoc signo & *Luc.*
 me perdas, & te. leue signum videtur,
 at iactura infinita.

Heu mundum infelicem! heu infa-
 nos mortales! quàm leuis, quàm fuga-
 cis boni causa cælum, animam, Deum
 amittūt! Hæc osculi tessera quàm mul-
 ti hodie Regem produnt, Deum crimi-
 ne lædunt, animæ salutisq; damnum fa-
 ciunt. Ecquid verò est animâ vtilius?
 quid hoc Rege dulcius? quid Deo me-
 lius? Age, quisquis es, quid animi tibi ef-
 fet, si hæc audires: Osculare illum ho-
 minem, sed ea conditione, vt repentē
 moriaris; quid, inquam? ageresné? nō
 ageres; & tamen id (ah demens) quo-
 ties agis? cū per osculum lethiferâ de-
 lectatione venenatum in æternam te
 mortem præcipitas. Attende insuper
 suppliciorum mortisq; Regiæ ortum ab
 hoc signo fluxisse, multorumq; deinde
 malorum seriem ab hoc capite accerfi-
 tam. Nec leuiora certē sunt, quæ hodie
 in Regem hoc ipso signo à plerisque pa-
 trantur. Execror signa omnia, quæ Re-

gis mei vitam petunt, æternum ea destatur anima mea, nullum vnquam data, nullum probatura. Id verò curat vnicum, id expetit, vt cælesti æternoq; amore Regem Dominumq; suum complexa, æterno suo Bono æternum inhærescat.

MEDITATIO DECIMA.

Rex sternit hostes.

PRÆLVDIVM I. *Vide Historiam.*

Prælud: 2. *Adsta Regi cum pauculis discipulis in eodem horto.*

Prælud: 3. *Implora cæleste lumen, vt quàm sit potens Rex tuus, peruideas.*

Punctum Primum.

STabant attoniti cum Iuda milites, nec adorti Regem sunt, donec obuius vltro rogaret: *Quem queritis?* Respondent: *IESVM Nazarenum.* Non metuit Rex, armatis inermis occurrit, solo mei amore armatus; subducere se potest; non subducit: delere hostem potest

*Ioan: 8.
ver: 5.*

potest, non delet: potest enim omnia,
 nouit omnia; insuper se offert, ac in-
 terrogat, quemnam quærant? Viden-
 tur eum certè non nosse; respondent
 enim: *IESVM Nazarenum*; quem uti-
 que præsentem intuebantur. Suauissi-
 mum, video, flosculum in horto, Iudæi,
 quæritis, non ut odore frui, non ut pul-
 chritudine oblectari; sed eum extirpa-
 re, ac eradere possitis. Rem bonã quæ-
 ritis, at non bene. Bonum est *IESVM*
 quærere, meliùs etiam, quàm quorquor
 vel optari possunt opes, vel appeti volu-
 ptates, vel ambiri honores, vel cogitari
 felicitates. Inæstimabilem thesaurum
 ac incomparabilem quærit, qui *IESVM*
 quærit, qui Saluatorem quærit. Videte
 igitur Iudæi, quonam modo eum quæ-
 ratis: rectè an secus? quæri enim *IESVS*
 bene potest, potest & malè. bene is
 quærit, qui vinculis charitatis illigatus
 includere cordi pio desiderat; perpe-
 ram quærit, qui actus liuore catenas ei
 necemq; machinatur; & ita vos quidè
 quæritis. Sanè Rex noster nequaquam
 cum fustibus, laternis, & armis quæren-
 dus est, sed cum peccatorum detesta-

tione, cum animi dolore, cum lachrymis. Inuenistis *IESVM*, abijcite vos ad ipsius pedes, adorete Regem vestrum. Non cadūt impij sponte, cadent inuiti.

Aliter tu Christum quære, fidelis anima, ac identidem hæc tecum differe: Quemnam tu alium in hac vita quæris? Nonné suauissimus Rex tuus est *IESVS* Christus? eum igitur quære, alium nõ quære; quem quæris Intellectus? quem quæris Voluntas? quem oculi? quem manus? quem pedes? Omnia respondeant: *IESVM Nazarenum*. Percupio, mi Domine, in omnibus te, per omnia, ac super omnia quærere. Nolo negotium, in quo te non quæram; nolo bonũ, quod sine te quæri possit. Cogita homo, quænam ea bonitas Domini sit, quod vltro se comprehensoribus ingerat, vltro ad supplicia procedat; & disce hinc, quàm te deceat nulla ipsius amore aduersa formidare, nulla ardua declinare.

Punctum Secundum.

Ioan: 18.

ver: 5.

Simul ac respondit Rex; *Ego sum*, sic perculit aures animi hostium, sic exanimauit armatos, & omnes confestim

stim abierint retrorsum, & ceciderint. Sol ad lucernam non inuenitur, nisi vitro paruerit; ita Regem, qui æternum lumen est, nemo prorsus reperisset, nisi reperiri ipse voluisset.

Horrendum ac terribile Regis dictū est: *Ego sum*. Omnes enim strauit, omnes humo afflixit, aperuitq; vim Diuinam, quā vel in medijs hostibus incolumis extitisset, nisi pati decreuisset. Si adeo tremendus est iudicium subiturus, qualis tandem erit, Iudicem acturus? Confige hoc tuo verbo cor meum, Rex inuidissime, ut te, qui es & æternum eris, ego qui è nihilo conditus in nihilum redigi possim, ita timeam, ut nulla prorsus in re tibi repugnem, nihil unquam contra te audeam.

Retrorsum abierunt, & ceciderunt Iudæi, iacentque: quia teterrimum Sacrilgium, quo Regem necârunt, obstinatione voluntaria excæcati agnoscere non possunt. Cadūt retrorsum, qui quæ patrant crimina confiteri detrectant & poenitiæ exortes & salutis. Confitebor ego aduersum me iniustitiam meā, Domine, non abscondam iniquitatem

meam: sint tibi præ oculis peccata mea, ut dolore meo misericordiam eliciam. Fac modò, Domine, ut ne quidquam sub cælo, quod tu nolis, aut probem aut appetam, alioqui in tuo Iudicio cadam retrorsum. Auerte hoc, Rex meus, illud verò effice, ut cælitibus adlectus æternum te in cælo adorem.

Punctum Tertium.

POSTEAquam rursum Rex & rogauit, quem quærerent, & se esse indicauit, illud præcepit, ut discipulos abire sinerent illæsos, ne ex ijs, quos ei Pater dederat, quenquam perderet. Rex erat victima, eòq; solus immolari voluit, Apostoli veluti fructuosa quædam grana spargendi per mundi totius agrum erant, ut centesimum fructum afferrent, eamq; ob rem cauet Rex, ne ullus pereat. Atqui, Rex, tu sanxeras olim, ut qui auium pullos nido detraheret, matrem liberam esse sineret; nunc tu, Pater vnicus, vnica mater, vltro interis, quò salui maneant liberi. Nempe amoris Regij, amoris materni, amoris Diuini hoc opus est; aliud ille non potest, perit

*Dent: 22.
ver: 6.*

perit, ne pereamus: perieramus enim,
 ni ille perisset, Effugimus tandem in-
 teritum æterno tuo beneficio; Rex æ-
 terne, gratias tibi humillimas agimus,
 precamurq; ne vnquam pereamus, ex-
 tremâ præsertim illâ horâ, quâ Tartareæ
 nos terrebunt & adorientur cohortes.
 Audiant tum hostes nostri: Sinite hanc
 animam in cælos abire, nolo pereat.
 Quin nunc itidem cùm tentationes in-
 gruunt, dic Domine; Sinite vsq; huc;
 quò quàm rectissimo calle, quam expe-
 ditissimo cursu ad te D.E.V.M. meum ten-
 dere valeam.

MEDITATIO VNDECIMA.

PRÆLVDIVM I. *Historiam lege.*

Præ lud: 2. *Idem cum superiore.*

Præ lud: 3. *Pete gratiam diuinam, quâ
 perspicias quàm indignè in ipsa com-
 prehensione I.E.S.V.S. Rex tuus diuexe-
 tur: pete quoque affectum doloris, quò
 capti Regis ignominia prosequi possis.*

Punctum Primum.

RVunt latrones in Regem I.E.S.V.M. in-
 petu valido, catenam collo sacro-

sancto iniiciunt, medium fune vehementer obstringunt, brachia restibus validissimè deligant, palmas deniq; tot prodigiorum patratrices retrò retortas dirum in modum deuinciunt, vultum Diuinissimum pugnis ferratis crudeliter feriunt, sacri capitis cæsariem barbamq; fædè lacerant, barbarâ prorsus immanitate omni contumeliarũ genere in Dominum Regemq; cæli & terre grafsatur. Spectat hæc Deus Pater, & quasi res aliena agatur, dissimulat; spectat è cælo Angeli, nec est qui ferat suppetias.

Veretur dehiscere tellus, quæ hauriat impios: fines proprios exire prohibentur vltrices flammæ, IESVM defendere hodie non licet; capere, vincere, raptare, licet. Quid est per Deum? quid agitur? succurrite, succurrite; vis, vis cælorum Regi affertur: qui subueniat nemo est, nemo est, anima mea. Nusquã auxilium reperit oppressus IESVS. Oppugnatur ciuitas? quotquot ciues sunt, muros ascendunt, nemo est qui non pugnet pro patria. En vrbs fortitudinis nostræ, vrbs omnis refugij Rex IESVS proditur hostibus, & caret defensore!

Rapitur

Rapitur Virgo paternæ domus ornamentum; dolore iraq; ardens pater contumeliam propulsaturus ilicet, quam potest, cogit manum, natamq; armato etiam eripit raptori. At flos Virginum innocentissimus IESVS in teterrima cruentorum carnificum vincula coniectus languet, nec est qui eripiat, nec est qui manum attollat.

Non hic, non hic capiendus est; erratis carnifices: me, me, adsum, qui feci: me rapite, me vincite, me mactate: ego peccaui, ego vincula merui, me iudicari oportet, nō Regem. Non illum, respondet IESVS, non illum; sinite eum abire, me prehendite, me securi ligate, *hæc est hora vestra*, agite quod lubet, quæcum potestate tenebrarum decreuistis, perficite.

Amantissime, suauissime, sanctissime Captiue, tené ego tam contumeliosè constrictum aspicio? ah, quàm disparia sunt vincula tua? vincula amoris, vincula honoris, quæ quidem adhuc, heu demens, vitavi. Nō vitabo amplius mi IESV, nō vitabo; en præbeo manus, pedes, caput: vinci & adstringe, prout

Diuinæ

Diuinæ tuę voluntati placuerit, tantum abest, vt vincula tua detrectem, vt etiã vltro ambiam, amplectar, deosculer.

Punctum Secundum.

Acer Petrus dum nihil subsidij vspiã afferri videt, Domini contumeliã inflammatus Regem inclamat: *Domine*
Lac: 22. si percutimus gladio? nec expectato re-
vers. 49. sponso, exemplo Phineæ, stringit gla-
 dium, feritq; virum, & detruncat auri-
S. Ambr: culam. Amor, dolorq;e, qui ardebat in
in Lucam. corde Petri, faciebat, vt cum esset pri-
S. Chryso: mus Apostolorum, & iuxta certissimã
in c. 26. promissionem, & immutabilem præ-
Matth: scientiam ac prædestinationem Christi, totius Ecclesiæ caput, arma caperet, honoremq; ac vitam Domini ferro vindicaturus in hostes rueret. Si arderent sic, qui Petri vices obeunt, qui cum verbi Diuini gladio in sacras exedras prouehuntur, concionatoresq;e, dum videt IESVM indignis tractari modis, feruenter non verborum lenocinijs, sed gladio spiritus delinquentes ferirent, non leuis vtique sceletum sperari posset diminutio: extorquerentur è peccantiũ manibus

manibus impia vincula. Verùm quia
 zelus ac feruor aut restinctus prorsus
 est, aut elanguit, ideò apud Christianos
 in vinculis Christus. Accende istorum
 animos, Domine Rex meus, ne frustra
 quasi per ludum & umbratilis pugnae
 causâ, curiosâ, fabulosâ, & inutilia au-
 ditoribus obtrudendo, gladium verbi
 portent. Ego quamlibet non orator,
 quamlibet infans, verbis certè peccan-
 tes aggrediar, vbi necessitatem, spem-
 que fructus ac opportunitatem vidè-
 ro: adsis modò mihi, Rex meus, &
 Deus meus.

Punctum Tertium.

SAucium, aureq; Malchum truncatū
 exclamasse par est credere; IESVS
 autem mera ac infinita bonitas vulne-
 ratum sui oblitus aduocat: Cedite, in- *Barrad:*
 quit, tantisper locum saucio, accedat *tom: 4.*
 ad me. accessit, & integer auriculâ rece- *fol: 257.*
 ptâ recessit. Quo te cunq; vertas, vbiq;
 Clementia Regis effulget, vbiq; viscera
 misericordiae licet experiri: Hostem
 sanat, & latroni iugulum petenti dese-
 ctam auriculam dextram restituit.

Imitare

Imitare, Christiane, hanc Regis tui bonitatem, beneficijs cumula malè meritū, placidus alloquere, veniam precare.

Hier : in At quid est, quòd auricula dextra præcisa est? illud videlicet; non audiebāt

cap 26.
Matth : Deum homines, sed diabolum, huiusquē voluntati parebant; venit IESVS, sanauit hanc auriculam, & iam DEI voluntatem homines sequuntur. At non sic, heu, vitijs inuoluti Catholicorum plerique! non sic equidem. Mundum illi, Dæmonem, Carnem audiunt; CHRISTVM non audiunt; iubet voluptas, fac; faciunt. susurrat libido: acclinant aures. Clamat magnâ voce Rex, non est auris quæ audiat. Ita est, promptior audientia Diabolo mussitanti cōceditur; quàm Christo vociferanti: ô indignitatem! ô insaniam!

Non patebit auris mea hostibus tuis & meis, Domine IESV, non patebit sermonibus nisi tuis; tua iussâ, tuam doctrinam, tuas inspirationes semper audire, semper exequi studebo. Tu sana aures meas, tu aures meas perface, Rex meus, & Saluator meus.

MEDI-

MEDITATIO DVODECIMA.

*Rex comprehensus Petrum re-
prehendit.*

PRÆLVDIVM I. & 2. *Esuperiore medi-
tatione petantur.*

Prælud: 3. *Pete, ut Regis dicta firmiter
tuo cordi hareant.*

Punctum Primum.

Captus Rex dum videt Petrum Re-
giæ salutis studio ferro rem agere,
Malcho iam perſanato, quaſi iniuria-
rum & contumeliæ immemor, non in-
uehitur in impioſ, non animat in ho-
ſtem diſcipuloſ, non ait: Feri, cæde,
maſta; ſed Petri ardorem confutat,
monet abſtineat cæde, ferrum vaginâ
recondat: *Omneſ (inquit) qui acceperint Matth: 26. v. 52.
gladium, gladio peribunt.* Quidnam aiſ,
Domine? ſatiſné tui memorem te pu-
tem? Iuſ naturæ eſt, vim iniuſtam iuſtâ
vi propuſſari: iure percuti, qui percu-
tere iniuriâ velit.

*Certè defendi leges ſinunt iniquè op-
pugnatum.*

pugnatum. Tibi cædes nefaria intentatur, & defendi renuis, imò defensoribus gladium minaris! Pati, vt video, ignominiã appetis, mortem deligis eoque defensionem respuis, eò necis impedimenta amoliris.

Ligatus Rex defensorem suum obiurgat, gladiòq; à defensione deterret: quid faciet ei, à quo ligatur? à quo ligatus cæditur? quidnam ei minitabitur? gladium omnino. Animam tuam, infelix peccator, interficis, interficis Christum, dum crimen perpetras mortiferum: gladium stringis contra Creatorem, Redemptorem, DEVM tuum, tam bene de te meritum, tam ignominiosè propter te deuinctum! quidnam Dominus in te tuus commisit? Quid enim? si propter te, & pro te vir quispiam honoratus in vincula raperetur, audere sinè imò posses sinè vinctum cedere? minime certè. Quid ergo? deteriore sinè apud te conditio Domini IESU pro te tam miserè, tam crudeliter deligati? Non equidem. Cur igitur eum cædis? Hic obmutesco, hinc respondere non possum, veniã tantummodò supplex oro, oro sup-

oro supplex, Optime Maxime Rex ac Domine, ne vibres in animam meam gladium tuum, quo impios, qui suos in te vibrabant enses nec poenitentiam scelus eluerunt, aeternum in Tartareis ignibus plectis.

Punctum Secundum.

Q Vieuit Petrus, arma posuit, non tamen Rex obiurgare desijt; addiditque se plusquam duodecim militum celestis legiones momentò habere posse, sed nequaquam earum subsidio uti vellet. *An putas inquit, quia non possum rogare Patrem meum, & exhibebit mihi modò* *Matt: 26. ver. 55.* *plusquam duodecim legiones Angelorum,* qui satis utique me tueri possent? Ita, mi Rex, possunt; potes vel ipse te egregiè tueri; quis tibi resisteret? at planè renuis. Non enim iniuriam tuam sed mortem meam morte tuâ propulsare atque auertere destinasti. Feriunt cor ea verba, si serio expendas, præsertim delinquentis, dum nefas animo concipit, dum vincula Regi per crimen parat. Cogitet interim, quisquis est, **DEVM** (tamen si minimè conspiciatur, tamen si

abesse periculum videatur) posse illo ipso momento iniuriam suam vindicare, posse per se, posse per Angelum percussorem vitam peccanti eripere.

Cogitet ille quoq; qui vitæ melioris spe abiectâ è barathro scelerum emergere se posse pernegat, cogitet maiore Diuinæ bonitatis esse vim, quàm illam inueteratæ consuetudinis difficultatē; posseq; Deum, velle etiam ipsius subsidio auxiliares Angelos submittere; posse solâ gratiæ suæ inspiratione iacentem erigere. Expertum planè exploratumq; DEI adiutorium in omni difficultate omnibus est, qui id piè, atq; vt conuenit deprecantur. Nemini in mentem veniat, per DEVM stare, quominus ad saniora consilia redire possit. Potest, modò volenti adiutricemq; gratiam offerenti Deo serio manus porrigat. DEVS nemini deest. si vis, potes; vult, vt resurgas, quī omnes homines saluos fieri vult. Denique non parum solatij afferre in aduersis potest, si quis consideret, quàm potentem, quàm liberalem, quàm bonum habeat Dominū; firmamq; spe de Deo conceptâ, fidenter
opem

opem ab eo postulet. Submitte quæso mihi, Rex meus, cum opus fuerit, milites tuos, qui me defendant, tibiq; saluum restituant.

Punctum Tertium.

MOrem humiliter gerit monenti Domino Petrus, ac Regis quidem sui amore ardet, verumtamen non manu, non linguâ hostem persequitur, non respondet, non detrectat; nec tamen Dominus à monendo desistit. *Quomodo* inquit *implebuntur scriptura, quia sic oportet fieri? Calicem, quem dedit mihi Pater, non vis ut bibam?* Pro veritate usque ad mortem propugnat summa Veritas, mori q; prius optat Rex, quam verba sua effectu frustrari. Quoniam autem antè dixerat se moriturum, simul ac destinatus morti illuxit dies, omnino vult mori, eumque, qui morti intercedit, castigat. *Quomodo* inquit *implebuntur scriptura?* ac si diceret: Impedire vis, ne moriar? **DE** i ergo periclitabitur fides; quod fieri nequaquam potest; moriendum est; ut fiat quod futurum **DEVS** prædixit. Ita stat dictis **DEVS** in huma-

Matt. 26.

ver. 54.

Ioan: ver.

11.

Petr: 4.
ver. 18.

nitate! At homo, quod Deo promissit
quàm sæpe interuertit? & sperat quidē
homo se, quantumuis mentiatur Deo,
regnaturum cum Deo: at mentitur
equidem iniquitas sibi. Quomodo e-
nim implerentur scripturæ, quæ pec-
cantem nec poenitentem Orco damna-
tum iri quàm crebrò tam disertè pro-
nuntiant. *Si enim iustus vix saluabitur,*
impius, & peccator ubi parebunt? Incul-
ca animo hæc Regis tui verba sæpius,
quibus te contra ignauiam exstimules:
Quomodo implebuntur scriptura? hoc est;
perennare vis in cælo? labora igitur,
prout in scripturis præscriptum ijs est,
qui cælum appetunt.

Sed enim, quid sibi volunt verba de
Calice, quo Rex ita delectatur, vt in po-
tu ipso emori cupiat? Non aliud certè,
quàm Patris æterni voluntatem, quæ
mortem Regis vrgebat, ac ea quidem
voluntas tam suaui Christo est, vt ei
corpus, famam, vitam anteponat; adeò
mirus ac vehemens is sapor est, quem si
fenseris, anima mea, si Dei voluntati li-
benter obsecundaueris, nunquam pec-
cabis. Quamuis autem res magni sit la-
boris

boris, prauis Dæmonū suggestionibus repugnare, indomitas corporis cupiditates obterere; attamen quoniam DEVS Voluntati suæ morem geri præcipit, haud nimio operè in ea pugna laborabis, si eam Domini voluntatem suauiter degustâris. Ferenda erunt aduersa plurima, plurimi dolores, & naturæ imbecillitas horrebit calicem: at tu hæc tibi dices: Patris mei calix iste est, hoc poculo hunc potum bibit Rex meus IESVS, hoc poculo hunc potum bibam ego; vult DEVS vt patiar? pati volo, aduersaq; omnia, omnes calamitates, omnes dolores ferre & perferre cum Rege & pro DEO meo cupio.

MEDITATIO DECIMA TERTIA.

Rex milites obiurgat.

PRÆLVDIVM I. & 2. *Eadem qua superius.*

Prælud: 3. *Pete caeleste lumen, quò illustratus obiurgationem rectè percipias.*

Punctum Primum.

SAT Petro dictum, at non militibus: reprehendi etiam illos oportuit, nec

*Matt: 26.**ver: 55.*

verbis certè solùm, sed vltrice quoq;
 fulminis flammâ, quâ saltem territi di-
 scerent, quid esset Deum ignominiosè
 vincere? At Rex mitissimus nescit ful-
 minare; non tacet tamen, sed facti im-
 pietatem proponit, vt quid agant vide-
 re tandem velint. *Tanquam ad latronem,*
inquit, existis cum gladijs & fustibus com-
prehendere me.. Æquumné id! licetné?
 arma contra me capitis? fustes geritis?
 egoné latro? egoné prædo? quid feci
 mali? nihil equidem vel vobis testibus.
 innocentem fateri me omnino debetis.
 Fatentur sine dubio; nihil enim obijci-
 unt, nihil respondent. cessant respon-
 sa, obmutescunt linguæ, cùm in inno-
 centissimi IESV vitâ nãuus quæritur,
 homines tamẽ contumeliosissimis eum
 armis persequunur tanquam furem,
 tanquam latronem, tametsi nec fur sit
 profectò nec latro, sed innocens sit,
 sanctus sit. Quis enim Deo latrocinium
 obijciat? quis cælorum Regem prædo-
 nem appellet? Homines tamen per-
 uersi & peccatores eò loci Christum,
 Regem habent: quin eum peius etiam
 indigniusq; quàm latronem accipiunt,
 cùm

cum in eum committunt, quæ certè in prædonem, quantūvis sceleratum, nunquam designarent.

Insculpe hæc cordi tuo, Christiane, verba contra peccati fæditatem: Tanquam in latronem cum hoc, cum illo crimine in IESUM fuis? spectatantis per: Deus tuus est, Saluator tuus, qui certè nunquam tuæ vitæ insidiatus est, nunquam proditor tuus fuit, sed fuit cum defensor fidelissimus, tum amator suauissimus.

Punctum Secundum.

PROponit alia quædam lictoribus Rex mitissimus, factiq; indignitatem aperit, dum ait: *Quotidie apud vos sedebam docens in templo, & non me tenuistis.* Non sum latro, Iudæi, non sum: præsentem in templo quotidie spectastis; quidnam ibidem egerim, vos nostis, qui templum vulpina pietate dictorum, factorumq; meorum curiosi observatores frequentastis: nihil ex me audistis, quod vel improbitatem oleret, vel stultitiam; nihil venatu illo vestro vnquam in casses vestros redegistis.

*Matt. 26.
ver. 55.*

Quæ agebam, recta erant; quæ docebam, vtilia erant; quæ vobis optabam, salutaria in primis erant.

Non es latro, suauissime IESU, non es latro; innocens es, & pura Innocentia. Nihil est, quod vel hostis iurè tibi obiecerit: Nusquam accessisti, nisi quò Patris æterni honor, hominumq; salus vocabat; non comparuisti, vbi honestati aut moderationi locus non esset. Quoties minùs proborum vsui te commodasti, probos plerumq; reddidisti. Inter loquendum cælestis exemplum fueras prudentiæ; inter vescendum imago temperantiæ, quicquid luxum saperet, nunquam attigisti. Grauem quotidianæ refectiōis necessitatē quotidianus labor inducebat, & penè quotidie necessitati aliquid deerat; plus semper laboratum, quàm esum; plus sudatum ferè, quàm potum. Nempe tuus cibus erat, quàm plurimos verbis tuis refici, ac in vitam nutriri sempiternam. Causæ igitur nihil est, cur te illi comprehendant; at est equidem, cur ego te comprehensum & ligatum in animam meam inducam: verùm neq; audeo,

audeo, neq; modum scio. Quotidie te in ara mihi præsentem offers, poscis etiam vt te insequar, vt capiam, vt vinciam: id tu semper expetis; at ego nunquam te teneo. Tenebo tandem te, Domine & Rex meus, nec ampliùs dimittam te, sed in æternum perfruar te.

Fac, mi Christiane, capias IESVM, fac teneas captum. feceris autem, si operam dederis, vt è sacratissimo Sacrificio, è mensa cælesti, è pia meditatione, è sacris concionibus, quàm vberimus in te fructus redundet.

Punctum Tertium.

Effatus superiora Rex, quæ insuper spiritali sensu accommodari queunt ad Regis querelam de frigido diuinissimæ Eucharistiæ aut cultu, aut vsu: quasi dicat: Quotidie apud vos, Orthodoxi mei, adsum in templo, & non me tenetis, non me capitis: illa inquam Rex effatus permittit tractari se modis, quibus velint, aitq; *Hæc est hora vestra, & Luc: 22, potestas tenebrarum.* Omnibus infero-
rum, terrarumq; incolis permissum est in me, quantum libeat; agite, sauite,

maſtate, hora veſtra eſt. Horulam po-
teſtas tenebrarum habet, non diem,
non annum. Non eſt quod nimio perẽ
ſecurum ſe iactet, qui peccatis viram,
addixit; quicquid agit, quicquid pec-
cat, horã vnicã definitur. In manu pec-
cantis eſt, quod velit, agere; idq; per-
mittit & quaſi diſſimulat Deus, cuius
mox aderit hora, aderit dies, nec am-
pliũs dicet; *Hora veſtra*; ſed hora mea,
ſed æternitas mea; æternitas aut lucis,
aut tenebrarum, Nullam ô Anima, nul-
lam, ô Corpus, habete horam quæ ve-
ſtra ſit, omnes horæ Regis I E S V ſunto,
omnes D E I ſunto. Nolo ſit vlla hora
mea, ne vespertina quidem, quã opifi-
cum ac operarum more aliquid ope-
ris priuato quaſtui impendam. Diſti-
neat me opus Domini mei horis omni-
bus. nolo me vnquam offendant Rex
meus nihil agentem, nolo aliud agen-
tem quàm ille velit. Immoriar ope-
ri, quod mihi à Rege commiſſum eſt;
hîc inueniar ſub horam illam, quam
mercedi meæ Iudex iuſtus deſtinauit.

Non horas modò, Rex I E S V, meas
nolo; nolo horarum quadrantes, nolo
minuta,

minuta, nolo momēta. Tūc sūt omnes
respirationes meæ, omnes motus cor-
dis mei, omnia mea, tuus sit minimus
etiam & extremus halitus meus, quem
tibi viuens ac moriens in igne charita-
tis æternum confecro.

MEDITATIO DECIMA QVARTA.

Rex ducitur captiuus.

PRÆLVDIVM I. *Historiam inspicere.*

Prælud: 2. *Sequere Regem, & iter illud
imaginatione describe.*

Prælud: 3. *Pete à Deo lumen, quo perspi-
cias, quā pompā Rex deducatur; pete
& lacrymas, quibus eum toto illo iti-
nere indignissimè habitum deplores.*

Punctum Primum.

Finiuit sermonem suum Rex: impij
verò suam horam inchoant: horam
vniuersæ posteritati desolendam, horam
æternū detestandam. Exordiuntur
sermonem longè alium à verbis Domi-
ni. Audires tum: Cæde, tene, macta,
stringe,

stringe; audires strepitus alaparum Regi prehenso toties incussarum. Videres in vultu diuinissimo manus sacrilegas luculentè descriptas. Audires ictus pectori, capiti, dorso ignominiosè, crudeliter, impiè inflictos. Videres illud Angelorum decus, illud cæli ornamentum pedibus impiorum fædum in modum conculcari. Quo quidem adeò insolenti ac flebili spectaculo non minùs territi, quàm mæsti discipuli, & in lachrymas se & in fugam dederunt. Feruet interea licitorum rabies, sæuit ira carnificum, horror discipulorum pectora obruit; at inuicta flagrans charitate cor Regium impetus omnes animosè sustinet, abiectaq; defensione, ac deligatis paterna voluntate manibus inultum verbera plagasq; perpetitur. Quò, per DEVM, quò recidisti, Rex Serenissime? tenè ego sic omni solatio destitutum, omni exutum subsidio in hostium potestatem redactum aspicio? tenè fida illa manus amicorum, tenè pusillus etià grex tuus deseruit? Ignosco; non miror. Nunquam tam diro spectaculo interfuerant, nunquam tam inauditam ignomi-

ignominiam viderant; quod vident, fieri potuisse nunquam putarent, eòq; necdum induti virtute ex alto fugâ miselli mortem declinant.

O dilecti discipuli, si tûm fortè vobiscum ego fuisset, quidnam animi habuisset? quid egisset? primus (opinor) terga vertisset. nempe summa ea formido fuit, & formidinis causa grauissima, cui, vti nunc imbecillitas mea dicitur, non dubitanter cessisset. Si enim dum hæc cogito, exhorresco, quid si discrimini interesset? leuiora multò me nunc in fugam agunt, nec me quidquam est instabilius, quid si animo præsens corporeque adessem? Impetrate quæso mihi, Sanctissimi Discipuli à vestro meoq; Rege veram animi solidamq; constantiam, ne vel aperta mortis pericula à meo me Domino vnquã auertant, cuius ope fretus nihil trepidabo.

Punctum Secundum.

CRudeli ac pudendo licitorum comitatu stipatus Rex, non rhedâ curruè Regali, non equo phalerato vehitur,

tur, sed inter pedites inimicos pedes
 progreditur, vel trahitur potius. Rap-
 tur Rex Diuinus barbarâ prorsus imma-
 nitate absq; vlllo ad personæ vel digni-
 tatem, vel innocentiam respectu. Na-
 tant cœno viæ fractæ, exundant aquis
 torrentes; per medium cœnum, per me-
 dias aquas eundum Regi est viâ regiâ.
 Fluctuat ille inter carnificum trahen-
 tium manus, & vinculorum tractu pro-
 pulsus passim collabitur, nec vinctus
 firmare vëstigium, nec lapsus assurgere
 nisi ægerrimè potest. Quid? adeonè
 perditus latro est Rex I E S V S, vt ne liga-
 to quidem quietè ire liceat? non licet;
 trahendus, vexandus, raptandus solo
 est. Quid ita? quæso: Nempe vermis
 est. Repere vermi conuenit per terram,
 per columnam, per lignum: ibit verò,
 ibit, ac repetet etiam per columnam, eti-
 am per crucem.

Taceant, heu! taceant illæ hominum
 voces: Quousq; tandem huc illuc ia-
 ctabor? quousq; sic abijciar? Quid est?
 purgamenta sumus? Honestiora, quæ-
 so! Parciùs ista. Si necdum nouit, qui
 sim, discet certè. Conticescant, inquâ,
 hæc

hæc : En IESVS propheta, Rex, DEVS
manibus post terga reuinctis toties hu-
mi abijcitur, , humi trahitur, humi re-
prat, vt purgamentum habetur, vt quis-
quilix calcatur; at, ni fallor, honestio-
ra quàm tu meruit.

Benè habet. Nolo, amore IESV, nolo
parcat mihi quicquid creatum est.
Abijcite me, quibus libet, & quantum
libet, abijcite, iactate me ludibrijs, lu-
tulentis etiam inquinate conuicijs; alli-
gatus Regi meo feram omnia, ac perfe-
ram cum Rege meo. Interim autem be-
neficis eius manus tam crudeliter liga-
tas deosculor, quæ tot morbo iacen-
tes sanitati restituerunt, tot mortuos in
vitam retraxerunt, tot famelicos prodig-
ioso epulo recrearunt. Patiar, patiar
meas itidem sic vinciri manus, vt eò ex-
peditior curram, quò cælitus inuitor.

O manus Domini sanctissimæ! ô ma-
nus castissimæ! ô manus fortissimæ!
manus plenæ cælestibus hyacinthis,
manus distillantes myrrham primam,
ne vos, obsecro, mihi subducatis, ne
me repudietis, ne à vinculis vestris ar-
ceatis. Libertas mea in his vinculis; ali-
ter nulla est libertas mea.

PEN-

Punctum Tertium.

PROPinquat Rex Hierosolymis; at honoris causâ prodit nemo, nemo gratulator cōparet, nusquam auditur,

Matt. 21. Benedictus qui venit in nomine Domini,

vers. 9. nusquam canitur: Osanna in excelsis:

Marc. 11. Osanna filio David. Alia omnia hodie

vers. 10. perstrepunt. Personant contumeliæ,

maledicta, & iræ: clamatur passim: scelerate; impostor; impie: ecquid patere sentis præstigias? elabere nunc, si potes. miracula nuper ostendebas; age, ede miracula: effice, ne victus traharis. Non apparent palmarum rami: nimirum aliter hodie triumphatur; fustes apparent, hastæ, conti, venabula; credas à venatu reuerti, captâq; prædâ gestire venatores. Non vestibus via infesturo Regi sternitur, quin ne saxa quidē prætereuntur, quibus, ô quoties, Rex offensus corruit.

Veneror ego Maiestatem tuam, Rex Serenissime, sed & lugeo sortem tuam, lugeo te sic hodie luto inquinatum, sic fordibus scatentem, qui pauculos ante dies publico præconio Rex fueras salu-

tacus

tatus. Fac oro, Domine, fac imiter bonitatem, mansuetudinem, & humilitatem tuam, ut ne vnquam molestè audiam, si fortè non laudibus, sed vituperijs cumulari contigerit. Tu, quò id rite præstem, suggere, quæso, satis animi, suggere satis virium. Illud verò, Domine, de me habeat Maiestas tua: optare me maiorem in modum, ut quotquot mortales tellus capit, omnes obuiam tibi salutatum prodeant, omnes te venerentur, omnes debitum tibi pietatis religionisq; pendant officiũ. Ecce me primum, qui gloriosum æternæ Maiestatis tuæ nomen veneror ac prædico, teq; adoro etiam vinctum.

Benedicte IESV mi, omnes vires meæ, omnes facultates meæ, omnia facta mea, obuiam tibi prodeant, teq; Dominum, Regem, Deum meum profiteantur. profitebuntur autem te adiuvante, donec me viuere volueris.

MEDITATIO DECIMA QUINTA.

Rex urbem ingreditur, ad Annam Præsulem diuertit.

PRÆLUDIVM I. *Legenda Historia.*

Prælud: 2. *Consiste Hierosolymis, atq; adeo in Anna Præfulis ædibus.*

Prælud: 3. *Ora, ut Christi in urbem ingressū probè perspicere possis. pete quoq; doloris affectū, quo ingrediētem prosequāre.*

Punctum Primum.

VRbs aperta præstolatur sanctissimum, at opinione sua nefarium vinctum. Stat in porta miles frequens, & manus non minima Ciuium, qui conspectum Regem non salutant, sed maledictis appetunt. Qui autem ducunt, ob prosperè captum, prosperè eouſq; deductum gestire gaudio, lætitijs incedere, vocem tollere, animo iuxta & corpore exultare. Interea diuersis ciuium ædibus diuersa personant: En inquit, en IESVS ducitur. Captus tandem est. affer lumen, cedo lumen; Viso autem è fenestris IESV succlamant ac insultant inimici: O factum benè! Hoc habes, legum contemptor, hoc habes. Tandem, tandem in casses fera fugax incidisti! pereat conuictor improborum, pereat impostor. Nonnulli verò Christo

Christo æquiores tumultu excitati, corde faucij ac in lacrymas soluti, querelis ac gemitibus domos complent: Heu: inquit, heu decus nostrum in hostium manibus! En Pater optimus victus rapitur. Ille beneficus, ille Propheta, ille Doctor tam præclare de omnibus meritis tam indignè trahitur! O si reuare liceat, vir sancte, ô si pro te vinciri IESU innocentissime! siccinè deseris nos, ô lumen nostrum, siccinè languentes dolore amicorum animos sine solatio, sine alloquio relinquis? Specimen id hominum est qui Ecclesiâ militante continentur. Horum enim alij acerbissimam Christi necem piè deplorant: alij perinde læti viuunt, ac si nunquam Christus mortem obijisset; nisi fortè dicendi potiùs sunt patienti Domino insultare, dum ea perpetrant, quæ ad vincula, crucem, necem deniq; eum adegerunt.

Eodem videntur referri, quorum corda Christus ingreditur; sunt enim qui cum pio dolore lacrymisq; venientem excipiunt: alijs, imò pluribus, dolor fletusq; desipit; gaudia consecretan-

tur, nec ea quæ Christus, sed quæ mundus, quæ corpus approbat.

Secus omninò tu facies, Anima, luctu ac lamentis Regis tui mortem funusq; prosequêris, lætitiâm mundi repudiabis, vt cælestem merearis.

Punctum Secundum.

REX in vrbe: (bonum factum) intra mænia securus erit. Accurrent Sacerdotes, Principes, Senatus, &c. manibus inimicorum Regem erepturi. Conuolabit multitudo, eorum saltem, quos ille quondam mirifice persanârat, medicum salutisq; suæ parentem defensura. Aliud erat ruri, aliud in horto, ac solitudine, vbi licentiùs Regem habere temeritatis fortassè fuerit: at in vrbe id profectò scelus est, capitale est, perduellio est.

Heu! heu! aliorum forsitan Principū ea fortuna fuerit; Christo secus omnia cadunt, qui rure quidem acceptus improbè, in horto ignominiosè, in solitudine impiè; in vrbe certè improbißimè, ignominiosissimè, impijßimè. Atqui in vrbe multi viri docti, multi sacris additi,

Ati, multi religionis Magistri sunt: in vrbe loci sacri quanta amplitudo? in vrbe templum Domini, summi Dei sacrarium, orbis miraculum, in eoq; tot ceremoniæ, tot sacra, tot pietatis officia florent. Oh per Deum! etiam in vrbe agitur cum Christo valdè quàm malè, petulanter, impiè.

Prodit nemo, qui defendat, qui vim arceat; prodeunt verò quàm plurimi qui diuexent; prodeunt ciues, qui ad necem deposcant; prodeunt sacerdotes, qui interimant. Digna equidem ciuitas, quam fracta tellus sorbeat, vbi tot scelera exundant, quotquot insana ac virulenta impietas potest effundere.

Erumpit vndiq; amens furore atq; ad parricidium inflammata plebs, conuolat passim ima vulgi fax, Regemq; afflictissimum iam maledictis, iam cœno, iam saxis impetit, ac venenata contumeliarum tela ore frendenti euibrat, quibus & castissimæ Iesv aures, & cor diuinissimum, miserè conuulnerantur.

In vrbibus quid perferat Iesvs, licet cogitare. nempe hîc luxus, hîc libido, hîc fraudes, hîc arrogantia, hîc amor

habendi, hîc, quicquid deteriore facere potest hominem, sedem fixit. Nec sanè defunt vrbibus loca sacra, non tēpla sanctitate illustria; at non loca, non templa pios sanctosq; ciues efficiunt, exitio etiam futura ijs, qui secus viuunt, quàm ea vel postulent, vel indicent. Videas certè non paucos religioni adictos (utinam eo animo, quem res tanta, quem Deus requirit) qui dum vrbes incolunt, & interea in flagitijs volutantur, aureas prorsus ades cœno ac sordibus contaminant.

Largire obsecro, Iesv Princeps Pacis, vt in vrbibus veram inuenias pacem, veram capias quietem. Enimvero rara tibi quies, vbi frequens peccator amat inquietem. Ego, quoad potero, ijs me adhæsulum spondeo, qui tuam pacem amant, tuam quietem consecretantur, quieteq; & possidere te, & possideri à te solerter student; tu modò ne despicias desiderium pauperis, ne auerferis vota seruuli Rex æternæ gloriæ.

Punctum Tertium.

Sistitur Annæ CHRISTVS, non iudicandus, neq; enim summus is Pontife

tifex erat, sed honoris gratiâ, socer enim erat Caiphæ Pōtificis. Huc se recipit Rex *Ioan: 18. vers. 13.*
plebē declinaturus: at nihilo hīc quoq;
meliùs habitus, quàm in horto: stat vinctus ante hominem, cui nullo iure, nulla lege subest: stat ante non iudicem Iudex. Videtur porro Annas aliquid à Domino quæsisse, quod Euangelicæ Historiæ scriptores reticuerunt: (neq; enim infamis illa alapa apud Annam, sed apud Caiphā respondentem fuerat incussa.) Quid autem id quæsiti fuerit, cogitari, non sciri potest. Ceterum graui sine dubio pudore confusus stabat ante eum, qui nullam causam confundendi habebat, nullam potestatem; quin etiam tueri in fontem ac in libertatem aut precibus, aut iure vindicare debuerat: at tantum aberat, vt id præstaret, vt etiam ad Caiphā auctis vinculis duci mandaret. Heu, Domine mi! videmus certè quàm truculentus sæuiat, qui iudex non est, quidnam tandem faciet iudex? Si hic, qui nullam tui potestatem habet, tanta sæuitiâ addi vincula tibi præcipit; quid expectandum ab eo, qui iurisdictionem in te sibi dominaturūq;

natumq; arrogabit? quàm acriter vim
suar in te potestatis effundet? Malum,
vt video, non vsitatum impendet, quan-
do is etiam, cui ius neccendi nullum est,
nexum te duci imperat.

18

Desle, Anima, desle Regem adeo de-
sertum, cui è tot hominum millibus
nemo patronus, nemo aduocatus, ne-
mo ferè non accusator esse velit. Patro-
cinare tu, ora & Annam, vt innocentè
liberum esse patiat; & lictores, ne
vinciant, ne detineant. Impende etiam
aurum, quo indignissimam Domini ve-
xationem redimas. Tibi verò, fac, fre-
quenter hæc in mentem veniant: Quàm
difficile CHRISTVS liberatur, cum in
vincta ductus semel est! hoc est: Quis-
quis semel scelere se inuoluit, haud e-
quidem ille ita se maturè extricabit.
Tuum igitur fuerit omnia peccata vita-
re, ne Rex tuus vnquã apud te vinciat.

MEDITATIO DECIMA SEXTA.

Rex ad Pontificem ducitur.

PRÆLVDIVM I. *Repetatur Historia de
Caipha.* Prælud:

Prælud: 2. *Statue te in ædibus Caiphae.*

Prælud: 3. *Precare Deum, ut eius ope perspicias, quàm animosa sit innocentia, qua neminem pertimescit.*

Punctum Primum.

TU multuosè magnoq; strepitu ab ijs, qui pro ædibus Annæ restiterant, acceptus Rex est, vel potiùs contumeliosissimè acclamatus. Ibat tamen in tumultu illo nec pauca, nec ferenda ludibria verberaq; perpassus; ibat Caipham versus agni manluetissimi instar, non repugnans, non responsans, &, quod mirum, non inuitus: ut etiam modesto quidem, sereno tamen vultu Diuinam quandam proderet pulcherrimè hilaritatis suauitatem. Præclarum tu crede patientiæ animiq; cælestis esse typum, ignominias palàm DEI causâ sine tædio perferre. Atqui eò Christiana res deuoluta iam est; ut nefas ac scelus iudicetur, si foeda, tetra, famosa etiam, ac publica flagitia reprehendas, publicè præsertim, aut cum arbitris. Caue dicas, caue moneas: hostis, maledicus, conuiciator audies, odio insanabili plendus.

ctendus. Itanē mi Christiane? prorsus ita. Quid? nobiliornē aut sanctioris famæ quīquam hominum Rege isto est? Nihil equidem minūs : sed superbus, sed impotens, sed edomandæ cupiditatis ac mortificationis inimicus, sed cæli Deiq; prorsus negligens est, ne dicam contemptor.

Obijciebantur tum Christo & multa, & nefanda, quæ credi ab audientibus poterant, lacerabantur calumnijs, quàm publicis, tam inuictis compita, viciq; probris ac infamiâ IESV personabant; at is nihilo plus respondebat, quàm si audiret nihil, nōisset nihil. Hęc quidem miseros homines hodie capitalibus inimicitijs, odijsq;ue sempiternis distraherent, hæc eos in execrationes, vindictas, cædes, accenderent: & tamen Christiani sumus, CHRISTVM sequimur, filij filiæq; Christi, Christo prorsus deuoti, cuius & amore & exēplo quidlibet perpeti, ô quam frequenter, nos paratos offerimus! Ita scilicet. nempe cū re ipsâ patiendum est, cū Christi causâ ferenda contumelia, præsertim vbi nolumus; cū audienda sunt quæ

quæ non sapiunt, iam Christi non sumus, iam Christum valere iubemus. Is ego sum, bone I E S V, qui pudore confundi magnoperè detrecto, qui asperius haberi, imo appellari, proflus refugio; sed tuo animatus exemplo, tuonixus auxilio perpetuum ac sine inducijs tam improbo mei amoris bellum indico, omnes amore tui laturus contumelias, quò patrem ego te imiter, tu me filium agnoscas.

Punctum Secundum.

Introducta Dei Arca ad Dagonis idolum, quod Maiestatis Diuinæ non ferens præsentiam, ante Arcam corruit. 1. Reg. 6.
 Introductus Rex I E S V S vera Dei Arca
 imò Deus verus in ædes Caiphæ, ædes,
 inquam, summi Sacerdotis, vel potius
 in idoli fanum; qui cum Princeps esset Sacerdotum, nullam Sacerdotij doctem, nullam veræ virtutis commendationem habebat; idolum diceret, cui acclamare Zacharias posset: *ò Pastor, & idolum!* Zachar. 3.
 Hic igitur indubitanter præsentem Christo Rege corruisset, uti paulò ante in Oliueto milites, nisi Dominus Sacerdotij 11. v. 17.

Soarius
Episcop:
Conim-
bricensis
apud Bar-
rad: tom 3
4. lib: 6.
cap: 19.

cerdotij reuerentiâ Diuinitatis suæ vim
 continuisset, qui grauiter debilitatus
 (iam enim mille passus victus confe-
 cerat) humillimè ante hostem illum ex
 vinculis causam dicturus stabat. Stabat
 Rex, stabat Deus; at diaboli mancipiũ,
 at inferni ignis titio sedebat. Stabat hu-
 militas, stabat iustitia: Sedebat tarta-
 reo rumens fastu iniquitas. Stabat in-
 nocentiâ, stabat sanctitas funibus suis
 contenta; at nocendi libidine inflam-
 matum scelus alueo ripisq; egressum
 exundabat.

Ioan: 18.
vers: 19.

Interrogat Regem Caiphas de disci-
 pulis, interrogat de doctrina. Quænã
 inquit, homo vanissime docebas? quid
 dogmatis afferebas? vbi discipuli? quo
 eos consilio cogebas? vnde hauseras
 quæ iactabas? quo vsus es magistro? quis
 docendi tibi potestatem fecit?

Ecquid hoc portenti? eonè contem-
 ptionis deuoluta Sapientia est, vt ad
 reddendam facti rationem, seq; purgã-
 dam ab extrema stultitia compellatur?
 Non capies, non intelliges, Caipha, re-
 sponsum. Æternam Sapientiam caue-
 roges de doctrina; bonam crede, salu-
 tarem

tarem crede; audire te doctrinam cælestem oportet, non censere.

At quàm frequens eadem apud nos hodie censura est! excutimus Christi disciplinam, vel potiùs aspernamur. Quàm crebrò cū docemur, regerimus: Cur hoc? cur ita? quid sibi vult ille modus? cur non aliter? quid ita scrutatur animi latebras? quid efferri iubet, quod in conscientiæ fundo sepultum latet? præstaret ista taceri: vix sana hæc sententia: aliud ego censeo. Quid verò hæc significant? Superbiam certè, proteruiam, diffidentiam, ingratum animum, periculum, exitium. Fit enim plerumq; vt fraudes Dæmonis, adeoq; ipse Dæmon, qui hac ratione in lucem protrahi, exturbariq; debuerat, hoc etiam occultius recondatur, tanto vtiq; suo solatio, quanto tuo detrimento.

Perperam agebam hætenus, Rex optime, sed emendare omnia, nihil celare, docentibus humiliter auscultare, recta monentibus sedulò obsecundare cupio: quod vt fideliter præstem, tu me, Rex, adiuua.

Punctum

Punctum Tertium.

Ioan: 18. **F**identer respondet Innocentia: *Ego*
v. 20, & *palàm locutus sum mundo, ego semper*
vers. 21. *docui in Synagogis, & in templo, quò omnes*
Iudæi conueniunt, & in occulto locutus sum
nihil. Quid me interrogas? interroga eos
qui audierunt, quid locutus sim eis: ecce hi
sciunt, quid dixerim ego. Optimè respō-
des, Rex sapientissime, cùm testes at-
quæ adeo auditores tuos interrogari iu-
bes. Nemo enim dicere potest, te non
optima docuisse: fatebuntur vel ipsi ho-
stes dicta tua plena sapientiæ, plena
salutis fuisse. Velle latere, artificium
nequitæ est, imò pars mali non mi-
nima. Qui enim male agit, odit lu-
cem, nec ferre potest, si videatur.
Qui probus est, palàm agit; nec ta-
men eâ re propriæ laudi; sed gloriæ
Diuinæ, humanæq; saluti velificatur.
Beatus equidem, qui ita viuit, vt nullo
facto, nullo dicto Regijs liberis, hoc
est, redemptis Christi sanguine homi-
nibus offendiculo sit: cuius sermo &
salutem audientibus, & honorem Deo
pariat, cuius deniq; facta ea sint, vt
ne ho-

ne hostis quidem, quod iure carpat,
inueniat.

Cælum ac tellus videant recta esse,
quæ geris; nempe præstat agere bene,
quàm secus; imò agendum bene est,
malè nequaquam: quod citra vanita-
tem fieri utiq; potest, ut, quod ait Do-
minus, homines videant opera nostra *Matt: 5.*
bona, & glorificent Patrem, qui in cæ-
lis est. *ver. 16.*

Sic vixit, sic glorificauit Patrem suū
Rex Sanctissimus, eamq; ob rem audiri
testes iubet.

Gratulare tibi, Anima mea: est enim
quod gaudeas, Regem tuum adeò San-
ctum esse, adeò salutaris exempli, ut
innocentiæ vel inimicos testes postu-
let; tu quoq; talis ut sis, studiosè enitere.

MEDITATIO

DECIMA SEPTIMA.

Regi alapa infligitur.

PRÆLVDIVM I. *Historiam de Christi
alapa recole.*

Prælud-

Prælud: 2. *Consiste in sedibus Caiphae.*

Prælud: 3. *Pete calitus, ut à Rege patientiam ediscas, eiusq; dolorem & agnoscas & sentias.*

Punctum Primum.

Contumax visa est ac superba responsio Militi, qui armatus Regium latus stipabat, homo petulantissimus ac post natos homines longè improbissimus, qui spectante Pontifice, Sacram dignitatem personamque re ipsa violauit, cum in iudicio nullâ causâ, nullo crimine, nulla iudicij irreuerentiâ animaduersâ acerbam, ignominiosam, intolerabilem Regi alapam incussit. Sic inquit, *respondes Pontifici?* obstupesce

Ioan: 18. tellus, stupete cæli! Regem, *DEVM* uenalicitus nebulo depalnat! os Diuinū feruus verberat! Cataphractos seruilis dextra digitos delicato Regis vultui inscribit, palamq; ac iniuriosissimè in iudicio confundit! læsam Pontificis Maiestatem per summam calumniam obiectat! dolorem peramarum infligit! Ah! mihi hæc mihi debebatur alapa, qui Regem meum sapenúmero despiciatui duxi,

duxi, cū eo spectante non pro eo, ac
decurrit, multa cogitavi, dixi, feci: ve-
rū tuam tu, Rex meus, faciem obie-
cisti. Gratiā ago æternæ bonitati tuæ,
quod hanc alāpā subieris, meq; para-
tum offero ad præbendam vtrāq;ue
maxillam in tua me causa percutere
volenti: promptum me habes ad ferē-
das contumelias, confusiones, obtre-
ctationes: tuā modò adiuuer ope.

Placent quidem hæc mihi, mi ho-
mo; sed nec minùs illud exposco, nul-
lā vtrāq;ue alāpā me ferias. Nimi-
rum etiam dum regno in cælo, innu-
meras ab hominibus alāpas perfero. lō-
gas nimirū qui peccant manus habēt,
quas vitiosa voluntas ita diducit, vt so-
lū Maiestatis meæ, ipsasq; adeo ge-
nas meas attingere possint, ac cadere.
Nec verò pauci ex ijs sunt, qui Diuinis
obsequijs mancipati æternū se mihi
consecrārunt. Horum erat quidem pijs
precibus, studijsq; religiosis, ac salutarī
doctrina peccantium manus ab iniu-
rijs meis arcere: at, quis credat? illi ipsi
nefarias improborum dextras me per-
cussuri apprehendunt, modosq; qui-

H

bus

bus me impij violent, tradunt impijssimi, & quò cædar violentiùs, animos plerisq; faciunt, dum facta nefaria, criminaq; ferrum & flammæ merita extenuant, palpant, suadent.

O sacra IESV mei facies! ô vnicum Angelorum hominumq; decus; æternum te cælum iuxta ac tellus deprædicent, æternum te summa ac ima venerentur. Credinè vnquam potuit, tantam tibi iniustum iri ignominiam? potuitné Sacrilega mediastini tam foedè tibi imprimi manus? Ne feri Regem, Carnifex: me feri; me iure potes, ego merui.

Tu, mi IESV, mihi parcis; tu mihi debitum in te deriuas supplicium, tu pateris, ne patiar ego. Tuis ergo prouoluo pedibus, grateq; pendo bonitatis tuæ, quasuis amore tui contempiones æquo ac libenti animo, te propitio, te adiuuante, laturus.

Punctum Secundum.

Nemo Regē tuetur. non cælo pluūt incendia, non ultores vrsi è lustris conuolant, hiatus terrarum conclusi torpent,

torpent, stupent velut obleratæ infero-
rum fauces, reiné tam inauditæ admira-
tione, an Domini neglectu? Sed enim
CHRISTVS odium, neglectum ué pro-
fectò non meruit, melior vtiq; Moyse,
maior Elifao, sanctior quouis Prophe-
tarum. Derelictus tamen ab omnibus
est, nec è tanta turba vnus est, qui ei
verbulo saltem patrocinetur. Iudex
cæteri q; omnes tam insigni innocentis
iniuriâ plurimùm latantur. Vltrices
nubium flammæ ruite in Sacrilegum,
discede tellus barathro datura impiũ,
nefas est sustineri Conditoris tui per-
cussorem; erumpite belluæ, conuola-
te immanes feræ latronem ac parrici-
dam discerpturæ, qui tanto in DEVM
furore desæuit. Vos saltem Tartarea
tormenta ciuem vestrum vobis etiam
deteriorem rapite. Nihil horum, beni-
gnitas, mansuetudo, misericordia cir-
cumstant ac tuentur perire meritum.
Præstolatur Rex, sustinet manum vin-
dicem, non vult mortem peccatoris,
sed vt conuertatur, & viuat.

Talem se DEVS hominibus exhibet.
Arma illi capiunt, Deumq; dum pec-

cant, oppugnant: DEVS autem & terræ præcipit sustinere peccantes, & cælo sine intermissione moueri, & iumentis, quamlibet improborum vñibus deferuire, quos etiam à dæmonum rabie iugi tuitione defendit; cùmq; momentò delere possit delinquentem, non delet, sed clementer expectat dum resipiscat; nec perire finit, qui corrigi potest.

REX misericordissime ac Domine mi, ecquæ tandem hæc inter nos contentio? ego te lædo, tu me lædi veras; ego te offendo, tu me defendis; ego te iniurijs laceſſo, tu me beneficijs cumulas! vincit improbitatem meam bonitas tua, impietatem meam misericordia tua, quâ fretus statuo ac recipio nihil vnquam acturum me, quod sciam esse contra te. Colere autem te, laudare te, diligere te æternum bonum meum per totam æternitatem volo, decerno, promitto. Tu fac Domine vt faciam, quia sine te facere nihil possum.

Punctum Tertium.

Respondet Rex alapæ sed non alapæ, non conuicio, non maledicto.

*Si malè inquit locutus sum, testimonium Ioan: 18¹
perbibe de malo, si autem bene, quid me ca-* *ver, 23.*

dis? Nil iræ, nil vindictæ Regium hoc
responsum sapit, plenum est charitatis,
plenum patientiæ. quippe paratus Rex
erat alteram percussori maxillam præ-
bere; idq; satis docent pleræq; aliæ ni-
hilo leuiorès iniuriæ, verbera que sanè
acerba, quæ tacitus, ac velut elinguis
pertulit. Respondendum autem nūc
censuit, *primū*, quò doceret nihil à se *Barrab:*
contra Pontificiam Maiestatem pecca- *16. c. 19.*
tum: *deinde*: os ictui repetendo tum
præbendum esse, cū meliùs non est
ictum vitare: *deniq;* à iudice non nisi
verum, probatum, & conuictum cri-
men puniri debere; quod autem rectè
factum sit, intactum esse relinquendū.

At quidnam est, quod Rex non aspe-
riùs in percussorem inuehitur, nec ver-
bo saltem acerbiorè tantum facinus
castigat? sed solūm, *Quid*, inquit, *me*
cadis? Innocentiam tantummodò ex-
ponit. Puerulum loqui putes, qui nec
vlcisci, nec arcere iniuriam potest, cum
dolore duntaxat quærir: *quid me cadis?*

Pauperum, contemptorum, extre-

meq; fortunę hominum responsione se
 Rex purgat : *Quid me cedis?* Verum est,
 Rex innocentissime, cur cędaris cau-
 se nihil est, culpam in te ne Diuinus qui-
 dem oculus deprehendat. At nos quan-
 taui affecti ignominiā quærere non
 possumus : Cur me cedis? cędi videli-
 cet sæpē admodum meruimus, nullūq;
 iure detrectare possumus supplicium.
 Grauiſſimas etiam poenas, calamitates,
 dolores, ærumnas, contemptions im-
 miseris; nihil horum fuerit sine causa.
 Dici tūm & potest & debet: Illud hic
 plectitur, ō anima, illud luimus alte-
 rum, illud tertium, illud decimum, il-
 lud centesimum punitur. Confiteor,
 Rex Sanctissime, omni me dignum sup-
 plicio; confiteor hanc ipsam alapam
 mihi decretam fuisse, sed eam in te auer-
 tisti. responso tamen hoc innuis ad ve-
 recundiam meam, me prorsus, non te
 alapam meruisse.

Æternas tibi, ō Rex, laudes repen-
 do, gratiamq; posco aliquid amore tui
 patiendi. Certē, Domine mi, probra
 omnia maledicta, & iniurias exemplo
 tuo ferre percipio. quin etiam si quis

os meum conuicio, aut etiam pugno
verberauerit, non alio id animo, quàm
munus tuum accipiam: ita enim ad tu-
am utrunq; accedam similitudinem:
quod apud me & est, & esse debet per-
magnum, tua modò mihi nusquam de-
fit efficax gratia.

MEDITATIO DECIMA OCTAVA.

Rex testimonijs urgetur.

PRÆLUDIVM I. *Idem superiori.*

Prælud: 2. *Persiste in Domo Caiphæ, quò
multi falsi testes conueniunt.*

Prælud: 3. *Postula gratiam, qua adiutus
Patientia silentium à Rege ediscas;
pete simul piæ commiserationis affe-
ctum, quo Domino tot contumelijs
appetito gratificère.*

Punctum Primum.

NOcturnis tenebris Solem æternum
iudicabant Tartaræ tenebræ, ma-
culæq; aliquid in luce illa vestigabant;
cùmq; id non possent per se, aliunde

opem arcessebant. Quærebant scilicet falsos testes sacerdotum Principes, quærebat Senatus, vt esset vnde minore inuidiâ Regi necem afferrent. Ecquid per Deum id iudicij futurum est? quî tandem patebit veritas? quî consistet equitas, vbi odio, maleuolentiâ, inuidiâ testium corda redundant? Quænam hæc iudicum integritas est? quod iustitiæ studium, vbi elidendæ veritati tam sollicitè mendacia conquiruntur? Iudicesne credam, an rapaces lupos, aut efferatos leones, quibus ius est inaudita iniuria? qui agnum mansuetissimū vndiq; velut indagine clausum laniaturi circumstant. Iudex æquus veros testes quærit, falsos iniquus. Iudex inson-tem absoluit, damnat nocentem: at hîc germana & æterna Innocentia ad necem petitur. Rectus iudex quod rectum est iurè examinat: hîc nihil gratus mendacio. Verumtamen non est consilium contra Dominum. En confluxit turba testium; ac testimonium, erat nullum, quo reus damnaretur. *non erant testimonia digna morte.* Nil non rectum deprehensum in Rege, quamuis ipse

Prou: 21.

ver: 30.

Ita

ex Graco

Mar. 14.

ver: 56.

Barrad.

lib. 6. c.

28.

ipse, vt testimonium perhiberetur de malo, postulârit. Innocentia non potuit nisi innocens iudicari: Quid si ego iudicandus stetissem, non equidem testes erant quærendi. Res omnes creatæ vna mihi voce succlamassent: *Reus est mortis.* moriatur. At tu vicariam hîc operam mihi nauas, Rex clementissime, pro me iudicaris, pro me damnaris, pro me necaris, ne in iudicio tuo stem damnandus. Quod vt consequar, iudicare me ipse, & iudicari, dum viuo, volo; culpam hîc & reprehendi volo: culpas lachrymis & poenitentiâ amoliri & eluere volo: culpæ autem aliquid repetere æternum nolo.

Punctum Secundum.

NOuissimè autem venerunt duo falsi *Mat. 26.*
testes, qui eâdem operâ & accusa-
bant Regem, & testabantur: *Hic,* aie-
bant, *dixit: Possum destruere templum,*
Dei, & post triduum reædificare illud. Ver-
ba Regis recitant, sed à Regis sensu im-
mane quantum discedant! Rex enim
de corpore id suo dixerat, testes de tem-
plo, quò Iudæi conueniebant, acce-

H s

perant

perant, ac idcirco falsò ac peruersè testifi-
ficantur. Animaduerte hîc virulenta
malarum mentium ingenia, quæ in de-
teriore partem omnia capiunt, veraq;
& recta æternæ Sapientiæ dicta ad calu-
mniæ libidinem nequiter detorquent.
Eò tandem eò Rex Diuinus inter mor-
tales deuenit, vt sacrosancta mysterijq;
coelestis plena dicta sua temerariæ im-
probitatis vel sacrilegæ stultitię damna-
ri videat? Ne igitur tu mirêre, si dicta
tua, si facta, si intentionē perperam quis
interpretabitur. Si res ea est, quâ offen-
di iure nemo debeat, nihil morare cen-
suras hominū. Sat est Deo probari, quod
agis: Non es melior, quàm oculus ille vi-
deat; non deterior, quàm testis ille sciat.

Attende præterea patientissimam Re-
gis tui bonitatem; vt tacet! vt non re-
sponderet! Verum est, templum hoc de-
moliri possum: idem triduò restituere;
& hoc possum? quid tum? quid hîc cri-
minis, quid mali est? Nihil. Tacet Iesus,
tacet Rex tuus, ac in optimâ etiam cau-
sâ nihil responderet, nihil innuit, vnde
laudis aliquid oboriri possit, si, quid
possit, aperiat. Atq; hoc quidem silen-
tio

estio refutare videtur illos cogitationum
 nostrarum sermunculos, quibus con-
 tempto animi interitu, nos ad liberè
 peccandum futuræ poenitentiæ, & re-
 cuperandæ gratiæ Diuinæ spe anima-
 mus; templumq; Dei, animam inquam,
 peccando destruimus, repetitâ scilicet
 expiatione restauraturi.

Certum mihi deliberatumq; est, Do-
 mine, nullam amore tui calumnijs ex-
 cusationem obtendere. Tacebo, & pa-
 tiar tuo fretus auxilio, tuo doctus exem-
 plo. Quod si Peccatum animæ meæ de-
 trimentum ac destructionem molia-
 tur, non patiar, quantalibet spe veniæ.
 nolo, nolo hîc perniciosam futuræ con-
 fessionis illecebram. Confitebor tamen
 humillimè aduersum me iniustitiam,
 meam, si quando labi contingat, quod
 nunquam volo.

Punctum Tertium.

V Isâ patientissimi Regis modestiâ
 Caiphas, nulloq; elicitio responso
 pergit: *Nihil respondes ad ea, quæ isti ad-* *Matt. 26.*
uersum te testificantur? Reus es, testimo- *vers. 92.*
 nijs vrgeris: refelle, si potes; quid taces?

Respon-

Responde Domine, Responde Rex : innocentis es. deesse tibi nunquam potest quod calumnijs reponas, testificationes nefarias citra negotium conuelles. Non facit Rex, quod tam facile potest factus tanquam *surdus non audiens, tamquam mutus non aperiens os suum.*

Luculentam tibi, ô homo, ferendum conuictorum ac ludibriorum rationem Rex tuus tradit. ea vero est, si lentium. Certa enim hæc & compendiosa ad Patientiam via est, si læsus linguam primùm teneas, deinde tumultuantes contra iniuriam cordis cogitationes comprimas.

En iterum ac tertio, Domine, tacere volo: contradicere nemini volo; tu quæso linguam meam, tu os meum contine, si quid tum fortè secus, ac tu velis, eloqui velim; tu, quæso, cum hoc tantis schemate, quod nunc contemplor, pro oris mei ostio excuba. Non puto, cum laborem refugies, quia benignus es, humilis es, amans mei es: non reues esse ostiarius oris mei, qui es ostium oculis tui.

MEDITATIO

DECIMA NONA.

Rex adiuratur.

PRÆLVDIVM I. *Historiam relege.*

Prælud: 2. *Adsta Christo apud Caipham.*

Prælud: 3. *Pete Diuinum lumen, ut quò te emendare possis, malitiosam Cai-
pha improbitatem probè cognoscas.
pete & doloris affectum, quo insi-
gnem Domini contumeliã deplores.*

Punctum Primum.

VRebat Caipham Regis silentium;
responsum igitur vt exprimat, ma-
litosissimo Regē adoritur sacramento:
Adiuuro te, inquit, per Deum viuum, ut di- *Matt. 26.*
cas nobis, si tu es Christus filius Dei? Ad hæc v. 63. 64.
Christus: Tu dixisti. Verumtamen dico vo-
bis, à modò videbitis filium hominis, seden-
tem à dextris virtutis Dei, & venientem in
nubibus cali. Scelus è sacerdotis ore pro-
manat, sermo fraudulentus; verbo ro-
gat quasi studio veri, re autem ansam,
nouæ calumniæ vel captat, vel struit.

Verum palàm dicit Rex, scq; quod est
confi-

confitetur, prædicit etiam non amplius
ab aduersarijs se visum iri, nisi in illo su-
premi iudicij tribunali, cum non iam
reus, sed iudex & vindex in tremendo
nubium maiestate radiatus coruscabit.

Credo ego tibi, Rex sancte, credo te
Christum esse Dei viui filium, spero
fore, ut te in tuo illo iudicio securus ac-
latus aspiciam, diuinumq; tuum no-
men laudem ac prædicem in æternum
tamen adeo contēptum te ac misera-
bilem hodie ante Caiphæ tribunal vi-
deam. Oro autem, Domine mi Rex
ne Caiphæ solū, sed alijs quoq; hanc
ipsam veritatem denunties, ut omnes
qui sis, verè cognoscamus, omnes iu-
dicia tua quæ non effugiemus, dum
vtiliter licet, reformidemus; sic enim
fiet, ut non peccemus.

Age, anima, hæc sapius tecum lo-
quere: Videbis Iudicem in horrenda
maiestate fulgurantem. Vide, quo su-
modo exceptura venientem; recreent
te dolores eius, saturent te opprobria
eius, fer libenter contumeliam pro co-
si regnare vis cum eo.

Punctum

Punctum Secundum.

A Vdita Veritate scidit vestimenta
sua Antistes, ideoné? quòd non *Matt. 26.*
ferret tam impiè Regem tantum se præ- *vers. 66.*
sente accipi? Nihil minùs: An certè, vt
conceptum animo virus eijceret? egres-
sum sceleri patefaceret? inuidiæ liuo-
rem effunderet? scelus pœnitendo de-
tegeret? nihil horum. Num fortè, vt
salutari dolore contritum cor pande-
ret? minimè. an deniq; iniuriâ Dei in-
flammat, Diuini honoris imminuti
dolore vestem patrio more discerpit?
Hoc videlicet prætexebat, hoc volebat
intelligi, cùm Regem blasphemum ac
in DEVM impium appellabat. Sed alic-
nissimum profectò Regi crimen impin-
git, iniuriâq; facit, quâ nulla imma-
nior esse possit, cùm eum, qui à Religio-
sissimo DEI cultu nullo temporis mo-
mento vacat, in blasphemiae crimen
vocat; eum, qui à peccandi libidine,
prauisq; moribus retracturus mortales
cælitus venit, nefarium, impium, sacri-
legum pronuntiat. Cor impium! ô a-
lius te dolor tetigisset! ô non vesana te
impotentia, sed salubris pœnitudo cõ-
uulnera-

uulnerasset! quàm beatus esses hodie!
quâ fruerêre voluptate! At quia Tar-
taro turgebas veneno, irâq; ac liuori
veste discissa operabaris, Tartareis cru-
ciarum incendijs. Ad inferos deturbatus
es, Caïpha, discerpiturq; non iam vestis
sed anima tua, discerpta insuper sub cę-
lo gens tua destituta sacerdote, sacrificio,
Rege.

Aliter tu, ô homo, cor tuum scinde:
scinde dolore, mœrore, criminum de-
testatione, eòq; vel maximè, quòd tuis
delictis eò contumeliarum deiectus sit
Rex tuus, quòd; tu, cùm nosse sic cõ-
temptum, sic vexatum, sic calumnijs
obrutum tuâ causâ Dominum tuum,
repetere nihilominus sis ausus iniuriã.

Disrumpere dolore ac diffilue, cor
meum, defle Regis ignominias, defle
tua crimina, quibus Saluatorem tuum
ad subeundam blasphemix infamiam
adegisti. Supplica verò Regi tuo, vt
eius beneficio diminuantur hæretico-
rum errores, impietas Ethnicorum, cę-
citas Iudæorum, à quibus I E S V S bla-
sphematur. Pete item, vt peccantium
corda saluari ac perfecta pænitudine
scindantur.

Punctum

Punctum Tertium.

Confultitur Senatus: *Audistis*, ait Pontifex, *blasphemiam*; *quid vobis videtur*? Omnes manibus & pedibus Regem condemnant, omnes pronuntiant: *Reus est mortis. Reus est mortis.* quisnam obsecro? **I E S V S** Rex! erras, cæca Impietas, erras: Vitam mori iubes, Innocentiæ noxam obiectas, Regi Sanctissimo sacrilegij scelus ingeris. Non est reus, ô homines, non est reus Rex **I E S V S**; Reus est mortis Caiphas, reus Senatus, rei Iudæi, reus ego, rei omnes vos: **J E S V S** autem dignus qui æternum viuat, dignus qui immortalis perennet. At vicem hic nostram obit Rex, Anima; nostros ille assumpsit reatus, aitq; alacriter: Ego reus sum, non illi; ego sum reus; me tollite, viuant illi. Si meminisse horum vellent ingrati mortales, si miseras hominum mentes hæc pulsaret cogitatio: **I E S V M** cælorum terrarumq; Regem reum se pro illis ultro fecisse, sententiam capitis periniquam subijsse, certè aut nunquā aut non tam facilè ab eius amicitia de-

fluerent, nunquam veritas voluptates, vetita lucra Christo anteponenda ducerent. Quod dum agunt, reipsa procul dubio, factisq; exclamant: Reus est mortis IESVS. Talium tamen tam Christo iniquorum inter Christianos, DEVS bone, quàm ingens numerus!

Habeam ego id à te obsecro, Rex IESV, vt nunquam in me ac per me moriaris. Emori enim potius cupio, quàm ab amore tui vel momento desciscere. Ne autem alij quoque te aut deserant, aut reum mortis iudicent, fidelem operam daturum me spondeo.

MEDITATIO VICESIMA.

Rex conspuitur.

PRÆLVDIVM I. *Vide Historiam.*

Prælud: 2. *Subsiste in angulo quopiam adium Caipha, vnde videas, quid rerum geratur.*

Prælud: 3. *Ora, vt contumelias Regis clare perspicias, eisq; indoleas.*

Punctum

Punctum Primum.

Impietatis Regem Caiphas damna- *Matt. 26.*
uit, cæteri mortis reum pronuntia- *vers. 67.*
runt, ac certatim velut Sacrilegi homi-
nis faciem conspuerunt. Fœda Hebræis
ignominia fuit, faciem hominis despui,
idque liquidò lex Mosaica præscribit, *Numer:*
quæ censet: hominem, cui Pater spui- *12. v. 14.*
set in faciem, septem saltem diebus eru-
bescere debuisse. Hac ignominia no-
tatur, imò fœdatur I E S V S. In vultum
Regium, cuius aspectu satiari nunquã
beatę mentes possunt, in vultum illum,
quo speciosior, amænior, suavior nul-
lus fuit, nullus erit, homines vt abie-
ctissimi, ita sceleratissimi, satellites, li-
ctores, carnifices, è teterrimis faucibus
foetidas, ac lutulentas sputorum feces
eructant? Itanè vilior ædium angulus
non est serenissimã I E S V facie? itanè
locum obscuriorem nullum hæc do-
mus habet, quàm sacrosanctum I E S V
vultum? Itanè detestabilis I E S V S est,
vt facie conspuendus sit? Atqui nihil
his oculis, nihil hac fronte verecun-
dus, nihil his genis castius, nihil hoc

ore ſanctius. Nulla licentia frontem hanc perfricuit, nulla impudentia vultum hunc afflauit, nulla ſcurrilitas, nulla procacitas, nulla nequitia, diuina hæc labia violauit; quorſum igitur tam tetra ſputorum ignominia?

Torquetur vinculis Rex, torquetur calumnijs, torquetur, heu, dedecore tam inaudito. Tua hæc inuenta ſunt, peccator ingrate, tua hæc facta, tu Regem impiſſimo ac impudentiſſimo ſputo contaminas. Quandonam? Tùm equidem, cùm nihil oculos ipſius reueritus, qui te profundiffimis etiam abditum ac ſepultum tenebris intuentur, peccare non dubitas; cùm palàm ſine metu, ſine pudore ſcelus admittis. O quot talium ſputatorum hodie millia tellus ſuſtinet!

Patere extergam hanc foeditatem è vultu tuo, Rex IESV; meus is honoretur, mea dignitas, detergendâ è facie tua ſputorum illuue diſtineri. Faciam id, Domine, te adiutore, minimasq; etiam animi mei maculas ſolicite eluam, & ne cæteri faciem tuam, id eſt, animas ſuas, flagitiorum ſputis coinquant, ſtudioſè

studiosè inuigilabo. Quia verò non desunt, qui in Sacrae Pœnitentiæ tribunali præclarè ac vtiliter id negotij obeunt, oro, vt suggeras eis vires, cælestemque prudentiam impertias, vt quàm optimè tuo redemptas sanguine emundent animas, dilectorum præsertim tibi Religiosorum, qui vitæ tuæ imitationem profitentur. Disce hinc quoque Anima, patientiam; si quis fortè turpissimam tibi calumniam in faciem coniecero, si de te detraxerit, si famam tuam, quasi foedissimo sputo, falso crimine contaminauerit; pati hæc, Regem est imitari; hæc moderatè ferre, verè Christianū est. Cupio, Domine, cupio quàm proximè sequi te; vt assequar, adiuuame.

Punctum Secundum.

Oppletus sputis Rex erat, sed necdū opprobrijs saturatus. à sputis ergo ventum est ad verbera. Vultus Regius tam foedè conspurus ecquidnam est aliud, quàm obductum horridis nubibus cælum? Nubila verò hæc, vide, quid pariant! pariunt sæua tonitrua colaphi-

laphiſmatum acictuum, quos palmis,
pugnis, calcibus furens improborum
colluuiſ infligit: en, quàm denſa ala-
parum grando Regis ora obruit! quàm
vehemens pugnorum & condylorum
procella in Sanctum Domini collum

Ex Graco caputq; deſcendit. nec pugnis palmiſq;
Barrad. res tota geritur, detractas nonnulli pe-
leb: 6. c. dibus ſoleas venerando Domini capi-
20. ti, vultuiq; ſceleſtiſſimè incutiunt. Ni-
hil eſt, quod hodie in Regem non lice-
at, defendere tantummodò non licet.
Flete, lumina mea, flete; ſoluat vos in
lachrymas tam contumelioſum Regis
tormentum. Deficiat dolore, quidquid
in me virium eſt, quia vnicum & æter-
num bonum meum tam crudeli ma-
ctatur ludibrio. Miſere mini per DEVM,
miſere mini, tenete furorem, ceſſate,
deſiſtite, innocentem cæditis, ſanctum
mactatis.

Euanefcent equidem noſtræ illæ i-
gnominiolæ, quibus, ah! in rabiem vſ-
que plerumq; agimur, ſi Diuinum Re-
gis IESU os, vultumq; ſic acceptum a-
ſpexerimus: quantumvis enim pugnis,
crepidiſue ora nobis verberentur, quã-
tumvis

tumuis cœno merſi calcemur: quantum id eſt his Regis noſtri contumelijs comparatum?

At enim quò aſſurgimus, Anima? Nam verum eſt quidem, magni rem meriti, Regiſq; pergratam fore, ſi colaphos etiam ſine culpa ſuſtinuerimus: at à leuioribus ordiamur. Aculeos primum verborum æquo feramus animo, & feremus poſtmodum iſtus etiã verberum. Perlibenter ad ſummam eua-derem perfectionem, Rex ac Domine mi, perlibenter te quã proximè ſequer: at ſine te non poſſum. Oro itaque primum, vt efficax, quò id præſtẽ, mihi præbeas auxilium: deinde, vt quicumq; me verbo, factouè læſerit, id ſi fieri poteſt, citra peccatum teq; minimè inuito fiat: deniq; , vt eãdem ipſa conditione, ſaluã mea innocentia, ſalua alienã conſcientia, ab omnibus cõtemnar, conuiſiſq; ac etiam verberibus petar. Noui enim quolibet iſtu acceſſionem fieri & meritorum in terris, & præmiorum in cœlis; noui hac meratione & felicius expreſſurũ ignominias tuas, & facilius eluturum culpas meas. Quod

ſi tuam tu ſuauitatem affuderis, dulces
fient etiam colaphi; tuoque vel præce-
pto vel exemplo confirmatus, lætus
percutienti alteram quoque maxillam
præbebo.

Punctum Tertium.

*Matt. 26.
verſ. 68.*

Cædunt impij, ac ſimul illudunt.
Cerne ludibrium! velant oculos
vultumque; Regis, Chriſti, DEI; pugno-
que incuſſo rogitant: *Prophetiza nobis
Chriſte, quis eſt, qui te percuffit?* Inſani
quæſitores! manibus etiam ſolidiſque;
rupibus lumina hæc obſepire; vident
ac perſpiciunt non modo quid agatis
vos, ſed etiam quidquid ab vniuerſis
mortalibus, quidquid à ſingulis vbi-
que locorum geritur. prodere ac nominare
ſingulos & ſingula Rex poteſt, poteſt
punire; ſed neutrum facit, quia non-
dum adeſſe tempus voluit, quod ipſe
ſibi præſiniuit. Diſſimulat omnia, quaſi
nihil videat, cum imas cordium fibras,
occultiſſimasque; animorum latebras ha-
beat perſpectiſſimas. Bonitatem hinc
ille nobis ſuam *primùm* declarat, *deinde*
inſtituit nos, Patientiæ velum cordi, o-
culis,

culis, linguæ, manibus inducendum
eſſe, quoties moleſti nobis quidpiam
ingeritur; *denique* exequitur id, quod
Iſaiæ vaticinio antedictum eſt, *Faciem Iſaiæ. 50.*
(canit ille) *meam non auerti ab increpan-* *verſ. 6.*
tibus & conſpuentibus in me.

Iam tandem ſaturaris opprobrijs,
Rex ſanctiſſime; nimis vt video iſtæ te
capiunt epulæ, tamenſi proſectò nimis
crudæ, nimis inſipidæ. At mihi tuæ iſtę
dapes, Domine, valdè quàm deſipiunt;
crudę ſunt, digeri à corde meo non poſ-
ſunt, prorſus non mei ſtomachi. Acce-
dat igitur charitatis tuæ flamma, quæ
percoquat, quod crudum eſt; emolliat,
quod durum eſt: & ſpero fore, vt con-
ſumam ac in ſalutarem ſuccum con-
uertam, quicquid obtuleris.

Deſlenda tibi, ô Anima, eſt eadem illa
ignominia, quâ etiamnum appetitur.
IESVS ab ijs, qui in ſacro Pœnitentiæ
Confessionisq; myſterio, aut ſacrilego
pudore aut lethifero metu ſubticent,
peccata, quaſi IESV oculos Iudæorum
iſtorum more obnubant, illudantq; ve-
lato. Obſecra vero Regem, vt eius be-
neſicio ſyncerè omnes cum eo agant,
tuq;

tuq; pariter cādoris ac fidentie salutaris studia confectare, non ignara Regem tuum omnia nosse, omnia videre, nec esse quidquam quod eum fugiat. Tu am ille solū fidem explorat, dum te arcana conscientie proferre iubet.

O Domine, ô Rex, ô mi DEVS, qui omnia præsentissimus intueris, illustra intelligentiam meā, inflamma voluntatem, ut candorem in vita mea teneam, quem tu vis, & minimè fucatè tibi paream, prout præcipis. Tu cor meum perspicis, tu vides nil esse, quod cælatum velim. Cor meum tibi non solū pando, sed & trado, quod pro tot malis amore mei susceptis, quæso, propitio vultu suscipere ne dedignêre.

Illud itidem dispice, homo: Regi à te percusso non esse diu diuinandum de percussore. repentè indicabit: Tu me percussisti illo peccato, illo momento, loco illo. Nolis igitur percutere Regem. Nolo, Domine, tuus sum seruulus, famulari tibi, hære tibi æternū cupio; quin ne manum quidem, non solū contra te, sed ne aliter quidem ac tu velis tollere volo, ac ipsas
etiam

etiam delictorum minutias & umbras
deuitare statuo, vt Diuinæ Maiestatis
tuę oculos continenti voluptate recreē.

MEDITATIO VICESIMA PRIMA.

Rex à Petro abnegatur.

PRÆLVDIVM I. *Historiam Euangelicam inspice.*

Prælud: 2. *Propius Regem accede in
Caiphæ palatio.*

Prælud: 3. *Pete calitus & gratiam cognoscendi, quàm horribile sit Christum
abnegare, & doloris affectum, quo
Regi sic abiurato illachrymari possis.*

Punctum Primum.

SEquebatur IESVM Petrus; at à longè, longè fidus ille famulus, ille Achatēs Regem sequebatur, sequebatur tamen; donec ad ædes Caiphæ perrepfit, vt metu anxius, ita videndi cupidus, quidnam de Rege fieret. Ac ingredi quidem non potuit, nisi beneficio cuiusdam discipuli, qui notus erat Pontifici. Is autem vel Ioannes erat, qui ad
Antisti-

Antiftitis notitiam venerat, piſces ei de-
ferre ſolitus: vel alius quiſpiam occul-

Lyran: a- tus I E S v ſectator, Iosephum puta, aut
pud Bar- Nicodemum, qui dixit oſtiariæ, vt Pe-
rad: lib: trum intrò admitteret.

6. cap. 21.

Grande Petro impendet periculum,
quod quidem eum penitus latet. Non
meminit miſer, quid paulò antè Rex
prædixerit, quid itidem ipſe Regi pro-
miſerit? Imminet hora, quâ Rex I E S v s
ab amicis eiurabitur, eiufq; prædictio
fortietur euentum quàm verum, tam
tristem. Porro Petrus accelerat, ingre-
ditur, ſecurus fortasſe magis, quàm tu-
tus. Ah, columna Eccleſiæ, ſiſte gra-
dum, caue intres, caue limen iſthuc tan-
gas, ne fortè contremiſcas, ne labefa-
cta corruas inſigni tuo incommodo.

Ingreſſus atrium Petrus frigus depul-
ſurus ad prunas accedit, aulicis ſe iun-
git, inter quos occaſiones & cauſæ pec-
candi infinite. Tria admodum hîc ſe
offerunt periculi reſertiſſima. Longin-
qua Chriſti conſectatio; Peccandi ar-
ceſſita vel ſaltem non vitata occaſio; &
aulicorum hominum conſortium, quo-
rum quidem trium nullum prorsus le-

ue putandum est. Etenim qui longius
abest à Christo, non ille profectò satis
quid de Christo, quid à Christo fiat, vi-
debit, nec eum aut sequi fideliter, aut
feliciter consequi poterit exemplo de-
stitutus. Periculum autem qui amat, in
eo peribit. Tangere picem, nec inqui-
nari, non licet, quemadmodum ignis
tactu non aduri.

Age, Serue Christi, non longè, sed
quàm potes proximè Regem tuum se-
quere, promptus hoc ipso anno, hoc
ipso mense, hoc ipso die, hac ipsâ horâ
Dominum imitare, peccandi periculū,
vbi deprehenderis omni contentione
deuita, aulicorum deniq; seculariumq;
hominum, & quibus parum cum pie-
tate conuenit, consuetudinem, quan-
tūm potes, defuge. Piorum hominum,
& quibus Virtus, Deusq; in pretio sunt,
commercia tibi satis funto.

Punctum Secundum.

VIX dum ad focum Petrus algens
accessit; ecce tibi prodit ostiaria,
& latere volentem ac dissimulantem *Marci 14*
adoritur: *Et tu, inquit, cum IESV Naza-* v. 67.

reno

remo eras. Negauit ille, & mox, cū
ſe ad veſtibus recepiffet, gallus ceci-
nit. Sic egreſſus atrium Petrus primum
ſignum accepit. Sed redit rurſum; & an-
cilla rurſum: *Hic ex illis eſt*, inquit, di-
ſcipulus IESV eſt. Pernegat Petrus: *Ne-*
que noui, neq³ ſcio, quid dicas. Bis eiurauit

Ibidem.

IESVM, bis cecidit, necdum quid ege-
rit, necdum quid agat, diſpicit. Aggre-
diuntur demum ſic proſtratum milites:

Matt. 26. Verè & tu ex illis es: nam & loquela tua

uer. 73. manifeſtum te facit. At ille inficiari, de-
teſtari, peierare, ignotum ſibi eſſe IESVM.

Dixit, & iterum canentē gallū audiuit.
Quidnam, per Deum, agis Petre?
IESVM nē tu adeo nefarium hominem
putas, vt indignum ducas, quem proſi-
teare? alium nē cenſes ab eo, quem paul-
lō ante noueras, cum quo hac ipſa no-
cte cœnaueras. Quid credam? inſo-
lenſ nē hic comitatus alium tibi facit

IESVM? ſputiſ nē oppleta facies igno-
tum reddit? Ille eſt, Petre, ille, cuius

Matt. 14. dextera te ambulanti in fluctibus ne

uer. 30. mergerēre erexit, & nunc peccati aquis

Matt. 16. obruto poteſt ſubuenire. Ille IESVS eſt,

uerſ. 16. ille, quem tu Chriſtum filium Dei uiui

non

non utiq; dudum professus palàm es. Hic ille est, qui te in ore piscis vectigal pro te & pro se pendendum reperire iussit. Hic est, cuius innumera spectasti prodigia, quem Sole clariorem in monte sancto vidisti, cui tabernaculum ibidem excitare voluisti: Hic est, quem negas, hic est quem te nosse simulas.

Quàm facilè fidem mutamus, IESV Rex optime! quàm leui occasione promissa reuocamus! quàm citò è memoria nostra effluis! incidit feruor spiritus? per saxa te, per ignes sequi decernimus; intepuit animus? hæsitamus, pedem referimus, deniq; non te nouimus, non tui sumus!

Non nòrunt homines IESVM cruci suffixum, non norunt opprobrijs operum, supplicijs confectum, non nòrunt. Si enim nossent, nunquam eum peccando abnegarent. Noui ego te etiam sputis oblitum, Rex gloriose; tu ipse es, quem iudicem cum amplissima Maestàte venturum iudicandus Orbis expectat, quam quidem ego veritatem veritatisq; confessionem paratus sum hac ipsa hora vel sanguine sancire. Noueris

tu

tu quoq; me, Domine IESV, noueris
 me etiam peccatorum sputis contami-
 natum, quæ detestor & elui posco. Non
 negasti me moriens pro me, non item
 neges morientem me. Viuens, viuens
 confitear te, moriens perueniam ad te,
 & in æternum permaneam in te.

*Punctum Tertium.**Matt. 26.*

R Vinâ Petri excitatus cecinit gallus
 IESVS autem ruentis fragore ca-
 suq; miserabili motus respexit, ac nocte
 obscura per opacam sputorum nubem
 ardentissimæ charitatis radium iacula-
 tus sic inflammavit collapsum, vt in-
 amaras repentè lachrymas solueretur.
 Passus est Dominus sic cadere Petrum,
 vt suo lapsu disceret, postmodùm la-
 psorum misereri: respexit iacentem, vt
 doceret, nunquam tùm surrecturum
 fuisse, nisi ille respexisset. Ita fit, ô ani-
 ma, ita fit. Labitur qui peccat, lapsum
 DEVS respicit, ac misericordiæ suæ o-
 culo præuenientis Gratiæ instinctus
 ceu radios quosdam salutare immittit
 iacenti, quibus ille ad poenitentiam af-
 surgat, nisi monentis Dei motus con-
 temperit.

tempserit. Respice me quoque, Domine IESU, immitte cordi meo perfecti amoris radiū, quo liquefactus mea crimina fletu eluam. Ne finas, obsecro, me vnquam labi, non grauiter, non leuiter. Quod si quando vel perleuis lapsio contingat; præbe manum auxiliatricem, quam Petro iacenti præbuiſti.

Cogita, homo, tuā ruinā & Angelos, & Beatos, & DEVM ipsū excitari, respicere ac velut admirari, fieri potuisse, vt tot subsidijs, tot remedijs, tot antidotis, quibus abundat Ecclesia Catholica, vndique circumfluens in crimen rueres! vel, vt humanitus loquar, horrere videtur DEVS rem adeo pretiosam, poculum inquam, quo soli Deo vti competat, flagitio inquinari, atq; comminui. Ego certē, quod me attinet, perpetuam vobis, ô beati cælites, gaudij materiam præbere cupio; hoc est, lapsum quemlibet deuitare, & in bono perseverare fideliter volo; idq; DEI iuvantis ope; prece, & custodiā vestrā me consecuturum confido.

K

MEDITA-

MEDITATIO

VICESIMA SECVNDA.

Nocturna Regis quies.

PRÆLVDIVM I. *Historia loco reuoluantur animo verba illa. Luc: 22. v. 65. Et alia multa blasphemantes dicebant in eum.*

Præ lud: 2. *Adsta Regi in subterranei fornicis carcere.*

Præ lud: 3. *Ora, vt nocturna Domini supplicia, seu Regis tui quietem & agnoscas & defleas.*

Punctum Primum.

EXacta nox erat media, senatusq; solutus, ac suam quisque domum quieturus repetierat; at restitit Rex apud Pontificem. Quieri se dederunt hostes; Iesus autem noctem agit inter probra, inter verbera, inter carnifices nimis inquietam, nimis infelicem.

Quibus tum contumelijs laceratus, quibus exagitatus iniurijs fuerit Rex diuinus, latet etiamnum Ecclesiam; sed certè mortalium latebit neminem, cum

cū in supremo illo iudicio nō nocte,
 sed luce palā manifestabit ipse Iudex,
 quid ea nocte ab hominibus fuerit per-
 pessus! Crediderim ego ex causis, pro- *Luca 21.*
 pter quas tum arefcent homines præ ti- *vers. 26.*
 more, eam quoque vnam fore, quod
 euidenter perspecturi sint dira, inaudita,
 incredibilia tormenta & opprobria
 id noctis ab eodem Iudice pro salute
 hominum tolerata, quibus tamen in-
 grati ac pænē bruti mortales abusi sunt
 eadem ipsa nocte. Constanti silentio
 clausas & obsignatas tenet Ecclesia no-
 cturnas illas iniurias: reuera enim are-
 fcerēt dolore corda piorum, obtorpe-
 fcerent aures stupore, si, quod ea nocte
 gestum est, audiendum esset. Sat reli-
 giosarum mentium cōtemplationi re-
 lictum, cū dictum est: *Alia multa bla-*
sphemantes dicebant in eum. Dicebant,
 quicquid furens libido, quicquid tar-
 tareæ rabies, quicquid diabolus in os
 ingerebat.

Videsne, anima, quā turbulentam
 Rex tuus noctem agat? Videsne, vbinā
 aut quomodo Saluator tuus quiescat?
 vides Domini tui thalamum? vides cu-

bicularios? vides quietem? Non habet Rex, vbi adeò fessum, adeo verberibus confectum caput reclinat, ac tu in conclaui, tu in lectulo molli somno indulges?

O mundanorum hominum conclaui! ò eubilia delicatorum! quantum abestis à lectulo paterno! Christiane, Christiane, vsusné hisce commodis, his delicijs, hoc luxu Pater tuus? adeoné molli toro recubuit Rex tuus? Integrumné seruo, decorumné filio, mollius cubare, quàm Dominus? commodius quiescere, quam Pater? Minimè profectò, vel vobis iudicibus. Quin igitur aliquid de nimio diminuitur? quin aliquid de superfluo detrahitur? diminuet certè, detrahetq; mors, nullo tuo merito, maximo tuo incòmodo.

Reseca, serue Christi, quicquid in corporis commodis abundat; idq; admitte solum, quod sola ac vera necessitas poscit; in eoq; ipso, quod necessarium est, quantam potes, moderationem consecrare.

Punctum Secundum.

Piè

Plè ac dolenter contemplare, quàm eâ nocte personę Regiæ formę speciesq; fuerit; Intuere primùm faciẽ, quàm alapis tumeat, quàm ictibus liueat, quàm sputorũ luto fœdè scateat. Cerne venerandam cæsariem, quàm ignominiosa laceratione violata rarefcit, quàm barba Regia magnam partem euulsa vultum sacrum deformet! vide manus cælestes, vt vinculorum torsu sanguine suffusæ turgeant! Aspice, vt corpus sacrosanctum ad columnam deligatum miserabiliter pendeat! hanc Regis tui speciem vbi perspexeris, exclama: Mea causa hæc est, pro me hæc patitur Dominus & Rex meus, propter me sic vexatur, sic cruciatur Iesus meus. O suauissima IESU mei labia, vnde nihil nisi cælestia mella destillant! ô oculorum sydera, ô genarum rosæ, quò recidistis! ô manus sacrosanctæ, adeonẽ vim hosticam arcere non potestis! potestis, potestis; sed vetat Amor.

Anima mea, tuum omnino est velle ligari, velle conspui, velle cruentari ob honorem Regis nostri, ob amorem Dei nostri. Absterge quoad potes, absterge

ſacroſancti vultus inquinamenta, lege ſparſos ſolo capillos, oſculare manus ſyderneas, & beatis pedibus aduoluta gratias age pro infinita hac, & nullis gratijs adæquanda Domini tui charitate. Conſtitue præterea apud te, nihil te vnquã commiſſuram, quod vel minimam earum ignominiarum ſiue cauſam, ſiue memoriam renouet; fidele autem, & perpetuum Domino Chriſto Regi tuo tot mala pro te paſſo impẽde obſequium. Seruiamus, ô anima, ô corpus, ô lumina, ô ora, ô manus, ô pedes, ô vires omnes ſeruiamus Regi noſtro Chriſto, vt ne ſacrum ipſius, os, vultus, manus, vllis ampliùs petantur contumelijs.

Punctum Tertium.

Deuinctus ad columnam Rex (vt pia ſuggerit meditatio) inaudita prorsus barbarie diuexatur. Ab his videlicet calcibus petitur, ab illis foediſſimo liquore ora, vultumq; perfunditur. Ab alijs cerei ardentes ligatis manibus admouentur, forſitan in oculos quoq; faciemq; impinguntur; aures alij ſonitu abſur-

tu absurdo ac vehementissimo: quidā
etiam obscæna dicacitate, dictisq; Fe-
scēninis impudentissimè lacerant: ab a-
lijs alia fœda dictu, visuq; horrida, per
summam impietatem factitantur. Ta-
lis erat Regis nox; qualis autē somnus:
non est difficile conijcere.

Ah, impij homines! ah, canes potiūs
impuri, quā homines! adeo inane
cælum, adeo nullum numen creditis,
vt tam licenter, tam impudenter, tam
impiè, in tot & tanta vos sacrilegia in-
gurgitetis? Est numen credite, est Deus,
& quidem inter vos est, huic columnæ
hæret adstrictus, videt omnia, patitur
omnia, horrendè postmodò vlturus o-
mnia, quamuis langueat, quamuis ta-
ceat, quamuis vestrâ hac carnificinâ
exhaustus ægrum caput vix sustineat;
at equidem non semper languebit, non
semper tacebit, sed fremet olim vt leo,
quo rugiente contremiscet Orbis.

Heu, noctem hanc tenebrosus tur-
bo auferat. nunquam ô nunquam in-
uecta mundo fuisset nox dira, nox in-
fausta, nox tartarea, quâ Sol æternus in
carnificinæ tenebras detrusus delituit!

Ecquid tu cenſes, ô Anima? mitioresne Catholicorum noctes ſunt? religioſius à Chriſtianis habetur nocturnus Deus nunquam dormiens? reuerentur homines Chriſto addicti oculos illos omnia videntes? Nequaquam, per Deum! nequaquam! Mira opprobria, horrendas contumelias, iniurias infinitas etiamnum nocte perpetitur. I E S V S videns omnia, iudicaturus omnia. Magnifica tu, ac venerare Regem Deumq; tuum I E S V M, & ora, vt ipſius beneficio noctes tuæ iucundæ ſint diuinæ ipſius Maieſtati, in eiſq; laudem & honorem cedant. Roga etiam ſatellites iſtos, roga carceris cuſtodes: vt agant modèſtius, Regiæq; quietine obturbent. Supplica deniq; Deo pro peccatoribus, ijs præſertim, qui per nocturnas tenebras, in libidines nefarias ſceleraq; ſolutis habenis feruntur. Opto ego, Domine I E S V: tu effice, vt plenâ inter nos, ac perfectâ quiete ſemper perfruiamus.

MEDITATIO VICESIMA TERTIA.

Rex ad Prætorium deducitur.

PRÆLUDIVM I. *Historiam de Christi
ad Pilatum deductione euolue.*

Prælud : 2. *Comitare Christum, iterq; il-
lud animo complectere.*

Prælud : 3. *Postula calitus gratiam; ut &
ignominiosa Domini calamitate con-
dolere, & infelicem obitum Iudæ,
qui sub id tempus sublatus est, per-
spicere possis.*

Punctum Primum.

DIlluxit tandem, ortusq; dies est: dies,
quo tetriorem ac infeliciorem,
mundus non vidit, dies eo scelere in-
famis, quo nihil atrocius, nihil fune-
stius, nihil detestabilius patrare vniuer-
sa impietas potuit. Hoc die è carcere
Rex eductus Pontifici Senatuiq; iteratò
sistitur, iteratò, an DEI sit filius? inter-
rogatur: & persistens in sententia *Reus* *Luce 22,*
mortis iterum pronuntiatur. *vers. 70.* Sic filiatio

K 5

diuina

diuina mordebat Iudæos, ut illum ipsi
 DEI filium eâ solâ causâ capite damna-
 rent. Nil quærebant amplius, nil per-
 contabantur, vndenam id haberet
 quomodo confirmaret? non inquire-
 bant, ut cognitum adorarent, ut san-
 ctum profiterentur, sed ut perde-
 rent, quem oderant; eòq; satis ad calu-
 mniâ erat, audire quod intelligere
 nollent. Exclamant igitur amentes
 odio: *Reus est mortis*. Reus est? quid ita?
 quia Rex? quia sanctus? quia DEI filius?
 nimirum vnica ea, vel certè maxima
 causa est, quâ mali dæmones, homi-
 nesq; improbi bonos, piosq; incursant,
 quia boni sunt, quia pii, quia DEI filij;
 si alij esse, si eorum moribus viuere vel-
 lent, præclaram cum eis pacem habe-
 rent: at quoniam ab eis discedunt,
 quoniam eorum filij esse nolunt, fit,
 ut & ab hostibus tartareis continenter
 tentationibus, fraudibus, ac molestijs
 exagitentur; & ab hominibus inuiden-
 tiâ, ludibrijs, iniurijsq; diuexentur.
 At enim non ideo virtus destituenda,
 non ideo filiatio DEI abneganda, non
 ideò amplectenda improbitas. Certè

Christus

Chriſtus non erat ignarus eam ſui profeſſionem morte ſibi conſtitutam, non tamen *DEI ſe filium eſſe* aut negandum, aut diſſimulandum putauit.

Conſurgat licet quantus quantus eſt infernus, intentet quicquid poteſt; minetur quicquid ſub cælo grauiffimum, quicquid atrociffimum eſt, ni fieri dæmonis, aut mundi filius velim; tuo beneficio, bone *IESV*, nihil aget, tibi inhaereſco, tuus filius & eſſe & dici cupio, amicitiam tuam ſarram rectam conſeruare ad extremum uſque ſpiritus volo, à propoſitâ bonitate ne digitum quidem (quod aiunt) diſceſſurus.

Punctum Secundum.

Viderat peſſimè acceptum atque in extremum capitis diſcrimen deuolutum Regem Iudas; audierat etiam capite damnatum, quod nunquam futurum crediderat, ratus *IESVM* tot miraculis illuſtrem paſſurum nequaquam fuiſſe eò ſe uſq; deduci, ſed prodigioſè è Iudæorū manibus elapſurum, ut olim: cæcâ igitur tenuis mercedulæ cupiditate amens non cogitabat fore, quæ iã fieri.

fieri videbat: At cùm verberari Domi-
num, damnari, ad Pilatum trahi vinc-
animaduertit, tùm demum respicere
Matt. 27. tùm sapere, tùm clamare. *Peccavi tra-*
vers. 4. dens sanguinem iustum. Nunc deniq; vi-
des, Iuda, quid egeris? nunc sentis? nū-
doles, cùm I E S V S in vinculis? nunc in-
telligis, iustum esse, cum damnatur? at-
etiam non erat iustus cum venderetur?
sublato Rege prodicionem horres? ne-
cato patre parricidium detestaris? ah
dispiciendum erat, qui esset, quem tra-
debas; qui esses, qui tradebas. Serò lu-
ges. primo decreto Magister adiudica-
tus morti est; tu verò æternæ obnoxius
morti es; si tamen sapienter luxeris, non
ferò vtiq; luxeris: certè à damnato etiam
Rege innocentissimo absolui poteris
reus nocentissimus.

Specimen hominis habes, ô Anima,
qui scelus antequam committat, pro
nihilò habet; rem leuiculam, aboleri
facilem, ac ludicram censet, cupidita-
teq; cæcus ruit in flagitium. Postquam
peccatum est, tùm verò respicere, tùm
facti turpitudinem ac nefas æstimare in-
cipit, tùm sentit se à Deo discessisse, in-
nocen-

nocentiæ feciſſe naufragium, amicitia
 Diuinâ elapſum æterna ſupplicia me-
 ruiſſe, tùm dolet, tùm ſuſpirat; ſerò
 equidem. Maturè in peccato ſapere qui
 poſtulat, tùm ſapiat, cùm DEVS, cùm
 conſcientia monet nefas eſſe, non lice-
 re. Si Iudas cùm à Domino audiebat:
Amice, ad quid veniſti? ab inchoato ſcele- *Matt. 26.*
 re deſtituiſſet, còuſq; profectò minimè *verſ. 50.*
 recidiſſet; quoniam autem monita con-
 temptit, concidit nunquam ſurrectu-
 rus. Si DEO, conſcientiaq; reuocan-
 te homo, dum ſalutares illos ſuſurros
 audit: Quid agis? quid moliris? quo
 præceps ruis? flagitium refugeret, cri-
 mina certè in vita hominum aut nulla
 eſſent aut perpauca; at quia peccantes
 monita hæc reſpuunt, ideò animæ cæ-
 li Deiq; æternam faciunt iacturam.

Domine IESV Rex æterne, qui omni-
 um atq; adeo meam ſalutem expetis,
 imprime, obſecro, hæc cordi meo, vt in
 omni quamlibèt leui peccandi occa-
 ſione videre, ſapereq; poſſim; quò tuis
 inſpirationibus excitatus peccatum ve-
 lut colubri faciem ſemper fugiam.

Punctum

Punctum Tertium.

TVmultuoſiſſimè ab infanâ multitudine ad Pilatum Rex trahitur. Iudas autem cum deteſtabili argento ad Sacerdotes aduolat, eſtq; credibile, hominem ſcleris immanitate vehementer perturbatum ibidem apud Caiphâ vel certè in publico nefarium ſacrilegi pretium ſacrilegis emptoribus reſtituere voluiſſe, imò etiam minimè ſimulato dolore obtuliſſe. At ſacerdotes reiecitâ pecuniâ: *Quid ad nos?* inquirunt, *videris.* Nec cunctatus Iudas ad templum accurrit, ibiq; miſerabile argentum abiicit, quo Regem vendiderat.

Matt. 27.

verſ. 4.

Barrad:

ſup.

Boni, video, quidpiam eſt, male partam Iudas pecuniam reſtituit, templum adit, materiam auaritiæ deteſtatur. num reſipuit? Apparet quiddam boni ſimile. verum eſt: at ſolidi nihil, quod euentus mox docebit. Scelere hominis anxij hoc itidem exemplum eſt, qui vbi peccandi ardor deferbuit, vbi animum reuocauit, perſpexitque, quàm paruo Deum ſummum æternumq; bonum ſuum vendiderit! facinus

nus

nus detestatur, & verè atq; ex animo dolet, peccataq; in templo ad sacerdotis pedes abijcit. Cui quidem illud magnoperè opus est, vt cognitorem conscientiae, confessariumq; idoneum, & qualem res tanta poscit, deligat, qui non grauiùs mentem perplexam irreat; quemadmodum Iudam isti; nec respondeat: *Quid ad me?* Sed qui fidelem operam opemq; anxio ac diffidenti sincerè nauiterq; præstet.

Da, obsecro, mihi Rex Optime Maxime, cum animum, qui omnia & singula, quæ contra te vlllo modo sunt, constanter aspernetur, atq; abijciat: da, oro, illis quoq;, per quos animum meum regi ac institui voles, & prudentiam cælestem, & pium ardensq; salutis meæ studium.

MEDITATIO VICESIMA QVARTA.

Regis Proditor perit.

PRÆLVDIVM I. *Historia recenseatur.*

Prælud: 2. *Eminùs spectata Iudam suspensio pereuntem.*

Prælud:

Prælud: 3. *Pete gratiam p̃y timoris, ut
Dei iudicia expauescas.*

Punctum Primum.

August. in **N**ON expectatâ Regis morte Iudas
Psal: 108. mærore immani fractus, & in tar-
D. Lee taream desperationem præcipitatus,
Serm: 3. abiectâ infelici pecuniâ abiijt, & laqueo
se suspendit. Auidior escæ auicula fru-
stillo argenti capta hæsit in laqueo: Vox
proditrix, quæ per guttur impium pro-
dierat, nodo laquei præclusa, in guttu-
D. Igna. re hæsit: is qui cæli terræq; Regem pro-
tius Epi: diderat, Cælū inter & terram suspensū
S. ad Phi- interiijt. Quemadmodum porro is, qui
lip. gulam obstringit, animam cælo duce-
re, aëremq; intra se admittere prorsus
S. Augu. nequit: ita perditus Iudas resti fauces
hom. 5. 5 elisit, atq; animam respirationemq;ue
hom: 27. interclusit, proindeq; moriens despe-
ratus omnem sancto Spiritui aditum in
animam pereuntem præsepsit ac sustu-
lit duplici admodum, temporali scili-
cet ac æterna, morte extinctus. Dolor
sine ratione, mæror sine spe, velut pro-
cellis feruidum mare, impium animū
obruit, dolente Cælo & Christo: plau-
dente

dente inferno & Diabolo. Ecce quò
recidit Christi Apostolus ! Horret ani-
mus, dum hæc cogitat. Ah ! infelix di-
scipule non Christi iam, sed Diaboli;
adeonè videre non poteras, quàm gra-
uiter errares ? adeo in mentem non ve-
nit, vt ad Petrum, ad Ioannem, ad Ma-
trem Domini te conferres, qui te Regi
proditio, nihilo tamen minùs pio ac be-
nigno reconciliarent ? quin ad summū
Sacerdotem Christum terecepisti tam
sacrilegi parricidij conscius, quod so-
lus ille in terris tūm condonare ac re-
laxare potuit ? sed ad sacerdotes acces-
sisti quàm imperitos tam alienæ suæq;
salutis prorsus negligentes, quibus in-
super condonandi delicta potestas fue-
rat nulla concessa. Hac te in terris pœ-
nâ plectit Rex iustissimus, vt bono sa-
cerdote destitutus æternū intereas.

Si tam infeliciter perit Iudas è Chri-
sti Senatu : quantò ampliùs metuen-
dum tibi est ? Ne autem pereas, quic-
quid peccatum esse noueris, velis re-
misiq; fuge. Quod si quando turbulen-
ta inquires, veluti subita pelago incu-
bens procella, conscientia pacem exa-
gitauerit,

gitauerit, ad eum te refer, vnde mali re-
mediũ & ſperare tutò, & habere poſſis.
Ne ſinas, IESV, me perire; ne patiaris
me aliunde, quam à te, & à quibus tu
volueris, cõſilium opemq; mendicare.

Punctum Secundum.

Act: 1.

ver. 18.

Oecu: in

Act: 1.

*Barradi-
us Lib. 7.*

cap: 16

Pendet infelix Iudas. necdum acta-
res eſt; crepat inſuper penſilis &
effundit viſcera, &, quod quidam ſcri-
bit, adeo tetram mephitim loco inha-
lat, vt is hoc temporis etiam citra olfa-
ctũs moleſtiam, aut liberis naribus ad-
ri nequeat. Auaritiã factum eſt, vt cre-
puerit; nempe immanis illa ac inſatia-
bilis cupiditas contineri nequaquam
intus potuit, inteſtina etiam ſecum eie-
cit. Sic punitur in terris proditor. Cõ-
ſidera tu non indiligenter hanc pu-
nitionem: vt horrenda, vt ſine vllo ad
Apoſtolatum reſpectu à Deo inſlicta, vt
animæ ipſi multò etiam acerbior fuit,
entq; vbi corpore recepto in incendia
ſempiterna retruſa fuerit! Dign⁹, fateor,
hoc ſupplicio Iudas impius, Domine;
dignus, quicunq; te prodit, quicunq;
mortis tuæ cauſam præbet, dignus, qui
quan-

quantalibet rei creatæ causâ te deserit.

Abfit verò, Domine, ut vnquam te deseram. diligā te supra omne id, quod tu non es; nihil cordi meo, nihil animo vnquam meo immittere volo, nisi te: ut, quantum tibi placebit, animo & corpore viuam, & gaudeam in te.

Punctum Tertium.

A Biecit pecuniam Iudas, quam in *Matt. 27.* templi ærarium mittere Sacerdo- *v. 6. 7. 8.* tibus non est visum, eò, quòd sanguinis esset pretium, eâ tamen redemerunt agrum figuli in sepulcretum peregrinorum; cognomentum etiam loco *Agri sanguinis* dederunt. Religiosi scilicet, Sacerdotes pecuniam eam cum sacro ærario confundere piaculum iudicant, & Regem Christum, ipsis Paschatis ferijs, dirâ ac inauditâ feritate excruciatum mactant! Sic est hodie; exigua solerter vel procuramus, vel vitamus; proijs, quæ verè magna sunt, ne manum quidem (quod aiunt) vertimus: quam ut cauenda graua sunt, ita leuiora nequaquam committenda. Emptus est ea mercede in sepulturâ

peregrinorum ager, appellatusq; sanguinis ager, an Ager sanguineus? Quidnam porro est Ecclesia, quàm ager fecundissimns, in quo & viui & mortui requiescimus? Ager est Ecclesia, & quidem ager sanguineus, hoc est, sanguine IESV imbutus, humandis peregrinis, qui ad cælum vsq; peregrinantur. *Adrichō.* Ferunt eius agri solum ea vi esse præditū, vt viginti quatuor horis in cineres cadauer sepultum redigat. Non deest eadem vis Ecclesiæ Christi, in quâ quisquis totum se & in adiumentis salutis, quibus abundat, sincerè recondiderit, & quodammodò sepeliuerit: mundo necesse est vilescat, imò cadauer ac cinis fiat. Perstudiosè curare volo, Domine IESV, vt in hoc agro peccatis mortuus, amorique proprio sepultus, tibi autem viuus ad te Patrem meum, ad cælum patriam meā, prospero properoq; cursu contendam; atq; vt peregrinatione mortalitatis perfūctus, te supremū finem meū assequar, ac tibi immerfus vi sacrosancti sanguinis tui, ac diuinissime tuæ Matris, Sanctorūq; omnium meritis, in reliquā viuā æternitatē.

MEDITATIO VICESIMA QUINTA.

Rex apud Pilatum.

PRÆLVDIVM I. *Historiam perlege.*

Prælud: 2. *Subsiste apud Prætorium.*

Prælud: 3. *Ora Dominum, ut eius gratiâ penetrare iniquitatem accusationis Iudaicæ, & erga Regem miserationis affectu tangi possis.*

Punctum Primum.

Festinanter Agnum ferijs Paschali- *Exod: 12,*
bus esitabant Hebræi: festinanter
nunc quoq; conficiunt ac deuorant,
IESVM agniculum innocentissimum,
quem vexatum nocte totâ, verberibusq;
languidum, per urbem in longinquas
loca ducunt, vel trahunt potiùs.
Manè igitur ad Prætorium à Caipha *Soar: Epif.*
quingentis fere passibus trahebant
impij Dominum, eo quidem consilio, ut
ne soli viderentur Regi mortem conscivisse.
Ad Prætorium ergo magnâ cum molestiâ,
tum ignominiâ Christi toto itinere contumeliosissimè diuexati v-

Ioan: 18. tum est, quò ingredi accusatores no-
ver. 28. lunt, religione scilicet, ne fortè iudi-
 ciariæ domus contactu polluerentur.
 En pseudopoliticos, en vulpinam reli-
 gionem, en laruas pietatis! provident
 videlicet isti, ne quid puritatem animi
 lædat, piaculum detestantur, agni Pa-
 schalis; esu priuari reformidant!

Heu, quot sycophantas, quot simu-
 latores, quot simias eiusmodi hodie re-
 perias? Quàm multos videas sollicitos,
 ac fatagentes, ne quid de preculis, aut
 inedijs, quibus solâ consuetudine de-
 uincti sunt, ne quid de propriâ volunta-
 te detrahant: at cùm de alijs lingua de-
 trahit, cùm manus iracunda ferit im-
 meritum, cùm oculi caninâ impuden-
 tiâ lasciuiunt, cùm aures obtrectato-
 rum linguas proritant, cùm ad nequi-
 tiam expediuntur, cùm rebus terrenis
 ac voluptatibus cor mergitur, cùm
 mens inquinatissima flagitijs se ac ob-
 scenitate ingurgitat, nihil operæ, nihil
 sollicitudinis, nihil cautionis deprehen-
 das. leuidensia scilicet ista sunt, venia-
 lia, puerilia erratula. sic pleriq; agunt
 hodie; vide, ne tu illos imiteris. Non

imita-

*instituto et accepto
 cautionis falsa*

imitabor, Domine IESV: auerte id à ſeruulo tuo: totum voluntati me tuæ permitto, ita vt religioſa etiam quæ videantur officia, nolim, ſi tu nolis, nec ſpeciem boni uſurpare velim, niſi quam tu velis. Libera me, Rex meus, ab omnibus erratis, maximè verò quæ ſub virtutis, aut pietatis pallio latent. Cupio enim ſincerum tibi præſtare obſequiũ, omnemque ſimulationem, & omnia peccata magna paruaque in æternum auerſor, & execror. Te, oro, Chriſte Rex meus, vt quod non ſine te cupio, per te præſtare poſſim.

Punctum Secundum.

EGreſſus ad Iudæos Pilatus, ad quem illi ingredi nolebant, comiter quaerit: *Quam inquit, accuſationem aſſertis Ioan: 18. aduerſus hominem hunc? quid mali fecit? verſ. 19.* Reſpondent: *Si non eſſet hic malefactor, Mat. 27. non tibi tradidiſſemus eum. ſit tibi ſatis, verſ. 23. Ioan: 18. verſ. 30.* eum à nobis iudicatum, & communi conſilio capite damnatum; alioqui nequaquam eum huc adduxiſſemus.

Bona eſt ſanè Præſidis huius interrogatio, dignaque quam in promptu quiſque haberet

haberet, dum ad peccandum vel à dā
mone, vel à prauā naturæ inclinatione
solicitarur. Quid in te commisit Chri
stus? quid ei crimini obijcis? quid mo
lestiæ ab eo perpeſsum te dicis? quid
culpæ deprehendis? Quid nocuit? quid
lucri subtraxit? Improbi, ac impij
non utiq; verbis, at reipsa factōq; respō
debunt: Malefactor Christus est, dignus
est, dignus qui deferatur, dignus qui
repudietur; melior nummus, melior
voluptas, melior licentia, melior mun
dus, melior diabolus. Sic misera pe
cuniæ, corporis, & mundi mancipia
Itanē verò? hæc vos de IESV? hæc de
viro sanctissimo, pulcherrimo, diuinis
fimo? hæc de DEI Filio? Inutilis est,
inquiunt, nobis, contrarius, malus, re
us est mortis. Non sic impij, non sic;
sed tamen ille mori paratus.

Iam apud te qualis aut quis est IESVS?
malefactor nē? absit. Bene meritus,
optimē meritus, amicus dulcissimus,
dilectus animæ meæ, immortalitate di
gnissimus; viuat æternūm IESVS Rex
meus, æternūm viuat.

Quid ergo causæ purem, Domine

I E S V

IESV, quòd plerisq; adeo vilis videaris?
 quid est quod apud tam multos aut
 nullo, aut perexiguo censu habere?
 Quia te, mi homo, dilexi; quia te sal-
 uum cupio. Egonè mali tanti causa?
 Etiam tu & anima tua. Oderunt me ho-
 mines, quia veto peccatum, quia pec-
 catum detestor.

Equidem non est, quòd IESVM ode-
 ris, peccator miserrime; est autè, quòd
 eum magnopere diligas. Ego certè
 DEVM testor, vel ideo me in IESV amo-
 rem ferri, quòd vetet peccatum, & si
 crimen amaret, ab eo protinus esse de-
 scitutum. Quoniam autem omnem
 improbitatem detestatur, æternùm eū
 amare, æternùm ei volo inhærere.

Punctum Tertium.

ACcepto Pilatus responso, quo Iu- Ioan: 18,
vers. 31.
 daei mortem Regi iure decretam,
 confirmabant, sic ad eos: *Accipite eum
 vos, & secundum legem vestram iudicate;*
 ego enim iudicare non possum, cuius
 nullum crimen audio; damnare ne-
 quaquam volo, quem conuictum non
 video. En Ethnici Iudicis conscientia!

condemnare hominem non audet, donec reum peractum videat: non fremit, non exclamat: Tollendus nequam ex vrbe, exterminandus, maclandus: quinaequitatis potiùs & clementiæ nõ minimum præfert specimen. At at Catholicorum hodie Christi filiorum quenam conscientia? magnam partem improba, iniqua, Iudaica; Christum plerique interemptum cupiunt, imò verò toties interimunt, quoties peccant. Christi seruos inauditâ causâ tollendos decernunt, imò cum ne fictum quidẽ crimen prætereundum possint, pro libidine contra ius & fas insontes proscribi exilioq; maclari contendunt; quodq; pleriq; Ethnicorum, pleriq; Christi hostes minimè faciunt, id scilicet amici, id nominatenus filij audent. Ethnicorũ hæreticorumq; leges CHRISTVM interfici sinunt; qui autem legibus tenentur, legibus non parent, suntq; legibus æquiores: Leges Christi, leges Evangelicæ hostem etiam occidi vetant: qui autem in leges iurarunt Christiani, summâ iniuriâ & Christum, & Christi amicos, familiamq; opprimunt ac pessundant.

Tolle

Tolle à nobis, Domine IESV, corda Ethnica, imò Ethnicis deteriora, & restitue nobis corda filiorum; vt incolumitatem tuam, bonum tuum, gloriam tuam, vt filios decet, diligamus; ijs autem, qui seruos tuos oppugnant, resipiscendi spatium facultatemq; concede.

Punctum Quartum.

Permittēbat Iudæis Pilatus legibus patrijs IESVM iudicari, ne sine causa iudicio se implicaret. At illi: *Nobis*, aiunt, *non licet interficere quenquam*, quasi dicerent; Mortem quidem iste meruit, nobis tamen haud licet occidere etiam mori meritum. Ita prorsus est, Iudæi, non licet. Quidnam igitur agebatis, cū nec semel quidem lapides in Christum tollebatis? quid egistis, cū post eiudem obitum sanctissimum testem veritatis Stephanum per summum nefas lapidastis? Ecquid illud licuit? Licuit nempe per improbitatem vestrā, licuit per insanam peruicaciam, licuit per licentiam, quæ vos in seditiones ac tumultus egit, quā etiamnum Regem vestrum promissum ac missum cælitus, quantum uis non liceat, necatis.

*Ioan: 18.
vers. 31.*

*Ioan: 8.
vers. 89.*

*Actor. 7.
vers. 57.*

Sed enim cauſas nefarij afferunt. *ſæ,*
Hunc inuenimus, inquit, ſubuertentem per
Luc: 23. gentem noſtram, & prohibentem tributa da- Ch
verſ. 2. re Cæſari, & dicentem ſe Chriſtum Regem ſen
eſſe. Nihil horum: falſa omnia. Quem int
enim vnquam ſubuertit I E S V S? cuius no
ēdes oppugnauit? quam euerit vrbem? I E
quid vnquam incommodi, quid iniu- tou
riæ cuiquam intulit? cuius libertatē tor
diminuit? quid ſeditionis mouit? quos
inimicitijs diſtraxit? cuius vitæ inſidia- qu
tus eſt? docete, probate, viſuſne vn- pro
quam armatus? viſuſne temulentus? vi- ſec
ſuſne profuſior? Euerſionem vos gen- tu
tis appellatis ſclerum reprehension- &
nem, pœnitentiæ prædicationem, vitæ pr
ſanctioris ſuaſionem, perfectarum vir- Re
tutum, ac cœleſtis doctrinæ Magiſte- et
rium? ſi hoc eſt gentem euertere, reum eſſ
non negamus Chriſtum. De cenſu ac qu
tributis impudentiſſima calumnia eſt;
Matt. 22. pendit hæc Cæſari à vobis in templo ro-
ver. 21. gatus iuſſerat, & ipſe dependerat. Re-
gnum abnegare non poteſt: Rex eſt,
ſed citra vllum Cæſareæ Dominationis
detrimentum.

En crimina ! en cauſæ, friuolæ, fal-
ſæ,

ſæ, nullæ; & tamen tantæ multitudini
perſuaſæ! Certè ne his quidem cauſis
Chriſtum interfici licet.

Age, anima, fac crebrò hæc viribus
ſenſibusq; tuis inculces: *Nobis non licet
interficere quenquam*, tollere quenquam
non licet; ſed multò equidem minùs
IESVM, multò minùs Regem æternum,
tot bonorum munificentiffimum largi-
torem. Ethnicis fortàsè id vſitatum,
qui Regem Chriſtum nolunt; at abſit id
profectò à te, Chriſtiane, cuius eſt, ob-
ſequium, fidem, amorem Chriſto Regi
tuo præſtare, qui & quæ agit ſancta ſunt,
& quæ præcipit ſalubria ſunt, & quæ
promittit æterna ſunt; cùmq; naturâ
Rex tuus eſſet, factus eſt ſimilis tui, vt
etiam aſpectabilis eſſet, vt etiam ſeruus
eſſet. Quicquid igitur iubet ille, fac:
quicquid vetat, fuge: ſapiùs verò id a-
nimo recurra: Non licet vllò pacto-
mihi peccare, & quamuis lice-
ret (quod nequit) peccare
nolo.

MEDITATIO

VICESIMA SEXTA.

Regem Præſes examināt.

PRÆLVDIVM I. *Inſpice Hiſtoriam.*

Præluſ: 2. *Conſiſte in Prætorio.*

Præluſ: 3. *Implora celitus gratiam, ut agnoſcas, an Rex IEſVS verè ſit Rex, & quo examinetur modo?*

Punctum Primum.

AVDITO à Iudæis Pilatus, IESVM ſeſe Regem feciſſe, introductum in Prætorium interrogat: *Tu es Rex Iudæorum?* cui IESVS: *A temetiſſo hoc dicis?* an alij dixerunt tibi de me? Quid Regium in me vides? quid eſt, quòd me pauperem, adeoq; abiectum, Regē appellas? Quæriſne ſtudio veritatis, an calumniæ accuſationis? Subiecit Iudex: *Nunquid ego Iudæus ſum? Gens tua & Pontifices tradiderunt te mihi: quid feciſti?* Interrogabo & ego Maiestatem tuam, Regum Rex Auguſtiſſime: Tu es Rex Chriſtianorum? Tu es Rex Catholicorum? Tu es Rex animæ meæ? nam reuera cūm

*Matt: 27.
verſ. 11.*

*Ioan: 18.
verſ. 31.*

te vinctum video, omniq; ope destitutum, cum contumeliosissime habitum conspicio, ac omni prorsus exutum, honore, de Regni iure ambigere quidem non audeo, sed talem Regem non mirari non possum; quando tot perditorum hominum millia in omnem licentiam effusa demonem, libidinem, auaritiam, ambitionem stipant, & affectantur: profiteor tamen, & citra dubitationem, confirmo te Regem esse; sed vesanam mortalium impietatem non capio. Et certe, quoties alium anima mea Regem habet, licentiaq; ac peccato famulam se, imò mancipium, te neglecto, addicit: tibi quidem de Regia Maiestate nihil apud me decedit; ego tamen infaniae meae impietatisq; immanitate stupefactus planè deficio. Rex meus es tu, hoc confiteor, hoc testor. Et si vniuersus terrarum orbis me exaudiret, voce quantâ possum, exclamarem: **IESVS** est Rex Catholicorum, Rex animae meae **IESVS** est: idque me Rex ipse **IESVS**, primum quidem per se, deinde verò per discipulos suos edocuit. Cuius quidem rei fidem sanguine consignare paratus

ratus, donec vixero, Regem te meum
 profitebor, ô mundi Rex supreme, ani-
 mæ meæ Rex vnice.

Punctum Secundum.

Confitemur id quod erat Rex, aitq;
 quæritori: *Regnum meum non est de
 hoc mundo; si de hoc mundo esset regnum
 meum, ministri mei utiq; decertarent, et
 non traderer Iudæis, nunc autem regnum
 meum non est hinc.* Non negat Dominus
 se Regem esse etiam mundi; sed cum
 cæli ac terræ, Ecclesiæq; militantis iux-
 ta ac triumphantis Rex sit, non eo
 modo regnare, quo terrarum Reges
 qui viribus armisq; sibi regna pariunt
 seq; & sua bello tuentur. Non is sum,
 inquit, qui imperij fines armis profe-
 ram, qui è deletis vrbibus, è subiugatis
 gentibus, è triumphatis populis famam,
 & nomina quæram: alius planè sum,
 alia regni mei ac prorsus diuersa ratio
 est. Quænam ea tandem, Domine IESU?
 Hæc videlicet, ô Anima, ratio mea est:
 Ego paupertate, ærumnis, calamitate,
 voluntatis propriæ abdicatione, volun-
 tatiâ laborum, dolorum, mortis deniq;
 atrocil-

atrocissimæ susceptione ita in meā potestatem redegi mundum vniuersum, vt in Nomine meo omne genu flectatur. Flectitur & meum tibi, IESU optime, teq; adoro Regem meum, quamuis pauperem, quamuis contumelijs affectum, quamuis vinculis constrictum: tibi subesse, tibi famulari, à te regi in æternum volo. nolo regnum meum esse de hoc mundo; nullas hîc opes, nulla commoda, nullos honores appeto; eō me reseruo, illi me regno paro, quod tute mihi præparasti, vbi tu regnas in terris contemptus, cuius amore amo contemni. Amo contemptus tuos, Domine, & tātas referre tibi gratias cupio, quantum te pro me cōtemni passus es.

Punctum Tertium.

Rursum quærit Pilatus: si tu Rex? annuit quoq; rursum Dominus, additque quā causā in mundum venerit: Ego inquit, *in hoc natus sum, vt testimonium perhibeam veritati.* Ioan: 18. v. 37.

Nouimus equidem, ò æterna Veritas, non aliud aduentus tui in terras consilium fuisse, quàm vt testimonium perhiberes

M

hiberes

hiberes de veritate. nimirum tuum id munus est, qui summa & sempiterna Veritas, Verbumq; æternum es, qui falli nunquam possis, nunquam fallere. Humana sapientia quantalibet errori obnoxia: at Veritas Domini manet in æternum, quæ minimè terrestribus sciētijs inhærescit, nec ea magnoperè disquiri, quæ nubes non superant, sed aperit ea, quæ DEVM, virtutem, æternitatem, vitæ futuræ beatitudinem attinent; quam quidem mens humana cōprehendere nequaquam intelligendo potest: credendo tantummodo, fideque testimonio cælesti firmatâ attingere & apprehendere potest.

Nec verò alio te consilio DEVS habet in terris, ô homo, quàm vt veritatē testeris, atq; vt cælo terræq; testatum facias, quid sit ad Dei nutum in terris vivere, quid sit legitimum DEO præstare obsequium.

Quære tu quoq; ex Domino; sed responsum expecta, non vt fecit Pilatus: *Quid est Veritas?* & tu ipse tibi responde: Veritas est, quam intueris, quæ omni dolo, omni ambiguitate vacat, in quo nul-

lus

id
a
alli
tu
b
z
iē
lif
la
ni
ti
ō
do
le
ge
na
tē
n
ris
ra
e
s:
e:
o
l-
lus pseudopolicismus, nulla simulatio,
nullus humanus respectus, nulla falsita-
tis vmbra locum habere potest. Veri-
tas est, quæ nec percussa comminui, nec
ligata obmutescere, nec Cruci suffixa
labefieri, nec occisa mori vlla ratione,
potest. Tu ergo es Veritas, Domine
IESV, veritas es Rex meus: ego verò me-
ra falsitas, qui per simulationem ago
multa, multa pseudopolicè transigo,
multa humanæ gratiæ odijue causâ vel
committo, vel omitto; eamque ob rem
tot tantisque redundo iniquitatibus, vt
vilissimi etiam hominis, nedum DEI,
oculus me non auersari non possit; qui
deniq; labore fatisco, metu exanimor,
dolore opprimor, cruce extinguor. Fac
igitur pro tua pietate, Domine IESV, fi-
delis ac verus seruus tuus fiam, veritatē
& sincerè sequar, & constanter teneam,
innocentiam ac simplicitatem toto a-
nimo complectar, vt ne tu quidem,
Deus me⁹, habeas, quod mihi obijcias.
Quod quidem opetua me conse-
cuturum, verumque Veritatis
filium fore, confido.

☞ (†) ☞

M 2.

M E.

MEDITATIO

VICESIMA SEPTIMA.

Regem Herodem adit Rex.

PRÆLUDIVM 1. *Lege Historiam.*

Prælud: 2. *Subsiste in Hierosolymorum plateâ, quâ IESVS ducitur.*

Prælud: 3. *Pete, ut calitus illustratus in hoc digressu, silentium Domini perspicere, eiusdemque ignominiam ex animo dolere possis.*

Punctum Primum.

NON expectato Domini responso Iudex ad Iudæos prodit. O si tantisper substitiisses, Pilate, multa mira & salutaria ab eo Magistro didicisses. Cælestem tibi submisit Doctorem DEVS; audiendus paullò diutius erat, nunquam te moræ poenituisset: sed quia à Magistro veritatis discessisti, in cognitionem veritatis non venisti. Ostendit certè suo hoc facto Pilatus, quàm libenter, at planè inconstanter, veritatem discamus. Adhæreat Magistro patienter; perseueranter ab eius ore pendeat, quicumque perfectè

perfectè cupit edifcere veritatem. Pro-
 dit igitur Pilatus ad Iudæos foras, & vo-
 ce clarâ: *Ego, inquit, nullam inuenio in Ioân: 18.
 eo caufam.* Illi verò tumultuari, vocife- *v. 38.*
 rari, calumniari: *Commouit populum in-*
ciens à Galilæa vſq; huc. Non reperit *Luce 23.*
 culpam Ethnicus; reperit Iudæus; non *verſ. 5.*
 reperit Iudex, reperit testis; non repe-
 rit idololatra; reperit qui veri Dei cultu
 gloriatur. Nequam ac impius Iudæo-
 rum oculus videt in Chriſto, quod non
 eſt in Chriſto.

Nulla equidem in te cauſa eſt, inno-
 centiſſime Ieſu, quâ te offendere poſ-
 ſimus, nos præſertim Chriſtiani, qui &
 noti tui ſumus, & te nouimus. O ſi
 tuus quoq; in me oculus nihil inueni-
 ret, quod puniretur! ô ſi tute diceres:
 Ego nullam culpam inuenio in eo! In-
 uenerit ſanè fallax hominum oculus,
 quod falſò culpet, non laboro: tibi mo-
 do inſons videar. Verè enim talis ero,
 qualis tibi videbor, & qualem tu pro-
 nuntiabis. tu vnus probum ab impro-
 bo, tu veram lucem à falſa verè diſcer-
 nere poteſ, qui quidquid imo corde la-
 tet, diſpicias, neq; eſt, quod effugere aſpe-

etum tuum possit. Tua ope fretus, Domine, dabo operam, vt me iudices innocentem; adiuua me, obsecro; quin sine tua gratia nulla est innocentia.

Punctum Secundum.

CRiminantur Iudæi: Dominus tacet, ita vt miretur Præses vehementer. quippe nouerat reos, quantum multos infantes, in eo casu valde quam discertos esse solere, excusationesq; ac purgationes contexere, quibus vitæ se discriminare expediant. Cumq; silentij nouitatem non ferret, quærit: *Nihil respondes* ad ea, quæ isti contra te afferunt? Sed & hîc Iesvs tacet, & Præses amplius stupet. Et verò mirandum est, imò stupendum est, iugulari nec ingemiscere: ad eadem posci, nec respondere. Miramur nos quoq; silentium tuum, Iesv Domine Rex noster, sed & damnamus animorum nostrorum impotentiam quâ ad excusanda delicta nostra ferimur planè præcipites; nostra, inquam, quæ aut celamus animo: aut si se prodant, eleuamus ac diminuimus. Humanæ enim infirmitatis est, quod perperam egerit

Mar: 15.

v. 4.

aut

aut occulere, aut excuſare: ita nati ſumus; à primis parentibus ea fluxit in nos hæreditas.

Condiſce, mi homo, Regis tui cauſâ vicioſum pudorem frãgere; diſce vltro, quod pudeat, humiliter non iactabundè aperire, obiecta excuſationibus minimè obtegere: Qua quidem re maiorem in modum Regi tuo placebis, factus ſilentis Domini & diſcipulus, & imitator. Volo ex hac ipſâ horâ, mi Domine, mi Rex, volo amore tui erratorũ meorũ excuſationes prorsus deultare.

Punctum Tertium.

AVditâ Pilatus Galilææ mentione, cognitoq; indidem proſectum eſſe **I E S V M**, cupidus eã deſungi moleſtiâ, mittit eum ad Herodem Ioannis Baptiſtæ interfectorem. Erat Herodis infantidæ filius Galilææ Tetrarcha, qui ſub id tempus Religionis ergo Hieroſolymã venerat. Sic mutat palatia Rex, mutat; at intolerando pudore ſuo, infinitâ infamiâ ſuâ. Traheris, bone **I E S V**, traheris meã cauſâ à tribunali ad tribunal: quæritur in te cauſa, quã necari poſſis:

sis: diuersis iudicibus susteris, qui aliquid in te morte dignum deprehendant: at equidem frustra: quid enim noxium habeat Innocētia? Sol iste absolutissimæ bonitatis perstringit spectatium oculos, ita vt diffiteri nemo possit nihil in eo maculosum aut obscurū inueniri: Ego cum in iudicio tuo stabo, Rex Iesv, ah! primo aspectu me prodeunt crimina mea: non opus erit argumentis, quibus conuincar; conuictus stabo, ipse reus, ipse accusator, ipse testis. Iudicij huius horrore territus, nūc oculis tuis repræsentō atq; offero hæc ipsa, quæ pro me subisti, iudicia; supplicoq; Clementiæ tuæ, ne ante tribunal tuū causā me cadere patiaris. Quod quò facilius impetrem, statuo firmiter ac recipio tibi me cum tuâ grātiâ vitam ita emaculaturum, vt ne quid labis aut nœui animæ inhærescat.

Cogita hîc, quid molestiaru in hoc itinere Dominus pertulerit; & velis libens tolerare, si, quod nolis, ferendum tibi à quopiam fuerit impositum in hac viâ, quâ ad cælum contendis.

MEDITATIO

VICESIMA OCTAVA.

Rex apud Herodem.

PRÆLVDIVM I. *Historiam ex Euangelio repete. Luc: 23. v. 7.*

Prælud: 2. *Consiste apud Herodem.*

Prælud: 3. *Pete, vt magnitudinem eius contumeliae, quam tū passus est IESVS, cognoscas, & pudorem Domini in te cum dolore sentias.*

Punctum Primum.

Regem Iudæi adducunt ad Regem, vt quemadmodum Ioannem Baptistam, ita hunc quoq; interficiat. At *Luc: 23. v. 8.* Herodes viso IESV gauisus est valde. Quis porro non gaudeat viso IESV? viso Salvatore? viso cæli terræq; delicio? Euge, Herodes, gaude, sed vtiliter, vt gaudium tuum plenum sit. Cæterum Herodes non salutis causâ lætatur apud se IESVM esse, sed quia curiositati suæ abundè factum videt. *Cupiebat enim ex Luca 23. v. 8.* multo tempore videre eum, atq; apud se habere; vt prodigij aliquid ab eo exhiberi

Barrad: beri videret : nunquam tamen Domi-
lib. 7. cap. num inuitandum putauit, verit⁹ ne for-
 4. tē de adulterio admoneretur : quame-
 tiam ob rem Ioannem ſuſtulerat ; quò
 accidit etiam, quòd I E S V M exiſtimaret
 eſſe Ioannem rediuiuum.

Quàm multos hodie videas, qui con-
 ciones, qui colloquia piorum hominū
 ſubterfugiunt ! timent videlicet vlcera
 ſua tangi, nolunt de vitijs, quibus ſua-
 uiter pereunt, quidquam dici. Quod ſi
 quando familiarius pijs religioſiſq; vi-
 ris vtuntur, id faciunt plerumq; explen-
 dæ curioſitatis gratiā, vt vel noui ali-
 quid acutiſq; audiant, vel ſuauitatis
 quidpiam delibent. Sunt & pleriq;e,
 qualis non erat Herodes, qui ſanctio-
 ris famæ homines preſant, vt per eos
 in potentiorum gratiā irrepan. Quod
 ſi fortē conſequantur, tūm poſitā per-
 ſonā eos agunt, qui verē fuerant. Non
 plurimos proſectō reperiās, qui corri-
 gendæ vitæ, ſanctitatisq; condiſcendæ
 cauſā piorum neceſſitudine delecten-
 tur. Non ſint, o Pater æterne, non ſine
 adeò fatui mortales : ſalutis rationem,
 non offam curioſitatis petāt ab ijs, quo-
 rum

rum iuuari subsidio possunt. Nempe ignorant infelices, perinde displicere Deo improbum esse velle, ac nolle improbitatis castigantibus aurem præbere.

Præsta tu, quæso, eam gratiam mihi, vt vtiliter Christum filium tuum, seruofque tuos audiam, vanitatem curiositatis effugiam, & quemadmodū ad te currere vel iubeor, vel doceor, ita curram.

Punctum Secundum.

Miracula Rex à Domino petit, facta alibi prodigia inquirat, oblectationis aliquid in gestis Iesv venatur, miri aliquid aut ridiculi, animi causâ, deposcit: Iesvs autem tacet. Habet equidem, quod voluit Herodes; spectat prodigium sanè quàm inauditum. Ecce enim pertinacissimè calumniatur sacerdotes, acerrimè criminantur Iudæi, validis contumeliarum ac mendaciorum fluctibus Iesvs impetitur. at scopuli rupisq; instar perseverat; variæ à varijs admouentur machinæ, quibus à proposita taciturnitate deturbetur: At tacet Iesvs. tum id miraculum est? Grā-

de

de, anima mea, grande proſectò miraculum ! Præclara ſe dat occaſio in tantâ aula Regiæ frequentiâ cum laude cõparendi, influendi in familiaritatem tot procerum, emerendæ Regis gratiæ : At IESV tacet. Ecquid id miraculi eſt ? multum equidem. Accedit, quod ſi ſigni aliquid aut portenti Dominus exhibuiſſet, periculum vitæ ſic intentatũ ſine dubio Regis beneficio effugiſſet.

IESV tamen & tacet, & prodigijs abſtinet. Nonnè id quoq; miraculum eſt ? Miraculum ſanè, ideò tacere, vt moriârè. Talia proſectò nobis, magnoperè conueniunt prodigia, talia cælitus nobis petenda ſigna, talia patranda à nobis dies in ſingulos, ſingulas in horas, prodigia ſunt. Conuicio, calumniâ, manu etiam petitus, ad pij propoſiti intermiſſionem ſannis ludibrijsq; ſolicitatus tace, tace, & feciſti prodigium : contemptus in magno ſpectantium cætu tace, & rem ſtupendam edidiſti. Ama deſpicatum, ama dolorem, ama mortem Chriſtiamore, & patraſti inſigne miraculum.

Faciam, bone IESV, per gratiam
tuam

tuam, faciam (oro) hæc miracula, quæ tu me docuisti, & ut ea facerem, præcepisti. En paratum me offero nullum intermittere diem, quin aliquid talium miraculorum tibi Regi meo exhibeam; volo, inquam, virtutum quotidie efficaces ac strenuos actus exercere, adhibereq; studium, & elaborare, ut vnam minimum virtutem perfectam absolutamq; habeam salutaris eius, quem mihi magistrum præbuiisti, institutione.

Punctum Tertium.

Silet Dominus, uti filebat in prætorio *Matt. 28.*
stupente Prætoris: at Herodes non *ver. 14.*
stupet, non miratur, imò despiciatui Re- *Luce 23.*
gem ducit, & aulico more eludit sancti- *ver. 11.*
tatem. Considera hîc singularem simplicitatem Christi, quàm in ludibrijs, scommatis, sarcasmis minimè perturbetur! quàm sincera, quàm mitis, dum scurriliter ridenda propinatur! attende ad animi constantiam, quàm fortiter ac placidè linguarum alicarum iacula tam acuta, tam venenata excipiat! Depredico ac veneror mentis tuæ robur, sanctissime IESU: irrisus taces verbo, taces

ces vindictâ, longèq; Helisæum anteis, qui puerilis licentiæ caluitium opprobantis aculeis petitus, duos & quadraginta pueros duobus vrsis lacerandos prodigiosâ vltione præbuit. Veneror inquam, fortitudinem tuam, sed & infana hæc lasciuientis aulæ ludibria satis mirari non possum.

Deridet sapientiam stultitia, veritatem mendacium, mancipium inferorum Regem Angelorum, seruus diabolæ æternum æterni DEI filium. Vah, Herodes nefarij! Herodes impij! improba aulæ (aulam improbam capio) mancipia; quibus nihil deterius videtur, quàm sequi innocentiam, nihil laudabilius quàm volutari in libidine, incubare nequitia, scelere pasci: quorum quantò quisque corruptior, nequior, turpior, tantò ampliùs aulæ censetur idoneus: Aptus ad aulam ille, dicere soletis, ad aulam factus fictusque est. Quisnam? pudicus? pius? qui crebrâ confessione expiat animum? qui improborum commercia, qui praua colloquia, qui comestationes, qui inuerecunda conuiuia detestatur? Absit hic

ab

ab aula, claustra sectetur, incuruicer-
uicum pecus est. Ecquis tandem cen-
soribus vobis ad aulam idoneus? quis
aulæ natus? Helluo, perditus, adula-
tor, cui oculi canini, rictus leoninus,
cor suillum, lingua viperina, lupina in-
gluuius, mens vulpina, vita diabolica:
hic planè ad aulam aptus; homicida,
ganeo, obscænus, in omnem turpitu-
dinem præceps, à Deo auersus, per-
sonarum rerumq; sacrarum contem-
ptor, toto corpore, toto animo nequâ,
inquinatus, impurus: cui potior est ca-
nis, quàm anima, quàm IESVS. Cani
siquidem famenti aliquid utique cibi
obijcit: animam annuâ planè fame cru-
ciat, quam vix semel annis singulis, idq;
aliquomodo, cælesti cibo reficit: IESVM
itidem, cui anima religiosa cibus est,
solidos expectare cogit annos, dum ei
offerat animam, si tamen vel post an-
num, quod debet, offert ut debet. Agi-
te quod agitis, Herodis aulici, agite;
veniet tandem dies ille, ille dies, quo
Dei seruos gloriâ & honore coronatos
in cælestem beatissimæ Aeternitatis au-
lam cum triumpho ingredi conspiciati,
non

Sap. 5.
v. 4.

non iam inter cachinnos, ſed tartareos
inter cruciatus lamentabundi clamabi-
tis: Nos inſenſati vitam illorum æſtimabamus
inſaniam, & finem illorum ſine honore; ecce
quomodo computati ſunt inter Filios Dei:

At ego tui amore, tuo beneficio,
IESV Rex meus, id vitæ inſtitutum ſu-
ſcepi, in quo per ſimilis tui fieri poſſim.
Patiar igitur ludi me & illudi, ac vilissi-
mum reputari; tibi autem perpetuò ad-
hæreſcere, tibi illuſo aſſimilari, irriſio-
neſq; , ſannas, & contempſiones placi-
dè ac libenter excipere percipio, pro-
pter te; neq; enim ſum melior te, Rex
Æternę glorię, cui gloria æterna. Amen.

MEDITATIO VICESIMA NONA.

Rex cum veſte candida.

PRÆLUDIVM I. *Hiſtoriam pete, unde
ſuperior meditatio petita.*

Prælud: 2. *Sequere IESVM candida-
tum per Urbis compita.*

Prælud: 3. *Ora Deum, ut candidam hanc
veſtem bene intelligas; Dominoque
illuſo compatiaris.*

Pun-

Punctum Primum.

Nihil de IESU decernit Herodes, sed *Luca 28.*
 emoræ mentis damnatum albâ in- *Y. 11.*
 dui veste imperat, ridendumq; vniuer-
 sâ vrbi proponit. Fatuum censet, quod *Caletanus*
 percontanti nihil responderit, ratus cū *apud Bar.*
 plebe tantum eum vulgiq; quisquilijs *rad: lib. 7.*
 sermocinari posse: cum Rege, cum vi- *cap: 4.*
 ris militaribus, cum hominibus erudi-
 tis vel aulicâ elegantiâ perpolitis, rusti-
 citatis vitio, agere nolle. Is vestitus
 acerbissimorum scommatum, ac illu-
 sionum segetem modestissimo Regi no-
 stro præbuit, quæ mala ingenti prouen-
 tu in aulis fruticantur. Christiane bo-
 ne, en Dominus tuus fatuus est apud
 homines, sannio est apud Herodem,
 apud vitium hominis, non hominem:
 causa rei tota est, quia silet. O Diuina
 Sapientia! coné vsq; deiectam te, vt in
 amentium censu habere? Ergoné vt
 me ex imo iniquitatum fundo efferres,
 vltro te in vastum cruciatuum mare
 præcipitasti? vt æris obulum repertum
 sursum attollereres, aurum huic limo im-
 mersisti sic, vt amisisse videre? O Do-
 mine, libet rogare paucula, liceat que-

so : Ecquidnam putem , vltro te à te discessisse : quod meâ causâ tantam ignominiam vltro subieris ? Stultum certe te homines appellant. Ita est , ô anima ; Meus Amor omnem supergressus est modum , vt tibi salutem parerem . Agnosco , bone IESV , amorem tuum , & quantas amor suggerere potest gratias rependo , supplex , vt tuâ hac stultitiâ libens infatuer , stultusq; propter te & dicar libenter , & habear ; nempe stulta mundi tibi inprimis probantur.

Punctum Secundum.

VESTE alba Rex induitur , cuius regnum ludit Herodes ; at non minus Herodis regnum ipse ludit , dum docet quàm incerta , fluxa , & fragilia sint mundi regna , quæ vaporis euanido , aut vestimenti rectè componi possunt . Quàm enim facilè vestis vsu deteri , tam imperia consumi ac vanescere & possunt & solent ; ostenditq; insuper , quàm firma , certa , stabilia sint bona æterna , quæ detrimentum capere nunquam possunt . Illuc , anima , te transfer , illuc concede ; vilescant tibi omnia , quæ reuera vilia sunt.

Nota

Nota, ideo quoq; hanc à IESV vestem
assumi, vt palàm fiat, innocenti vitam
eripi. Benedicta mors tua, bone IESV,
benedicta ludibria & ignominia, quia
albus eas & Innocentiæ candore con-
spicius sustines. O præstet id Pater tuus
sanctus, præstes tu, præstet omnipotens
Spiritus, vt albatus innocentia & nullo
maculosus næuo, quidquid aduersi of-
fertur, perpetiar: in magnis id certè
beneficijs tuis, Domine, numerauero.

Punctum Tertium.

Candidatus à Rege Rex egreditur. vi-
detur triūphare, & quòd silentio vi-
cerit: & quòd Ethnicum inter & Iudæū
inimicitias composuerit. Erant enim
inimici ad inuicem, fortasse ideò quòd
alter in alterius ditionem, vt fit, se inge-
reret. Scribit enim Beatus Lucas, Ga-
lilæorum nonnullos à Pilato interfe-
ctos, sanguinemq; occisorum cum victi-
mis fuisse confusum.

*Lucæ 28.**7. 12.**Lucæ 13.**v. 14.*

Triumphant Beati in cælis, trium-
phat quoq; anima in terris, quæ oppu-
gnantē iniurijs silentio vincit. Se quip-
pe ipsum vincere gloriosius est, quàm

arces præualidas solo exæquare. Addo, non ignobilem vel inde Christo deberi triumphum, quòd Sacrosanctâ suâ Passionē reconciliaturus erat Deo perditū genus mortalium. Nulla certè, bone IESV, hâc vel illustrior, vel æquior triumphandi causa dari tibi potuit. Hos triūphos ambit, hos triumphos expetit anima mea, optatq; vehementissimè, vt antequam corpore exeat, DEVM habeat amicum, vt candida ac innocens eò protinus deuolet, vbi amicti stolis albis Sancti sequuntur Agnum quocūque ierit, nouumque nec Beatis omnibus commune melos concinentes lætantur, ac gestiunt lætitiâ inenarrabili. quod doloribus tuis, ludibrijs tuis, contumelijs tuis, pie IESV, quibus tot loca iam consecrasti, me consecuturum confido.

MEDITATIO TRICESIMA.

Rex cum Barraba latrone collatus.

PRÆLVDIVM I. *Pete Historiam ex
Euangelio.*

Præluđ :

Prælud: 2. *Constitue te in Pilati Palatio.*

Prælud: 3. *Postula supplex gratiam cognoscendæ huius ignominia, & ut cum affectu commiserationis eligas tibi Christum Regem.*

Punctum Primum.

Reuertit ad Pilatum ab Herode Rex albarus, insons vel Herode Iudice, qui nullâ compertâ noxiâ, hac ipsâ veste dum ludit Dominum, seriò testatur innocentem: *Nullam* inquit Pilatus, *mortis causam inuenio in eo.* Bonum factum: insons noster Pater est, nihil in eo mali nisi mali inueniunt; absoluetur, dimittetur, viuet. Hoc secundum Christum tulit Ethnicus iudex decretû; *Nullam in eo mortis causam inuenio.* Quidnam, quæso, in Christo deprehendis, Pilate, ut innocentem pronunties, quem tanta multitudo damnat? Neq; equidẽ ubi constat hunc DEVM esse, cui vicij nihil inesse vnquam possit. Neq; illud nosti, liberalissimum esse bonorû largitorem, qui *pertransijt benefaciendo.* Latent hæc certè Pilatum, & tamen Christum declarat à culpa noxaque pu-

Luca 23.

vers. 22.

Acter: 10.

vers. 38.

rum atq; immunem. Quid iam Christiani? quid iam filij filiaq; Christi? inueniuntne causam, cur tam saepe occidant Christum? nocuitne cuiquam? laesitne quenquam? Nihil minus. Non habes certe, anima mea, cur IESVM interficias; non habes cur etiam offensum velis. At cur eum ames, cur ei seruias, cur amore ipsius in horas singulas moriari, causas habes infinitas; tu, inquam, vel maximè, quam tot meritis Christus cumulauit, tot bonis auxit, tot beneficijs ornauit. Quare quantū vis, scrutare quantū potes; nihil, nihil reperies, quod ab amicitia IESV te iustè abstrahat; nihil inuenies, quod non ad eius te amorem trahat. O dulcis IESV, ô Pater mi, ô summum bonum meum, nullā ego, nullam quiuvis alius tui offendendi causam habere in æternum potest; quidquid autem causarum est, eò spectat, vt te vnicè diligam, impensè colam, ac tibi perpetuò inhærescam. Diligo te IESV, bonitas æterna, diligo te toto animi mei affectu, colo, veneror, & adoro te, IESV, maiestas infinita, toto religionis totius impendio. Inhærescere tibi

tibi cupio totis animi, corporisq; viribus, ô summum principium meum, finisq; supreme; supplicoq; Clementiæ tuæ, vt ope tua ita viuam, vt nihil in me inuenias, quod puniendū iudices; quò etiam te adiuuante incumbere volo.

Punctum Secundum.

LAtet culpa Pilatum; at cæcitatem, Iudaicam non latet, & tanta quidē, vt Regem Barrabâ sanguinario ac sedizioso latrone deteriorem clamet. Et enim permisâ insanæ multitudini optione, vtrum saluum vellet; Christum ad crucem, Barrabam ad vitam poposcit. Amentes Iudæi, en cælum vobis & cœnum offertur, lux & tenebræ, ecquid vos tandem? Cœnum volumus, tenebras eligimus. Confertur impietas Sanctitati, scelus innocentia, sanctus latroni, DEVS peccatori; at illi: Barrabam malumus, poscimus Barrabam. Furiosi, furiosi, quid vociferamini? quid optatis? legite IESVM, legite Saluatorem: Barrabas homicida est, damnetur; latro est, puniatur. Certè si is vitam alijs eripuit, potest & vobis; Barrabam,

clamant, saluum volumus: viuat Barra-
bas, viuat.

Heu impias peccantium mentes! quæ eâdem prorsus insaniâ deserto IESV Diabolo adhærescunt. Diabolus homicida est, latro est ab initio. Is quidẽ tertiam Cælitum partem æternum spoliavit, primos humani generis parentes paradiso exegit, ac felicitate illâ miserandum in modum exuit, infinitam deniq; hominum multitudinem in æterna supplicia præcipitat: prædonem tamen hunc homines sequuntur! Salutis auctorem repudiant! Da, Domine IESV, ne ullus mortalium, ne ego vnquam, à te desciscamus. Nihil equidem, ô vnicum bonum meum, nihil est in te vitij; quidquid in te est, mihi omni ex parte placet, egoq; te relinquere æternum nolo: Dæmonem, Dæmonisq; illecebras prorsus detestor; vnũ te æternum opto. Atq; hæc optio mea sarciat, oro, contumeliam, quæ in latrone tibi à latronibus illata est.

Cogita hîc quoq; eam vel improbitatem, vel infelicitatem mortalium; quàm sæpe illi homines probos nullo
aut

aut postremo censent numero; improbos obseruant, seq; dignos iudicant; piū illum aspernantur, illum perditum amant: sceleratus quidlibet improbè, auarè, crudeliter, libidinosè egerit, liber est, incolumis est; rectus & insons culpatur, damnatur, plectitur.

Punctum Tertium.

Absolutus nocens est, damnatus innocens. Insolenter admodum cursum suum flexit Iustitia, eò, quòd Misericordia nocentis miserta dignum, morte seruauerit; quia verò nihilominus fontis crimina punire decreuerat Iustitia, puniuit in infonte. Hunc miserata Procle Pilati vxor, miris ac horridis secundùm quietem spectris territa adnitebatur, ne interiret, quem utiq; innocentem, immeritumq; ad eadem postulari sciebat. Itaq; miserat, qui diceret marito: *Nihil tibi & iusto illi*: Dixerat: *Cauere te in huius hominis iudicium ingeras*: Est enim innocens, bonus, sanctus. O Domine, ô Rex meus, vt Ethnica etiam te mulier nouit! vt te iustum confitetur! Ah! ego non noui,

*Niceph:
lib.1. cap.
30.*

*Matt:27.
vers. 19.*

qui toties peccando ad necem te de-
 posco. Verum abhinc cupio nosse te, nec
 vnquam discedere à te. Nihil mihi te-
 cum esto quod delictum attinet; sed
 quod ad honorem tuum spectat, per-
 multum mihi tecum esto: te enim an-
 tefero omnibus, quæcunq; tu non es:
 te diligo supra omnia, quæ tu creare
 potes: pro nihilo duco omnia præ te;
 & quidquid animo, corporiue opus sit,
 nolo nisi propter te. Nulla mihi res crea-
 ta dicat: Ecquid IESVS ad te? quid ti-
 bi cum IESV? Nolo pertineat quidquid
 ad me, nisi IESVS. agere nolo, nolo vi-
 uere nisi cum IESV, ea; re in spem ve-
 nio fore, vt me non abneget IESVS. Sal-
 uum ille me volet, qui est salus mea;
 certusq; sum, si me fortè tentatione De-
 mon moribundum pulsabit, dicturum
 IESVM: Nihil tibi, & animæ isti; disce-
 dite ab ea: mea est, & ad me pertinet;
 in me vixit donec corpori hæsit, me-
 cum quoque in perpetuum viuat
 volo. Velis, o bone IESV; nec
 me vnquam abneges seruulum
 tuum, quem vt emereres fudi-
 sti sanguinẽ tuum,

MEDITATIO

TRICESIMA PRIMA.

Rex flagellatur.

PRÆLUDIVM I. *Historiã tibi propone.*

Prælud: 2. *Consiste in atrio, ubi Christus flagris ceditur.*

Prælud: 3. *Ora DEVM, ut perspicias, & doleas dolores IESV.*

Punctum Primum.

TEntabat varios modos, quibus neci IESVM subduceret Pilatus; at cùm nullus ex sententia cederet, explorare ad extremum decreuit vnum contumeliæ, acerbitalis, atrocitatis plenissimum, quo crudeles Iudæorum animos flecteret ac emolliret. Quid illud tandem modi est? flagris cædi IESVM iubet. Horret crudelem adeo liberationem animus, quâ, qui nihil culpæ admisit, supplicio destinatur, qui pronuntiatur innocens, ad flagra nudatur; corrigitur p lagis, qui à recto nunquam deflexit, corrigitur tamen, & corripitur. Nempe Pilati voluntate perspectâ, li-
ctores

*S. Birgit-
ta lib. 1.
reuelat:
cap. 10.*

ctores valentissimi atq; s̄uissimi, pū-
gnis sacrae ceruici impactis, correptum
illud cæli terræq; decus vestibus despo-
liant. Per Deum, miserere, quisquis es,
miserere innocentissimi; adiuua quis-
quis potes, ne finas cædi IESVM. Ob-
scuramini cæli, atra diem nox obruat,
abscondat IESVM, ne nudum impuri vi-
deant oculi, ne feriant sanctum manus
impiæ. Heu! nusquam auxilium, nus-
quam solatium video; video solū vir-
gineo pudore purpurantem vultum;
video lumina iam cælo sublata, iam hu-
mide fixa: cor mæstum clamore taci-
to æthera permeat, iratoq; ac virgas in-
tentati Patri prouolutum, paratū se pa-
ratis verberibus subiicit. En ego (in-
quit) in flagella paratus sum, DEVS,
Pater sancte; non fugio te quamuis mi-
nacem, non abscondo me quamuis in-
fontem: quin etiam ultro me tibi fisto,
tui hominumq; amore, alacrem me
plagis offero, cæde, flagella; liberum
est, ut libet. His à te non absterrebtor,
imò etiam si me occideris, non abster-
rebis. Filius tuus sum, etiam flagella-
tus; Patrem te meum agnosco, etiam
flagel-

flagellantem. O amabile cor Domini
IESV quàm paratum ad omnia, quàm
Patri obediēs! At meum cor aliud mul-
tò est, bone IESV. Cùm tu mihi meri-
tam poenam intentas, moeret, queri-
tur, reluctatur; lætari autem deberet,
dicere deberet: Ego in flagella paratus
sum, optime IESV, Rex meus; paratum
me habes, plecte, pulsa, cæde, quan-
tum tibi cunq; videbitur. Age, homo,
fac alacriter perferas, quidquid plaga-
rum IESVS tuus Rex iustus intulerit.

Punctum Secundum.

PORREXIT manus Rex, quas restibus
barbari lictores columnæ vehemē-
tissimè alligarunt; at firmioribus iam
charitatis vinculis vnicus animarum
amator IESVS sese deuinxerat. Acce-
dunt carnifices crudelissimi, virgarum-
quæ fasces spinis horridos expediunt,
ac valido impetu corpus illud niue can-
didius cædunt, quod ictuum frequen-
tiâ conscriptum in vermiculatam ver-
tit purpuram, ne scilicet delicatissimo
candori roseus quoque robur deesset.

Totus iam rubet IESVS, iam sanguine
suffusus

*Vincen-
tius serm:
de Christi
Passione,
citans Eu-
sebiu.*

suffusus, iam virgæ detrita, iam prima
 satellitum classis verberando fessâ se-
 cundæ locum operamque cedit. Pro-
 deunt secundi crassioribus bacillis, ac
 taureis taxillatis crudeliter instructi. fe-
 riunt hi quoq; lacerantq; artus sacrosan-
 ctos, purpureumque ruborem atro li-
 uore ac funestâ nigredine confundunt.
 Deficiuntur & hi viribus, non rabie:
 tertiaq; partes reliquis, ijsq; teterrimis,
 relinquunt, qui ferreis catenulis ad IESVM
 iam semianimem prosiliunt; corpusque
 vniuersum adeo fædè lancinant, vt pro-
 fundis vulnere sulcis non aliter, ac
 aratro proscissa tellus, hient artus sacri.
 Rumpitur concisa cutis, aperitur cre-
 bro vulnere corpus, manat mille riuis
 sacrosanctus cruor, frustatim depluit
 è virgineo sanguine diuinitus contextû
 tabernaculum, sudat rorem sanguineû
 cruentum marmor, & coccineus tor-
 rens crudele inundat pavementû. Flectit
 identidem oculos IESVS, quandoque
 cælum suspicit, quandoq; homines re-
 spectat. Languet corpus, lingua silet,
 sed cor vocem dat non acerbæ, sed
 charitate. Ne cesses, Pater mi, ne cesses;

feram

feram plura, patiar plura, si iubes. Sanguis hic Abelis iustissimi nõ vindictam clamat, sed vitam animarum.

Spec̃ta hæc diligenter, anima mea, & obstupesce, gratiasq; refer pro his flagris, pro his plagis Regis tui, Patris tui; pro te hæc ille tulit, pro te. Numeram hos ictus, & certè plures erunt, quàm tu cogites. Numerabant alij: repereruntq; septuaginta quinq; plagas supra quinque millia, & quadringentas. Inauditum planè supplicium! nempe inaudita & crimina mea, & reliquorum hominum, nec inauditâ solùm gravitate, sed etiam multitudine innumerabilia. Quis enim peccata numeret, quibus tum mea, tum cæterorum mortaliū animæ scatent? Porro numerando vulnera, singula imple lachrymis, singulis inimorere, ac si fieri posset, dolore fletuq; diffue, quòd DEVS adeo crudeliter pro te sit laceratus. Magnum hodie spectaculum in Hierosolymitano Prætorio DEO, Angelis hominibus datur. Nam mancipia Dominum infinitæ maiestatis flagris nudum cædunt: DEVS autem tantam tamq; ignominiosam

*Birgitta
apud Bar.
rad. tom.
4. lib. 7.
cap. 6.*

sam iniuriam dissimulat. Angeli, quasi res agatur aliena, minimè de defensione cogitant.

Cùm Pater iratus filium castigat, mater vel graciosus quispiam famulus æstuantis animi dolorem haud leuiter mitigat, eum filium poenæ subducit; quod tamen si cum Patris iniuria fieri videatur; (erepto enim filio, acriorem sæuitiam præ se fert) paterno tamen amoris gratum est, quòd natum, quem cedere instituerat, subtractum videat, animoq; plagis, quas inflixit, condolet, tamen si vultu sæuiat. Hic è manibus irati Patris subducere IESVM nemo potest. ne principes quidem illi Diuinæ Maiestatis famuli mouere se loco, aut verbum proferre audent.

Ah! metuo hanc Domini manum. Si enim adeo sæuit in filium: quidnam tandem expectandum est mæcipio nequam? Timeo paternam hanc dexteram, bone IESV, timeo; nisi quòd illud me solatur, quòd ea manus, dum totam in te vim effudit, de asperitate plurimùm dimisit. Tu quippe pro me, obiecisti te, & ultro subisti flagra, quæ
parata

parata fuerāt in me. Itaq; si quis vnquā
mihi obtrectauerit, si pulsauerit, si con-
uicium fecerit, si vltro corpus ipse me-
um afflixero (prout certē statuo, singu-
losq; ictus meos iam hinc cum plagis
tuis coniungo) libenter, quidquid il-
lud fuerit, amore tui perpetiar, dum
quām perfectissimē tibi placeam.

Punctum Tertium.

STabat inter extremos cruciatus vi di-
uinā confirmatus Rex, hærebat co-
lumnæ penè exanguis ac teterimam
illam lanienam tacitus ac fere elinguis
sustinebat. interea non nemo, quem-
admodum D. Birgittæ diuinitus prodit-
um est, accurrit, vincula præsecat, ac, *Lib. 1. Re- uel: c. 10.*
Siccine, inquit, indemnatum vos ac
iniudicatum hominem interfectū itis?
Dixit ille, fecitq;: at I E S vs recisis vincu-
lis (non temerè cogitari licet) languo-
re humi prolapsus in stagnāte sanguine
prouoluitur. Copiosus sine dubio eti-
amnum ē conciso iacentis I E S v corpo-
re, illo, inquam, Diuinitatis armario ef-
funditur thesaurus, quem redimendis
hominibus, atq; adeo mihi liberalissi-
mus

mus ac munificentissimus Rex impendit. Curramus, ô anima, ad cælestes istas gazas, curramus: pandamus totos cordis sinus, ibiq; collectum solo sanguine fideliter recondamus.

Cum angues medicaminibus apparentur, moris est, virgis eos primum radijsq; verberari. En anguis, en vermis humi voluitur, qui toto corpore laceratus, quantus quantus est sanguinem, certam animæ sanitatem, effundit.

Peccauerat homo, æternaq; meruerat supplicia, cædendus erat, lacerandus erat modis inaudicis, seculis infinitis. occupat, excipitq; flagra IESVS, & clamat pro nobis: iam tandem corrigentur homines, iam hæc anima, iam illa à peccando desister.

En quanto redempta es, ingrata anima! quæ tamen tam immanis oblita pretij rursus te venundas, rursus in seruitutem insânium mancipium relaberis solâ seruiendi libidine, solâ percundi voluntate. Hei tangat te tandē hæc Domini ac Regis tui laniena: moueat te pretium tui, moueant vulnera Patris tui. Aliter abhinc habeto IESVM
tuum

tuum, qui pro te fudit sanguinem suū. Salutis æternæ medicamentum, pharmacumq; immortalitatis auro, gemmisq; omnibus pretiosius Christus tibi præbet; at tu id humi effundis. Flagellatur pro te Christus, sponsonemq; obit emendationis tuæ; at tu corrumpi cogitas. Cogito meliora, bone IESV, cogito saniora, atq; ex hac ipsa hora sedulè restitutū correctūq; eo, quicquid corrupe. Corrupe caput praua cogitando; sanabo: læsi cor improba cupiendo; medebor: debilitaui manus agendo mala; confirmabo. totus ægroto per me, totus consanescere cupio per te. Itaq; medicaminibus ac remedijs, quæ in sacramentorum mihi poculo porrigis semper, studiosè ritè vtar: pretium, quo repensus sum, vt par est, æstimabo, eòq; sollicitè incumbam, ne cuiusquam commodi boniue amore vllam ipsius iacturam faciam. Effice, Domine mi, effice, quæso, IESV optime, vt hoc diuini sanguinis impendium perspicuè cognoscam, cognitumq; pro eo ac meretur æstimem, flagrorumq; tuorū & memor sim per amorē, & particeps per patientiam.

MEDITATIO

TRICESIMA SECVNDA.

Rex coronatur.

PRÆLVDIVM I. *Lege Historiam.*

Prælud: 2. *Adesto in atrio Pratorij coronationis Spectator.*

Prælud: 3. *Deum ora, ut ignominiosos Regis dolores perspicias, & animo dolendi persentiscas.*

Punctum Primum.

*Matt. 27.
Ver. 29.*

ERexit se, an emerfit potius? è sanguine suo IESVS semianimis, ægreq; pedibus hærens ad vestes prorepfit, cum repentè satellitibus suis diabolus excrucianti spineâ coronâ Regis modum suggerit prorsus inauditum. Capeſſunt iuſſâ ſerui nequam domini nequioris, alacres ad vepretum decurrunt, horridos aculeis ſentes deſecant, diadema plenũ tormenti neſcũt, candidatũ videlicet albis Herodianis Regẽ coronaturi.

Collocant igitur ſatellites Regem, nexumq; è vepribus diadema cruentâ cõtumeliâ ſacro capiti ingerunt. Lace-

rant

rant cutem spinæ, carnemq; consauci-
 ant, ac per suturarum compages ada-
 ctæ rhamnorum stirpes in ipso cerebro *Fran: Bē-*
 depanguntur. Totum patientissimi *cus in*
 Regis corpus acerbissimo cruciatu pal- *Annal: So*
 pitat, purpureus diuini cruoris latex *ciet. ex re*
 tot riuus pallentem vultum compluit, *uel. B. V.*
 tot roseis torrentibus conuulnerati *cuidam*
 capitis sanguis flebiles oculos inun- *Indo fa-*
 dat, vt roridæ nubis instar liquefcere, *ta.*
 ac in purpureum imbrem solui sacro-
 sanctus vertex videatur. Considera tu,
 quantus is Domini tui fuerit dolor. Deli-
 catus, teneriq; corpusculi puer si à ma-
 tre ad virgas vocetur, metu propemodū
 exanimatur: quod si fortè etiam feria-
 tur, dolet acerbissimè: secus est in ro-
 busto succiq; crassioris homine, quem
 si fuste etiam percusseris, non admodū
 vtiq; læseris. Temperatissimi ac tener- *S. Vincen.*
 rimi corporis IESVS Rex tuus ducen- *serm: de*
 tis septuaginta sex vulneribus solo capi- *Passione*
 te acceptis, cogita, quàm acerbè senle- *Domini.*
 rit & spinarum aculeos, & ictus arun-
 dinum, idq; tuâ solius causâ, vt tam cō-
 tumelioso cruentoq; diademate re-
 gnum in anima tua emereri, ac de spi-

nis delictorum tuorum triumphare
 posset, vt ad simile decus te excitaret,
 quò afflictionum voluntariarum, labo-
 rum, molestiarum, rerumq; aduersa-
 rum spinis in hac vita coronatus sempi-
 ternam illam coronam consequâre.
 At enim non sapit animæ meæ diade-
 matuum, bone IESV: nam tuum qui-
 dem caput, & meum (quia tuus sum, &
 tu Caput meū) vepribus redimitū est, at
 ego quicquid asperū, quicquid aculea-
 tū, quicquid amarum est, horreo, ac tibi
 relinquo, præoptoq; cum mūdo potius
 ad inanem letitiā comi & ornari, quàm
 tecum ad salutem spinis coronari, lon-
 geq; à castissima illa sponsâ tuâ, quæ
 spineam ē manu tua coronam delegē-
 rat, abesse me video, & doleo. Effice,
 obsecro, IESV Rex clementissime, vt
 hæ spinæ tuæ, hoc sanguine tuo imbu-
 tum sertū mihi tandem dulcescat, quod
 quidem hac ipsa hora suscipio, eiq; ca-
 put meū submitto, semper quod tu im-
 posueris laturus, ac paratum me tibi
 offero ad omnia, quæ tu immiseris,
 aduersa amore tui & libenter feren-
 da, & perseueranter perferenda.

Punctum

Punctum Secundum.

Accedebant tormentis ludibria.
Habebat coronam Rex, sceptrum
non habebat. Datur igitur sceptrum, at
cum irrisionibus amarissimis, cum cō-
tumelijs infinitis, quibus intelligi vo-
luit impietas Regem non esse Regem.
Capit ergo IESVS arundinem, reloq;
adeo fragili, & mundi censurâ ridiculo
contra tartareas potestates pugnacem
armat dexteram, palâm indicans, eo ip-
so, quo iactatur, ludibrio vim se infer-
nam profligaturum atq; obtritutum.

Ita est, Anima mea, ita est. quæ mun-
dus stulta iudicabat, infirma, abiecta,
his Christus mundum vincebat, subiugabat, triumphabat. Derisiones, igno-
minia, flagra, afflicti corporis languor,
quo ipse arundinis in modum fluctua-
bat, arma fuerunt ei firmissima aduer-
sus omnes hostes, quos mundus, quos
Orcus emiserat. Mira prorsus ac stu-
penda patrare IESVS nouit euanido e-
tiam fragiliq; instrumento, si id sua-
pte manu teneat. videas certè plerosq;
qui quamuis mundo censore sine cen-

fu, sine tribu, sine nomine iacere videatur, at certè insignes ac prodigijs superares quâ concionando, quâ poenitentibus aures, errantibus consilium dando, conuersiones animorum efficiunt. Age, quid infirmior sexus, quid tenerior ætacula abest ab arundine? tot tamen puerorum millia, tot puellarum myriades profuso pro Christo Virtuteq; sanguine vitam animosissimè posuerunt! Quàm frequentes fuerunt, sunt, erunt, quos si naturam spectes, cannas iurè dixeris: si virtutem attendas, columnas chalybe aut adamante solidas existimaueris; qui quidem cursum ad cælum minimè titubante gradu peragunt, ut cuius accini possit: Exultauit ut gigas ad currendam viam.

At ego, bone IESU, miserè titubo, canna sum, arundo sum, & quauis arundine fragilior, calamus sum quem quilibet auræ flatus hâc illâc impellat; & ni in tua manu forem, leuissimo etiam cuiusquam pressu frangi possem, atque comminui. Supplex igitur te per hæc tam acerba ludibria tua obsecro, ne me è dextera tua amittas, sed ad finem usq; teneas

teneas. Ego verò, quod in me est, tuo
fretus auxilio constare virtuti, ac perse-
uerare in bono toto animo desidero.

Punctum Tertium.

Salutatur Rex: *Aue Rex Iudeorum*, *Matt. 27. vers. 29.*
ac identidem caput salutati pulsatur, vultus adorati conspuitur. Ah! Regis-
né hæc reuerentia? Eccui tandem id
honoris impensum vnquam est? siccinè
mi Iesv, meritis es de hominibus? sic-
cinè de me, vt tam contumeliosis te o-
bijciamus ludibrijs? His hodie (prò
pudor) his Christiani hodie ludicris, his
abundant contumelijs. Nam cùm ad
sacrum poenitentiae tribunal prouoluti
Deo se submittunt, cùm emendationē
superiorum erratorū pollicentur, cùm
delicti cuiusuis fugam adpromittunt,
quid agunt aliud, quàm vno nixi genu
Christum Regem venerantur? at cùm
eiecta per confessionem crimina resor-
bent, cùm gratiæ cælestis thesaurum,
cùm animæ salutem, cùm Deum ita
nihili habent, vt abiectissimis etiam re-
bus posthabeant; quidnam agere pu-
tandi sunt, quàm altero genu sacram.

Regis Christi ceruicem premere? caput
regum nefariè cruentare? os, vultum-
que diuinum per summum scelus spu-
tis violare?

Alium ego cultum tibi, IESU Rex
& DEVS, alium honorè præstabo, teq;
nunc etiam ita cruore stillantem, spi-
nis implicitum, contumelijs obrutum,
ac spuris fœdatum in cordis mei pene-
trale deduco, ac Dominum meum, Re-
gem meum, Deum meum inibi adoro,
petoque supplex, vt ne vnquam corde
meo demigres, quò quidem densi isti
diadematis tui aculei egregiè conducēt
quos tu, obsecro, cordi meo firmiter
impinge, ne inde vlllo pacto possis elabi,
vepribusq; tuis ita conuulnera pe-
ctus meum, ne vnquam huius diade-
matis tui, huius regni tui, huius dolo-
ris tui memoria meo effluat animo, sed
viuida, recensq; perseveret.

MEDITATIO TRICESIMA TERTIA.

Rex in Porticu.

PRÆLVDIVM I *Historiam inspice.*

Prælud:

Prælud: 2 *Porticum Pratorij, Regemq;
in ea stantem ob oculos tibi propone.*

Prælud: 3 *Lachrymas à Domino luctum-
que postula, quo miserabile illud spe-
ctaculum prosequi possis.*

Punctum Primum.

FOEdè toto corpore laceratum, ac
prope excoriatum, spineâ coronâ
horridum, sceptro canneo illusum, lu-
dicrâ purpurâ intectum Regem I E S V M,
vnicum cælorum terrarumq; decus in
porticum producit Pilatus, vt luctuoso
eo spectaculo populus Sacerdotesq;ue
ad misericordiam flexi mitiora cogita-
re, vitæq; Regiæ parcere velint. verùm
aliud prorsus ea res euentum habuit.
Vulgus enim æquè ac sacerdotes con-
specto I E S V exasperati rabie ardere, dē-
tibus frendere, pedibus supplodere,
manus sursum tollere, Dominum, si fie-
ri possit, dentibus ac vnguibus discer-
pturi. Non mouet impios Vultus adeo
miserabilis! non tangit hostiles animos
adeo crudelis innocentis laniena! non
tangit? imò verò exhilarat, spemq; cē-
dis Regiæ facit ampliorem.

Tangere

Tangere tu, oculis piè in Dominū
 tuum conuersis, excitare hac Regis tui
 specie ad admirationem, ad dolorem,
 ad fletum, ad veram tui ipsius exinani-
 tionem. Excitaberis certè, si studiosè,
 pieq; aspexeris. Videbis hîc natantia
 cruore lumina, genas ictibus tumentes,
 labra pugnis liuentia, sacram cæsariem
 barbamq; sanguine concretam, ossa
 hinc inde per laceri corporis fenestras
 horridum in morem albicantia, cor-
 pus vniuersum densato coactoque san-
 guine non tam tinctum, quàm vestitū.
 Quæ si tuâ causâ facta esse perspicias, sa-
 xum eris, nisi mouearis.

Doleo, suauissime IESV, dolores tuos,
 nec lugere desinam contumeliam tuā
 vsq; ad mortem meam. Erumpite oeu-
 lis meis, lachrymæ, compluite vultum
 meum perpetui fletûs imbres, totus
 fluam lachrymis, qui totum IESV mei
 vultum delictis meis tam foedè violaue-
 rim, totum Regis mei corpus tam cru-
 deliter peccando lacerauerim. Absit
 deinceps vt violem, absit vt lacerem,
 absit vt peccem, quin potiùs omni con-
 tentione enitar, ne quamlibet tenuem
 maculam

maculam diuinæ faciei tuæ adspersam,
ne vel leuissima vibice sacrosanctum
corpus notem, ne te vilo prorsus pecca-
to prudens volensq; offendam, ô spe-
ciosè præ filiis hominum IESV.

Punctum Secundum.

HEu! nullum né adeo pectus tam mi-
seranda species mouit? neminem-
né tam flebile spectaculum flexit? ne-
minem, neminem. Alloquitur è porti-
cu populum Pilatus: *Ecce inquit, homo.* Ioan: 19.
Dicere voluit: Regni hunc affectati reū v. 5.
agitis? en, vt vix refert hominem. Vide-
te tandem, fitné homo, videte quàm
laceratus, quàm exearnificatus, quàm
non vulneratus sit, sed vulnus, cui cum
corpore ipsa quoque humana species
propemodum defluxisse videatur. Re-
clamant illi: *Crucifige, Crucifige eum.* O Ioan: 19.
crudelia, & omni feritate tetriora pe- v. 6.
ctora! ô barbaros, ô impios, ô nullâ
earnificinâ exsatiandos animos! *Ecce*
homo: homo utiq;: miseremini hominis
homines.

Ecce homo: at vos hominesné tandē,
an immanes humanâ figurâ belluæ?

Ita

Ita certè. rabiosum vulgus humanam naturam exuit, caninam induit; nil nisi lacerationem, nil nisi lanienam spirat. Teterrimi leones patentes agniculo rictus intentant, fauciam ac semianimem prædam certò deuoraturi.

Aliam te, ô Anima, aliam te Christo Regi tuo exhibe, dum audis dici: *Ecce homo*. Attolle in eum hominem oculos, & tecum cogita: Ecce quid egerit homo! ecce, quantum potuit homo! Cædi nunquam potuit Deus; cæcidit homo. Quisnam tandem ille homo? Tu quisquis es homo, tu cecidisti IESVM, tu fecisti, vt vix videretur homo, qui amore tui factus est homo.

Ecce homo, homo utiq; non canis, què tu quàm crebrò cane peiùs tractasti!

Ecce homo, cui similis nullus homo. *Ecce homo*, qui vnus vixit vt debuit homo: cæteri tecum iumentis propiores per peccatum: vnus hic expers peccati homo. *Ecce homo*, à capite ad calcem totus faucius, totus concerptus, vt te sanaret totum, qui totus scatebas vulnerebus. *Ecce homo*, dux & pastor in hac vitæ mortalis solitudine tibi cœlitus oblatu-

blatus, qui dum te ouem perditam per asperrima dumeta requirit, totum caput vepribus cruentauit.

Ecco homo, homo ille, quem tu quondam, ô Mater diuina, pannis fasciatum manibus gestabas, quem tecum ad templum ductabas, quem concionantem audire solebas, quem mortalium pulcherrimum ac speciosissimum noueras; hic ille est adeo deformatus, vt ne figuram quidem hominis retinere videatur..

Ecce homo. Ah! quibus modis acceptus is homo, qui ciuitates, castella, villas obibat benefaciendo, & sanando omnes oppressos à diabolo! heu, quale laborum suorum præmiũ habet, quales meritorum gratias tam bene meritus de hominibus homo!

Ecce homo. Quæris qui sit? quĩ vocetur? Homo. Ecquis tandem? ignotus plerisque, pleriq; vix homo. At alijs IESVS Dominus, Rex, DEVS & Homo.

Ecce homo. Qualis tandem? sanctissimus, optimus, animæ meæ totiusq; mei amicus dulcissimus.

Ecce homo. Contremisce, ingratisime peccator

peccator, en iuxta te DEVS homo, à te
& pro te vulneratus! ne vulneres plenū
vulneribus: id enim neq; ille meruit,
neq; tibi expedit. Erubescere, quoties
peccatum cogitas; ecce præsens adest
tibi DEVS homo.

Lætare pie, lætare addicte Deo ho-
mo. *Ecce homo* præstò est salutis tuæ
causâ plagis concisus, contumelijs op-
pressus, doloribus confectus, animam
à te mendicat quā creauit, animam fla-
gitat quam redemit, animam deposcit
quam tibi in æternum conseruet, peri-
turam, ni conseruet. Responde vicis-
sim tu: Ecce ego tuus, quamuis vilissi-
mus, miserrimus, despiciatissimus ho-
mo. Ecce ego, non alienus certè, sed
mancipio tuus, tuus in terris, tuus in cæ-
lis homo.

Ecce homo! Vos, quibus cognitus nec-
dum est, oculos in eum conuertite. Ec-
ce notus, ecce propinquus vester ho-
mo. Cognoscite abhinc hunc homi-
nem, diligite in posterum hunc pro-
pinquum.

Ecce homo, qui & te, & mundum vni-
uersum sustollit in cælum; nec dubiū,
quin

quin eò te perferat, nisi sponte ex humeris baiulantis defluxeris.

Ecce homo propter hominem cruciatus perditus, dolore consumptus, vix hærens pedibus, tanto tempore vilius expers laxamenti.

Ecce homo, qui te inuitat ad se: nempe vultûs pulchritudine non potuit trahere te, trahit deformitate. Capiat te facies huius hominis, ô homo, propter te sic deformata. hunc tu hominem in animo tuo reconde, in corde tuo conserua, gratiasq; age, quòd tuâ causâ talis factus sit; & da operam, vt quàm similimus ipsius in vitâ euadas.

Ecce homo. O quam dissimilis illi, qui triumphans nuper Hierosolymã ingressus est! ô quàm diuersus ab illo, qui in monte Sancto cælesti claritate effulsit.

Ecce homo hominum omnium nobilissimus, nūc infra omnes abiectus, scopus iniuriarum, receptaculum miserationum, exemplum calamitatis, peripsema deniq; omnium factus.

Ecce homo, qui nos diutino ac propè perenni stratos morbo ad salutarem sanguinis sui piscinam inuitat.

Ecce homo, quicum versari est animam consecrare; nullam enim amaritudinem habet hominis istius conuersatio.

Ecce homo: Caue oculos ab eo, caue cor auertas, homo. Vnicum bonum tuum est hic homo, tui boni causam tam infanda perpeffus. Quis id mihi praestet, ut ego defleam dolores tuos, o bone homo? verè bone, qui pro me malo homine tot mala pertulisti, & per mortem tuam sustulisti poenam meam, auertisti vindictam, peperisti gratiam, praeparasti gloriam.. Quibus tandem modis id tibi o bone, o amabilis, o dulcis homo, quibus id tibi gratijs officijsque refundam?

Ecce homo. Si in syluis viator in spoliatum hominem, vulneribusque confectum incidat, extimescit proculdubio, eoque grauius, quò qui iacet, nobilior est. Itaque vel cautior pergit, vel si pergere vetat discrimen, reuertit.

Ecce homo, non quiuis è vulgo; sed homo Rex, qui à latronibus tam indignè despoliatus, tam crudeliter conuulneratus languet. Quisquis peccare pergis, siste gradum: peristi, nisi redis.

At

At tu qui patriam, cælestis peregrine,
petis, perge securus; periculum enim
quod te manebat, subiuit hic homo, &
quos tu latrones nequaquam euasurus
eras, eos in se auertit hic nobilissimus,
hic suauissim⁹, hic diuinissimus homo.
Prudenter tamen, nauiter, & cautè in-
cedas oportet, ne deflectas à via, quam
tibi monstrat hic viæ scientissimus, hic
salutis tuæ studiosissimus homo. Hæc
fieriis, nihil tibi oberit tartareus latro,
nihil inimicus homo.

Ecce homo. Spectate quæso, vos quo-
que Angeli, spectate beati cœlites hunc
hominem. Nempe hic ille est, qui, ab
omni æternitate viuit & regnat Deus
verus, Deus omnipotens.

Ecce homo, Pater æterne, *Ecce homo,*
qui pro me homine miserabili diuinæ
tuæ iustitiæ abundè satisfecit. Non po-
teram ego pro me, non quisquam pro
se satisfacere. Vnus hic homo omnium
singulorumque nomina dissoluit; om-
nium, quantum in se fuit, mala auertit.

Ecce homo, quem hominibus dedisti,
Pater omnipotens, quem propter sce-
lus hominum percussisti, in quo genus

num instaurare decreuisti. Aspice vultum huius hominis; agnosce pretium, quod vultu ipso penditur. agnosce faciē filij pugnis contusam, ictibus sauciam, perlitam sputis, cruore foedatam, & dū hæc intueris, respice simul propitius animam meam criminibus inquinatam, propter quam & pro qua sustinet hæc omnia filius tuus Deus homo. Per hæc IESU faciem, Clementissime Pater, obsecro, condona quidquid peccaui, emūda quidquid foedaui, sana quidquid vulneraui. Videam, quaeso, in occasu meo beatam hanc faciem, velut felicem beatitudinis meæ Ortum. Præluceat mihi ad beatam æternitatem hoc perpetuæ beatitudinis sydus, illucescat morienti hæc lucis æternæ fax, vt me tenebris euolutum ad cælum deducat hic plenus doloris, plenus ignominiae, plenissimus diuinitatis homo.

Punctum Tertium.

NON mouit Iudæos tristissima lacerati IESU species. Conclamant:

Ioan: 19. Crucifige, crucifige eum: Filium DEI se ver. 6. 7. facit. Mouetur clamore Pilatus, extimescit

nescit, ac seductum Regem rogat: *Vnde es tu?* Nihil tam profundæ quæstionis respondit Dominus; tamen cum videret silentium à Præside grauius accipi; dixerat enim: *Mibi non respondes? Nescis, quia habeo potestatem crucifigere te, & potestatem habeo dimittere te?* dixit, moderationisq; Præsidem admonuit: *Non haberes, inquit, potestatem in me ullam, nisi tibi datum esset desuper, propterea is, qui me tibi tradidit, maius peccatū habet.* Tacet Dominus etiam in capitis periculo, genus suum non aperit, absolui non postulat, Pilati potestatem planè infirmam ostendit, nec ampliùs posse quàm coelitus concessum sit, insuper peccatum hominis palàm aperit. Quibus motus Præsides dimittendi Iesus querebat occasionem.

At equidem mihi nimio perè quærendum non est; vndenam sis Iesus Rex Serenissime: noui patriam, noui Patrē, noui familiam tuam. Patria tibi cælum; Pater Deus est: Familia æterna, summa ac omnipotens Trinitas. Verum, enim forsitan hæc meliùs taceantur, dum te tam indigne habitum, tam cru-

entatum, tam flagris foedè concisum in-
ruemur. Minimè sanè. Clamo quanta
voce possum; audiat terrarum orbis: E-
cælo IESVS est: Pater IESV, Pater æ-
ternus qui Filium ab hominibus ho-
minum causâ sic cædi, sic affligi, sic
obteri permisit: nisi permisisset, vnus
IESV capillus non perisset, sed mun-
dus perisset.

Illud præterea considera, Deum ple-
nam in te habere potestatem. Ipse enim
vîm tribuit, quâ manum moues, quâ
pedem; quòd ambulas, quòd vides,
quòd loqueris, ipsius est: neq; posses
quidquam, nisi ipse iuaret. Si ita est,
vti reuera est, quî tandem in animum
inducere potes, vel leuissimè in eum of-
fendere? quî iussa ipsius aspernari? cur
oculo, cur linguâ, cur manu, cur ani-
mo in eius contumeliam abuteris? cùm
tam liquidò scias, ne moueri quidem
te posse, nisi Deus adsit, qui tamen si ad
quemlibet tenuissimum etiam motum
præsens adsistat, & adminiculetur: pec-
catû tamè quod motui adhærescit, neu-
tquam attingit? O Deus, ô mi Creator,
quândo quidè à te solo habeo, quidquid
habeo

habeo, præter peccatū, quod à me solo est: idcirco omnes motus meos tibi offero, omnes in laudem honoremq; tuum cedere volo; idq; ut fiat, humillimè obsecro. Quod si videas me peccare vllò modo velle, ne quæso linguam meam, ne oculum, ne manum, ne animum, ne me totum adiuues, ut nullam peccandi habeam potestatem.

MEDITATIO TRICESIMA QVARTA.

Rex mortì adiudicatur.

PRÆLVDIVM I. *Historiam lege.*

Prælud: 2. *Adsta Pilati indicātis tribunali.*

Prælud: 3. *Petecalitus & vberem fletum, quo iniquissimam Regis condemnationem prosequi possis, & opem ad retinendam animo latam in eum sententiam.*

Punctum Primum.

Liberare Regem contendit Pilatus, contendit perdere Iudæus, & quò acriùs Pilatum impetat, grande ac decum-

cumanum in eum expedit tormentum, amicitiam Cæsaris: *Si*, inquit, *bunc dimittis, non es amicus Cæsaris.* Adeo violentus erat ictus, ut Præsidem adhuc immotum humo affligeret, qui ne Cæsaris excideret gratiâ, excidit iustitiâ. innocentem Regem, Deum ad Crucem damnauit, & ipse in æternum damnari promeruit. Quàm multos hodie Pilatos mundus habet, o Anima, quàm multos in tartara deturbant humani respectus! Alterutrum relinquendum erit, aut homo, aut Deus: eligendum alterutrum, aut lucrum, aut æquum: quàm multi Deum offendunt, ne hominem offendant; deserunt Christum, ne deserant voluptatem; præoptabuntque diuites potius esse quàm iusti: Atqui, inquires, iratum experiar, amicum perdam: si amicus Dei es, Deo adhæresce; si Christum, si æquum deseris, non es amicus Dei. Indulges prauis appetitionibus? confectaris corporis lenocinia? respectas homines? actum de IESU est. Quocirca hæc sæpius tecum repete: Duo præ oculis habes, utrum vis? Christum, an rem Christo aduersam? Legisti hæc?

Deum

Deum amicum perdidisti. spreuisti eā
Christi causā? Dei amicus es. Malo e-
quidem, mi I E S V, malo tuam vnus,
quā hominum omnium gratiā, plu-
ris est mihi minimus nutus tuus, quā
summus totius mundi fauor, quā
mortalium omnium applausus. Con-
temnar sanē ab omnibus, despuar, odijs
omnium citra culpam meam impetar.
Si vni tibi placebo, si oculo me pater-
no prouidētiaq; tuā fouebis, si perfectē
tuæ parebo voluntati, non laboro, quis
præterea me cōtemnat, quis approbet.
grata fuerit quæuis despicientia, iucun-
dum odium. Quare profiteor hodie co-
ram te; ac te ipsum testor, nullam pror-
sus mihi amicitiam cordi esse, nisi tuā.
Omnia respuo propter te, amicum non
quæro, nifite. Quid enim mihi profunt,
imò quid sunt omnia sine te, qui es sū-
ma & vniuersa mea felicitas?

Punctum Secundum.

DEcreturus Regi mortem Pilatus, &
suam, & illius innocentiam testa-
tur; illum quidem iustum pronuntian-
do; suas verò manus abluendo. A Iu-
dæis

dæis morem eum acceperat, qui quō-
Deut. 21. ties se sanguinis humani, cædisq; exfor-
v. 6. tes profitebantur, manus publicè elue-
Matt. 27. bant. Hoc fecit Pilatus, adiecitq; : *In-*
ver. 24. *nocens ego sum à sanguine iusti huius; vos*
videritis. Nec dissimulant Iudæi, re-
 spondent etiam : *Sanguis eius super nos,*
& super filios nostros. Legistis maledi-
 ctionem Iudæi? habetis maledictionē:
 damnat vos, filiosq; vestros sanguis
 iste. Quàm innumera vestrūm millia in
 æternorum ignium barathrum detur-
 bata sunt! quàm innumera deturbanda!

At quidnam sibi vult isthuc Pilati fa-
 ctum? manus eluit, cūm animum in-
 quinat? innocentem se prædicat, dum
 diuinum sanguinem sacrilegè fundit?
 Heu detestandam simulationem! Ita-
 né, Pilate, tam tetri sceleris turpitudi-
 nem eluis? Sic tu inauditum post na-
 tos homines sacrilegium expias? hec ci-
 né tua poenitentia est? animā dependas
 hoc crimen necesse est : sempiternis in-
 cendijs hæc fœditas vrenda; tu verò sal-
 ua omnia putas, postquam manus laui-
 sti. Non fallitur *Deus*, non fallitur. Ec-
 quidnam aliud post atrocia scelera in
 plerisq;

plerisq; hominibus videas, quàm externas quasdam ac inanes cerimonias, ne dicam gesticulationes; plangunt manibus pectora, sed reuera dicis causâ præferunt dolorem, sed propemodùm Comicum; eiurant hodie peccata, cras, imò hodie rursùm eiurata reperunt, vixq; templi limen egressi in cœnum, in volutabrum flagitiorum irrepunt.

Disce veram pœnitentiam, disce solidam vitæ emendationem. Reuera enim dicere non potes: *Innocens sum à sanguine I E S V*: nocens es, & permultum quidem; nocentem te tua clamat conscientia quam infecisti; nocentem clamant Regis tui vulnera, quæ toties inflixisti.

Clamant Iudæi: *Sanguis eius super nos. Ibidem.* Malo dictum id erat animo, ideoq; *ma-ver, 25.* læcessit. Meliore tu animo eadem dicces: Domine I E S V, sanguis tuus sit super me, sit sanguis tuus in anima mea; fiam, oro, particeps passionis tuæ, mors tua sit vita animæ meæ, non sit causa non occasio damnationis meæ. hoc modo, bone I E S V, sit super me diuinus sanguis tuus. Suspenderat olim funiculum

Iosua 2. am, suspendo sanguinem tuum nunc
ver. 18. ex anima mea, vt excidium æternum
 effugiam, effugiam oro.

Felicem me, si moriens hac purpurâ
 effulsero! quâ vt me, IESV suauiissime
 exornes, supplex tibi sum; ne obsecro
 despicias seruulum tuum, qui tametsi
 amore tuo indignus sim, emptus tamen
 à te sum, tuo sanguine repensus sum.

Ad habendam quoque reuerenter a-
 nimam mirum eadem Iudæorum ver-
 ba momentum afferre possunt. Nam,
 quotiescunq; animum tentatio pulsa-
 uerit, ac fœditas culpæ mentem afflare
 cæperit, hæc ad mentem vtiliter reuo-
 cabis: Sanguis IESV in animâ mea, di-
 gnus omni reuerentia: Regia hæc ani-
 mæ meæ purpura omni studio conser-
 uanda est.

Punctum Tertium.

Matt. 27. **P**ercussus periculo excidendi gratiâ
ver. 26. Cæsaris Pilatus; iudex iniquus, timi-
Mar 15. dus, fluctuans, arundo mera, iniquam,
 ignomi-

ignominiosam, impiam in Regem pronuntiat sententiam: IESVS NAZARÆVS, *Luce 23. v. 25.*
inquit, quia se Regē fecit, Crucifigatur. *Ioan: 19. v. 16.*

Audiuit decretum Rex, nec ullam tristitiæ, aut impatientis animi notam prætulit: quin etiam alacri animo plenam iniquissimæ contumeliæ sententiam accepit, gratijsque Patri æterno actis: Amplector, inquit, Pater iuste, sententiam: placet tibi ut moriar? moriar: & quamuis innocens pro nocentibus, quorum saluti mortem meam addixi, volens lubensque occumbam. Gratiastibi, Pater sancte, cuius omnia iudicia iusta sunt.

Cogitari hîc religiosè licet, IESVM humillimâ capitis submissione reuerentiæ gratiarumque signum dedisse. Sic tuâ causâ Rex tuus iudicatus, ô Anima; sic condemnatus, sic ignominiosæ neci addictus, quo non fuit, non est, non erit nobilior, sapientior, sanctior!

Si tam crudele pro me decretum subis, bone IESV, quæ tandem meæ partes erunt? vitamné ego mutare detrectem, cum tueam ob causam pretiosissimam vitam profundas? poteronē
non

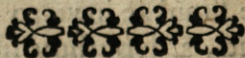
non maximam diuinæ grauæ curam habere, cū vt gratiæ compos fiam, diræ mortis ignominiam tam libenter tu subeas? Iterné ad cælum vrgerè cessābo, cū tu salutis meæ causā crucem amplectaris? ò mi IESV, ò mi DEVS! indignus planè sum, cuius gratiā hæc ageres, hæc paterêre. Quidnam tibi reddam? quidnam tibi rependam? Amoretui feram in me decretum hoc: Peccator in cruce moriatur: hoc est, mori mundo volo, nolo quidquam, quod me viuum mundo repræsentet. viuere prauis appetitionibus nolo; refrænare me, sensuumq; licentiam perpetua castigatione frangere volo, vt mundo mihiq; mortuus, tibi viuam. sic mori, bone IESV, viuere est; viuere aliter, mori est, aut certè sine vita spirare, sine anima ambulare est. Moriar, ò vita mea, moriar voluntati meæ, moriar iudicio meo, moriar desiderijs, quæ non sunt exte: quemadmodum tu multò ante iudicis sententiam voluntate mortuus Patri æterno fueras: vt ad mortem deductus deprehendar propriâ exutus voluntate, tuam autem plenam in me, vi-
nam,

uam, ac integram reperias voluntatem.

Paratum insuper me tibi offero, exequi humillimè quidquid statueris, quantumvis molestum id, ac voluntati iudicioq; meo acerbum fuerit. paratum itidem ad gratias reddendas pro decreto, quodcunq; in me pronuntiabis.

Procumbo nunc etiam ad beatissimos pedes tuos, teq; adoro, quòd vices meas hinc tam libenter obieris. Ego mortis æternæ sententiam merueram, ego damnandus eram; at quia tu mortis meæ decreto ultro te subiecisti, ego euasi; eoq; nomine æternæ Maiestati tuæ æterna sit gloria; sim & ego æternum seruus tuus. Diligite, homines, IESVM; en pro vobis moritur. Diligimus, IESV suauissime, diligimus te; totis te viribus, totis animis amplectimur, & immortales pro susceptâ mortis nostræ sententiâ grates rependimus,

oramusq; , ne funestam illam sententiam Iudex in nos pronunties, cùm ante tribunal tuum stabimus iudicandi.

MEDI-

MEDITATIO

TRICESIMA QUINTA.

Rex cum Cruce.

PRÆLUDIVM I. *Historiam repete.*

Prælud: 2. *Per Pratorij gradus cum Christo descende.*

Prælud: 3. *Ora, ut interno affectu pondus Crucis & summam Domini molestiam sentias, pete & lachrymas, quibus oneratū Regem prosequaris.*

Punctum Primum.

Promulgatum per præconem decretum est; egressum autem à Pilato IESVM corripunt lictores, detractâq; purpurâ, ipsius eum vestibus induunt, ut agnitus ab omnibus grauiorem subeat ignominiam. Receptâ veste sua Rex descendit, ubi iam Crux fuerat præparata, quam ut summa alacritate accessit (cogitari piè potest) suauissimè salutatam complexus est. Dixisse videtur: Te desideravi, ô bona Crux, te optavi, te simul ac in utero matris infans constitui, ardentissimè sitiui, sitiq;

tam

tam longâ exhaustus, ardore tam diu-
turno consumptus te iam tandem pos-
sideo; tu refrigerium ardoris mei, tu
leuamentum sitis meæ. Adsis iam tan-
dem, Arbor votis omnibus expetita:
patere tandem meo te stringi comple-
xu, patere humeris te meis gestari. Plu-
ris es hodie mihi, quàm sceptrum Regum
omnium; plaris es mihi, quàm cuncta
mundi imperia. Tu mihi rheda Regia,
quâ ad Patrem deuehar; tu clauis Re-
gia, quâ cælum hominibus referabo,
quâ aditum ad Patris regiam mortali-
bus parabo: tu ad supremum beatitudi-
nis domicilium scalarum vicem obis:
tu sella ornatissima post tam prolixos
labores quieturo. Suscipio te hodie to-
to animo, toto corpore, pro omnibus
humani generis peccatis. Omnes, om-
nes onera vestra in Crucem hanc depo-
nite. Quidquid in animis hæret super-
biæ, impudentiæ, nequitæ, odiorum,
neglectæ religionis, inuidentiæ, quid-
quid deniq; malos facit; & ne dubite-
tis totum id à me, tametsi cruciatu ex-
haustis humeris, probè latum iri.

Huc deponite omnes molestias, æ-

Q rumnas

rumnas, calamitates, contumelias, ludibria, probra, rerum diuinarum tædia, quidquid deniq; tristes facit; & sentietis leuiora omnia. Huc tu quoq; , ô anima, quæ me nunc animi oculis contemplaris, huc, tu quoq; delicta omnia, omnesq; acerbitates depone: feram, nedubites, quidquid imposueris, ferâ. Fœda nimis, vt video, sunt, ô bone IESV, scelera mea, nimis te indigna aduersa mea: at quia secus salua esse non possû, & quia tu iubes, cruci tuæ impono. Ne detrectes obsecro, mitissime IESV, ne detrectes gestare quidquid impono.

Imponit IESVS Rex humeris dolore fatiscentibus Crucem grauem quidem, imponit tamen non grauaté. Ferenda tibi quoq; crux est, etiam grauis, & eò quidem ferenda libentiùs, quò grauior: hoc est, si quid incidat molestum, laboriosum, acerbum, id tu maiori alacritate excipe. Hoc volo, bone IESV, hoc desidero, quò tui quàm simillimus euadam, qui amore mei ad crucem tam alacer procurristi.

Punctum Secundum.

Vix

VIX dum crucem exceperit humeris
IESVS, vt pia meditatio suggerit,
cūm repentē adstante infinitā hominū
multitudine præconis voce proclama-
tus est: Audite, ciues, & quotquot ade-
stis aduenæ, audite: Accusante sacro
Magistratu, Pilati Iudicis decreto IESVS
NAZARENVS, homo sceleratus, ac im-
postor pestilens, vobis probè notus,
cūm ob alia multa crimina, tum quòd
homo & obscurus, & nefarius Deum
se appellārit, Regem se Iudæorum fece-
rit, ad crucis supplicium damnatus est,
vt & ipse scelerum præmium, & cæteri
melioris vitæ documentū capiant: spe-
ctate, cui cōmodum est; ecce ducitur.

Conuulnerauit Regis amicorum au-
res vox carnificis, ac inimicorum ani-
mos mirè exhilarauit. IESVS autem
crucis pondere incuruatus, lætus eam
ignominiam accipiebat. Inde classicū
intonat, miles armatus ad vim arcen-
dam vndiq; onustum circumdat, con-
fluit spectatum ingens turba, Regem
carnifices dum trahunt, passim feriunt,
propellunt, pulsant.

Procedit Isaac non fasciculo ligno-
rum,

rum, sed graui (non minùs infamiâ
quàm pondere) ligno oneratus; huc il-
lucq; & onere, & languore fluctuat.
Quamquam autem humeros lacer &
faucius, præsertim secundum ceruicem
profundum vulnus crebro crucis ad sa-
xa illisu, extiterat; procedit tamen in
cruce potius, quàm sub cruce moritu-
rus. Tam graue iugum tolerat Chri-
stus! attrita pondere diuina ceruix est,
quò leue redderetur, quicquid tibi ferè-
dum imponitur. Ne igitur graueris to-
lerare amore IESV, quod IESVS impo-
nit; quia grauiora tui amore IESVS to-
lerauit, & quæ vult IESVS vt feras, ipse
adiuuat, vt possis. Expende animo hæc
ipsam supplicij Regij promulgationē,
faucies ea cor tuum; tu enim tu in tre-
mendo iudicio sic proclamari debue-
ras, in te scriptum id decretum: Sed
IESVS pro tuo suum nomen inscribi vo-
luit. Cæditur interea, impellitur, ver-
beratur, onustus cruce IESVS; nem-
pe hæc perfectorum via est, vt aduersis
oppressos nouę calamitates feriant, qui
tamen & illa moderatè, & has alacriter
perferunt. Sim horum è numero, IESV
optime

optime: Fac oro, vt quod iubes & valeã ferre, & velim; quia sine te nec ferre valeo, nec velle.

Punctum Tertium.

IBat longiùs per vrbem crucis pondere acclinis IESVS ad carnifices quidem nil effatus, at non nihil certè ad Patrem æternum: En, inquit, ligna sacrificio, Pater mi, at victima vbinam, est? Prouidisti iam, video, & prouidisti ab omni æternitate. En ego victima, en ego sum holocaustum, comburam & consumar in hoc ligno igne ardentissimi amoris, quo & in te feror, & in animam, quæ hæc meditabitur. Loquebatur & Matri, ô quàm dolèter! occurrit illa mœstissima, luctuq; obruta miserabili Filio, mutuoq; conspectu vtriusq; fixum cor intolerabili extabuit dolore. Exanimis cruciatu filius hæc dolentissimæ Matri: Mater, inquit, mea, gratias tibi, quas debeo, pendo pro curâ, educationeq; materna. Prouidebas mihi, ministrabas, vt matrem decebat, nihil deesse passa filio. rependat Pater æternus, quæ mihi impèdisti, obsequia.

At enim quàm diuerſa hæc à nostro illo
 conuictu ſolatia ! nunquam moleſtam
 te, nunquam difficilem expertus ; quic-
 quid à matre ſperari poteſt, à te ſemper
 habui. Gratias ago. Acerbos tu quidẽ
 è plagis & ſanguine meo legis crucia-
 rus ; at ô quos videres, ſi cor meum in-
 trares ! Mater verò : O mi I E S V, inquit,
 ô dulcis I E S V, ô I E S V fili mi, vnice fili,
 ficciné hodie ſeparamur ? ſic me deſe-
 ris, vnicum ſolacium meum ? ſic marce-
 ſcis flos ſuauiſſime, matremq; orbam
 ac luctu conſumptam relinquis ? Hæc
 ciné tua illa facies ? hæc illa oriſ vultuſ-
 que dignitas ? hæc ſerenitas frontis, quã
 mihi effuſeras ? Nullum priſtinæ for-
 mæ veſtigium, nullam ſimilitudinem
 in te reliquam video. Ecquid verò iſt-
 huc funeſti ponderis humeris tuis in-
 cumbit ! eo, fili mi, eo vel tecum, vel
 pro te ſero ; admitte me, oro, in labo-
 ris ſocietatem : Mater ſum ; crede mihi,
 iuuabo fideliter. Verùm, vt video, nec
 operam tu, nec opem meam deſideras,
 ſolus perferre viſ pro me iuxta & mor-
 talibus vniuerſis. Adero tamẽ tibi, Do-
 mine mi, tui doloris & ſpectatrix, &
 parti-

particeps; nec à te, dum viuus, recedā.
Allocutus quoque IESVS foeminas est:
quæ cum lachrymis eum sequebantur.
Filia, inquit, Hierusalem, nolite flere super Luca 27.
me; sed super vos ipsas flete, & super filios ver. 28.
vestros: quoniam ecce venient dies, in qui-
bus dicetur: Beata steriles, & ventres qui
non genuerunt, & vbera que non lactaue-
runt. Tunc incipient dicere montibus: Ca-
dite super nos; & collibus: Operite nos. quia
si in viridi ligno hæc faciunt, in arido quid
fiet? Itanè, bone IESV, prohibes lacry-
mas? certè lachrymarum dies est, dies
lamentorum. Ecquid id tandem est?
fieri iubes super filios hominum, dum
tu interis speciosissimus præ filiis homi-
num? Quid sunt tandem vniuersi mor-
tales, si tibi conferantur? obliuiscere
horum; agitur tua salus omnium homi-
num salute pretiosior.

Nihil horum. IESVS immemor sui,
immemor supplicij inter crudeles car-
nificum manus de futuro iudicio con-
cionatur, aridum lignum æternis flam-
mis destinatum ob oculos proponit.
Fle, anima, IESVM; fle teipsam, fle ho-
mines, fle tua hominumq; peccata; ne

& tu, & illi lignum facti aridum æterni Iudicis decreto æternorum ignium pabulum fiat. Fateor, IESV Rex iustissime, fateor me aridum, fateor me flammis aptum, dignum flammis agnosco me solidarum virtutum succo ac virore destitutum. effice tu, IESV bone, ut aridus tandem reuirescam. Haurio quidem, quos mihi cælitus depluis, imbres: opem tu, auxiliumq; tuum mihi nunquam denegas: fac etiam, oro, ne & pluuias tam salutare, & auxilium tam præsens frustra præbuisse videâre.

MEDITATIO TRICESIMA SEXTA.

Rex portans Crucem iuuatur.

PRÆLUDIVM I. *Historiam ex Euangelio pete.*

Prælud: 2. *Comitare Christum, & iter ab Hierosolymis ad Caluariæ montem imaginare.*

Prælud: 3. *Pete dolorem, lachrymasq; commiserationis, & efficax crucis ferenda studium.*

Punctum Primum.

Magnam

MAgnam vię partem confecerat vul-
neribus & labore debilitatus Rex,
lapsabundus, vacillans, humi sapius
stratus, tam copiosâ sanguinis effusione
exhaustus, vt sacra vestigia passim nata-
rent; cruore suffusi ac ruinentes ocu-
li, vultusq; ater & sanguine deformis,
vix hominis imaginem referebant.
Tam flebili spectaculo mota Veronice
matrona pia accurrit reuerenter, & cū
fletu accedit, linteolo faciem sacram
extergit. Quod quidem officium ibi-
dem repensum voluit Rex impressâ
eidem linteo sui vultus imagine. Felix
mulier, cui ad faciem I E S V tam facilis
patuit accessus! Felix, cui tanto prodi-
gio depictum vultum proprium grati
animi pignus perpetuum IESVS reliquit.
Imprime, I E S V mi, tuum hunc vultum
cordi meo; videã semper, semper incue-
ar faciem tuã; hãc ab ambitione, impu-
dencia, nequitia, cæterisq; vitijs semper
reuocer, hãc ad promptum ac fidele
tibi præstandum obsequium, ad perfe-
ctam patientiam, ad veram humilita-
tẽ, omnesq; reliquas virtutes exciter.
Imprimit I E S V s, modò cor offeras can-
didum

didum, nullâq; priuatâ vel alienâ signatum imagine. Vides certè, amantissime IESV, nihil esse extra te, quod mente voluere aut inscribere cordi velim. Verùm dum cogito de te, multa mentem vel infirmam, vel incautam magno meo dolore reuocant à te; multa item, quæ profectò nolim, cordi meo se & insinuant, & inscribunt. Habeam id oro, bone IESV, vt semper cogitem te, aliudquæ nihil cordi immittam, nisi te. Potentissimus es, optimus es; facies certè, modò velis; exteres ac elues quicquid cordi meo non à te impressum est, & tum demum imprimes te, quia super omnia diligo te, & plusquàm omnia desidero te.

Punctum Secundum.

VErerit Iudæi, vt IESVS ad supplicij locū viuus perducī posset (videbant quippe viribus planè defectū) volebant eum in cruce ferenda iuuari. Interea loci ibat è villa Simon Cyrenæus, quem illi ad portandam crucem adegerunt. Eam crucem solus ferebat Simon, præ illo autem sine cruce IESVS ducebatur.

Non

Non solus crucem tulit IESVS; licet enim solus nos redemit, nihilo tamen minus voluit, ut se cum cruce sequeremur, ita, ut qui sine cruce Christum sequitur, indignus Christo sit. Cogitur porro Simon: quia Natura humana citra molestiam crucem non tolerat, crucemq; refugit. Dum vivis, dum spiras, Christum sequere cruce onustus; nec ambige, eò te peruenturum, quò peruenit Christus. Ac tamen si crucem natura reformidet, coge tamen, vim etiam affer reluctanti, ut cruci quàm maximè consuescat. Multi equidem Christo addicti crucem tolerant ita, ut exemplorum infinita copia sit. Quotquot enim religionum votis deuincti, quotquot sunt, aut fuerunt, qui rectè vitam componere voluerunt, crucem omnes baiulârunt. Sin tu quoq; amicis IESV adcenferi optas, fer crucem post IESVM, fer crucem IESV, latronis crucem ne feras. Patere sine culpâ, sine causâ. Habes, ô Domine, amicos sanè multos, qui cruci tuæ alacres humeros subijciant. Sim, oro, ex eorum numero, ô lator crucis suauissime. Cupio
certè

certè tecum, IESV optime, cupio quæ-
uis aduersa perpeti : cupio crucis tuæ
baiulus fieri. tu fac, vt præstem, quod
promitto; vt consequar, quod cupis.

Punctum Tertium.

DEtulit crucem in Caluariæ mon-
tem Simon, in publicum extremi
supplicij locum, molestum quidem,
nec sine ignominiâ pondus, detulit ta-
men. Terminus crucis mors est, & qui
crucem fert usq; ad mortem, lætissimus
moritur. Væ homini, qui nunquam
crucem tulit; væ, qui susceptam abie-
cit; non placet Christo nisi sic onustus.
Placere optas Christo? crucem feras o-
porter. Ecquid ergo est, quod cruce
præclarius ducas? Detraho, bone IESV,
collo meo torques, detraho armillas,
detraho aureas gēmeasue bullas: Cru-
cem tuam monile auro gemmisq; præ-
stantius assumo, crucem tuam induo,
tuiq; amore vilissimus mortalium viue-
re appeto, in omni calamitate, & mo-
lestiâ, in summa humilitate & contem-
ptione, in perpetua libertatis meæ &
voluntatis priuatæ abnegatione. His
ego

ego armillis, his murænanulis, ô quàm
ornatum cupio cor meum, IESV mi;
sed equidem permolestus naturæ is or-
natus. Detrahe tu, aut minue mole-
stiam, IESV optime: suggere propitius
verum talium ornamentorum studiū,
amoremq; continuum: præbe demum
auxilium, vt non desiderio tantum, sed
etiam reipsa tuis hisce ornamentis tibi
exorner, tibi illustrer, qui es vnic⁹ amor
meus.

MEDITATIO TRICESIMA SEPTIMA.

Rex in monte.

PRÆLVDIVM I. *Vide Historiam.*

Prælud: 2. *In monte Caluaria consiste.*

Prælud: 3. *Pete lumen primum, quò
perspicias, quanta alacritate IESVS
se configi cruci passus sit: deinde co-
piosum fletum, quo dolores patien-
tis Domini deploret.*

Punctum Primum.

CONSTITIT tandem in monte Calua-
riæ, cui mox, vt pote fatigato, vi-
num

num myrrhâ, felle, & aceto mistum à lic-
toribus offertur sanè amarissimum. gu-
stauit ille, sed bibere noluit. Sensit ni-
hilominus in tanta tamq; proluxa lassit-
tudine non leuamentum laboris, sed
cruciatum palati. Tali potione Deum
hominem homines reficiunt, quam
laetoni cum ad supplicium trahitur.
obtrudere sine pudore non possent.

Itanè de hominibus meritis es, bone
IESV, vt non alio te potu languentem
reficiant, quàm aceto, felle, myrrhâ?
Nimio tibi plus amaritudinis ingerunt
illi: sed equidem non minùs ego. Quo-
ties enim plenus fastidij acerbè, agrè,
reluctanter tua iussa exequor, tuæquæ
voluntati meam, quam vtiq; tu dulcem
appetis, non sine acerbitate subijcio,
toties acētum tibi, fel, & alōēm, biben-
da præbeo, quod profectō tu non me-
ruisti. Corrigam, IESV mi, quicquid
eo vitio deliqui, ac deinceps lætus se-
quar tuam & exequar voluntatem.
Quod verò religionem, cæterasq; pias
exercitationes attinet, nequaquam eas
cum tadio vel grauatè, sed promptissi-
mi amoris alacritate obire semper vo-
lo, statuo, promitto.

Punctum Secundum.

GVstavit potum Rex, cui subito ter-
rissimi carnifices nimis quàm vio-
lenter sacras vestes detrahunt. Ebullic
verò è tot vulnorum fontibus repente
sanguis; cutis lacera vt vesti adhæserat,
ita vestem sequitur. IESVS autem san-
guine totus fluens ac propè excoriatus
horribili tremit dolore. Quis mihi tri-
buat, bone IESV, vt probè capiam, ani-
moq; complectar tuos hosce cruciatus?
vehemens is profectò fuit, & ultra quàm
dici aut credi possit, acerbus dolor tu-
us, quem tot simul renouata vulnera,
quot paulò antè inter flagra acceperas,
toto corpore excitarunt. Atenim acer-
bior cruciatus est, quo te mortales ho-
die, quantum in ipsis est, excarnificant;
cùm expiata scelera repetunt, vomit-
umq; (nefas) resorbent. Hi profectò
quotquot sunt, nō vestes tibi, sed equi-
dem pellem crudelissimè detrahunt, hi
te quasi macello destinatam pecudem
deglubunt. Ego certè, tuâ fretus ope,
non crimina tantùm, sed quasuis le-
ues etiam labeculas omni studio vitare
auco

auco, daboq; operam, vt & vitia vetera tollam, nec noua cumulem : & si fortè (quod absit) labi contigerit, relabi æternùm nolo.

Moueat hîc quoq; te dolor Domini tui, quem ita spoliatum, ita laniatum, ita cruentatum spectas ; & tecum cogita : in monte hoc, in quo veterem illum Adamum humatum ferunt, eundem Adamum ab IESV exui, non quòd vilius noxæ labem IESVS ab eo traxerit, sed cùm nostra omnium crimina eluenda suscepisset, crimina ex animabus nostris hâc corporis sui spoliatione detrahit, Patriq; pro illis passione suâ facit satis. Caue igitur, anima, caue rursus induas peccata ; aut si te adhuc vitij inuolutam sentis, exue quantocyus, IESVMq; indue. O splendida, noua, pretiosa vestis mea, IESV mi, tu me operi, tu me exorna. Vestiât, oro, sanguis tuus animam meam ; hoc colore tuus cognoscar, qui esse nolo nisi tuus.

Punctum Tertium.

NVdatus, sanguineq; totus madens Rex ad positam humi crucem adductus

ductus priusquam Regale scanderet,
solium (contemplari sic pij possunt)
genibus nixus, corde acerbissimi doloris pleno, ac oculis fletu & sanguine manantib⁹, ad Patremq; æternum sublatis: Pater, inquit, sancte, Pater amantissime, non hæc certè requies laborib⁹ meis debebatur. quid enim in animorum salute procuranda annis omnibus egerim, non te vtiq; latet; meritò sanè aliâ sede lassus quiescerē; verùm quia hanc offers, hanc alacer capio, ascendo solium ignominia, peto cubile mortis terribilissimæ; fuerit pulvin⁹ spinea corona: suspensas manus clavi fulciēt. Sic compositus, sic fultus obdormiscam pro animabus, quarum causâ fessus deficio, vt morte mea redemptæ & te & me Dominum agnoscant. obdormiscam moriendo pro anima illa, quæ hæc cogitabit, quæ hæc scribet, vt subiectam pedibus meis habeam, habeam mancipatam. Mi, Pater, animas da, meas esse iube, nec alius quisquam eas possideat, & pro tam duro, quod scando, cubili in cælesti aula mollissimis, quæso, toris exceptæ *latentur in cubilibus*

bilibus suis. Hæc effatus IESVS supinus in cruce recumbit, oculisque cælo fixis sacrosanctas extendit manus, quas vtrinque summâ feritate carnifices hebetibus clavis cruci configunt; intentosque corpore ita, vt iuncturarum fibræ fatiscerent, pedes quoque adigunt. Erumpunt illicò noui imbres sanguinis, nervi clauorum impulsu ligni foramina subeunt, contrahuntur manus digitis in pugnum coactis, cor dolore palpitat, membra tremunt omnia. Quidnam ministri egerunt manus tuæ? quid pedes tui, IESV dulcissime, deliquerunt? vnamquæ à mandatorum paternorum via deflexerunt? Credi equidem id non potest, neque enim transuersum inde vnguem discessisti? Num manus hæc

IOH: 6. Patrem vnquam petiuit? Non petiuit;
uer. 29. quæ enim placita fuerant Patri tu faciebas semper. Nihil igitur deliquisti, bone IESV; deliquerunt manus meæ, propterea ad scelus, deliquerunt pedes mei veloces ad malum. Hæ sunt manus meæ manus sunt, quæ toties impiè Deum violârunt; hi pedes sunt, qui toties procurrerunt vbi tu lædebaris, eoque tu
 manibus

manibus, pedibusq; cruciaris. Equidē
quoties manus pedesq; tuos inspicio,
toties ibidem velut in speculis omnia
mea scelera intueor, vt tenere vocem
non possim, quin exclamem: Ah! dis-
similes manus meæ! ah, dissimiles pe-
des mei! & tamen confixæ manus tuæ,
meæ incolumes! pedes tui transfixi fer-
ro: mei liberi. liber vagatur qui deli-
quit, pendet affixus qui ne potuit qui-
dem. Configo ego quoq; manus meas
Cruci tuæ; pendeant fixi pedes mei vn-
de pendent pedes tui; hic esto scelerum
meorum finis. fatigentur manus meæ,
lassentur pedes mei; quò & laborum af-
fuditate, & laborandi difficultate pen-
setur, quicquid manus deliquerunt,
quicquid pedes errârunt.

Intuere IESVM Cruci iam fixum, do-
loremq; Regis tui toto dole animo, ac
singulis plagis applicato corde Regia-
vulnera venerare: Saluete fontes pur-
purei, refrigerium sitientis animæ, dul-
ce fugitiui cordis refugium: saluete pe-
rennes æternæ salutis putei: saluete sa-
lutares febrientis conscientiaë thermæ.
Liceat, oro, è vobis sic potare, ne am-

*Isaia 55.
ver. 1.*

plius sitiam : liceat in vobis sic elui, ne quando inquiner; liceat sic à vobis per-
sanari, ne vnquam ægrotem. Equidem
eò patefcitis, miroq; clamore vniuer-
sos inuitatis : Venite, & emite absq; ar-
gento vinum. Sitibundus itaq; vermīs
ad vos adrepo : bibam, finite; in his
me fontibus si recondo, nemo me af-
fixerit, nemo contumeliā affecerit, ne-
mo inuenerit. O sacrosancta vulnera,
Diuina vulnera, vulnera IESV mei! vos,
quæso, habeam continenter in oculis,
habeam in mente : vestri, dum cibum,
dum potum, dum somnum capio, iu-
gem memoriam teneam : omnis enī
mea spes in vobis est, nec aliquis super-
est receptus, vbi vindicem æternæ iu-
stitiæ dexteram declinem.

Consiste hīc iuxta IESV vulnera ore
cordeq; auido velut suauissimum inde
sanguinem bibiturus, teq; ipsum ad a-
nimi dolorem excitando sacras hasce
plagas corpori imprimere stude, vt di-
cere iurē possis : *Nemo mihi molestus sit ;*
ego enim Stigmata Domini IESV in corpore
meo porto. Adextremum ora IESVM Re-
gem, vt moriens lætus hæc vulnera Re-
gia intueri possis.

M E.

MEDITATIO

TRICESIMA OCTAVA.

Rex in solio sustollitur, cum inscripto Elogio.

PRÆLUDIVM I *Historia memoriam refrica.*

Prælud: 2 *In monte Caluaria consiste.*

Prælud: 3 *Pete calitus & lumen ut Regem cognoscas; & lachrymas, ut desleas.*

Punctum Primum.

SVspensus è cruce IESVS non querebatur, non eiulabat, non se torquebat, nullum reluctantis animi signum dabat; interea sublatam cum Rege Crucem carnifices in excavata scrobe præcipitem depangunt. Contremuere laxati corporis artus, recruduerunt vulnera, & cruor in plagis concretus calido dilutus sanguine frustatim in terram depluebat. Vixdum crux, cruentum Regis nostri solium statutum est, cum subito pro festis acclamationibus belluini fremitus perstrepunt: *Vah! Matt. 27.*

qui destruis templum Dei, & in triduo re-
Marci 15. *adificas illud! salua temetipsum.* Hinc acer-
ver. 29. ba ludibria, sarcasmi, insultationes,
 execrationes non plebeię solũ multi-
 tudinis, sed multo etiam amplius sacer-
Marci 15. dotum: *Descende de Cruce, & credimus.*
ver. 32. Nescendas, bone IESV, ne descen-
 das; ne regnum tuum deseras; crede-
 mus nos, Regemq; ac Deũ profitebimur
 etiam Cruci suffixum, etiam mortuum.
 Ignominiosẽ quidem ex hoc patibulo
 pendes; at animo certẽ meo valde
 quã vtiliter, glorię paternæ valde
 quã fructuosẽ.

Ah! quã nos instabiles sumus in
 exequendis ac vrgendis, quæ tu sugge-
 ris, propositis, IESV Rex noster! simul
 atq; figimur cruci, simul atque ardui
 quidpiam aut molesti ordimur, si inci-
 dat fortẽ insperata difficultas, si huma-
 na obrepat persuasio, si aduersetur ani-
 mi impetus, iam crucis susceptæ poeni-
 tet: iam auersamur, quæ paulo antẽ
 auidius arripueramus, ac prorsus à cru-
 ce discedimus. at equidem tũ vel
 maximẽ cruci hærendum est, cũ ab
 ea maximẽ auellimur. Fateor Domi-

ne IESV, me qualibet exortâ procellâ
à cruce discedere : confige me clauis
tuis, ne dimouear, clauis, inquam, for-
titudinis, patientiæ, perseverantiæ. Cæ-
terum tui amore crucem amplecti, cru-
cem tenere, in cruce mori tuâ fretus
gratiâ volo, voueo.

Punctum Secundum.

A Cclamatum Regi est; inde milites
spolia proferunt. spolia fuerunt ve-
stes IESV, eaq; admodum tres: prima *Euthy: in*
quidem inconfutilis Sanctissimæ (vt fe- *Mat: 27,*
runt) Matris manibus contexta: hanc
non sciderunt lictores, sed in eam for- *Mat: 27.*
tem miserunt: duas reliquas frustatim *ver, 35.*
inter se partiti. Quæ acerbitas animum
IESV tum quoq; momordit, cum su-
perne despiceret, quemadmodum Ec-
clesia, quam tanto sanguinis impendio
redemptam ex vniuersis gentibus coge-
bat, laceranda olim ac discerpenda
ab impijs foret? quanquam illud præ-
terea videbat in illa tot schismatum di-
uersitate ac impietate; Ecclesiam, quæ
sua esset, integram fore; quemadmo-
dum tertia illa vestis nequaquam fuerat
dissecta.

Quisquis, ô anima, ab Ecclesia se Christi segregat, quid agit aliud, quam Vestem IESV dilacerat? quisquis mortiferum crimen perpetrat, Regiam is Christi Vestem discerpere censi iure debet.

Abfit, Domine, abfit, ut vel minimam Vestem tuam noxam perforem? abfit, ut vel leuissimam labe inquinem? integerriam esse cupio; cupio mundissimam. Abfit, ut à te anima vnquam mea separetur. Ne sinas, oro, me retrahi à te, ne patiaris Vestem tuam schismate vel scelere cuiusquam scindi.

Dolet acerbè IESVS, dum homines propè infinitos peccare vider: Schismaticos, Hæreticos, Ethnicos, Iudæos, qui quidem omnes vestem IESV aut prorsus tollunt, aut foedè lacerant: Catholici quidem tamen si sartam tectam Fidei vestem conseruent, mirum tamen, quam multa inde fila educunt, quoties scelerum turpitudine animum comaculant, ac in dies plus probitatis deperdunt.

Immane prorsus, quantum hodie abitum sit à prisca illa Orthodoxorum pietate, quorum & cor vnum erat, & anima vna. Nunc enim tot corda, quot homines

homines, & magnam partem singulis plura: omnia plena simulationis, fraudis plena omnia; quin etiam in ijs, qui præferunt probitatem, plurima improbitas. Largire, dulcis IESV, cor vnum omnibus, cor inquam tuum, quo fideles tui & super omnia te, & se inuicem diligant in te.

Punctum Tertium.

REGI in folio locato addi oportuit Assessores. adduntur igitur Latrones vtrinq; suspensi, eò vel maximè, quòd modis omnibus obscuratam cuperet Regis innocentiam ludæorum liquor. At frustra. Regnabat etiam tùm Dominus, cùm inter latrones medius penderet latro reputatus. Innuebat videlicet IESVS futurum aliquando, vt duo genera hominum in eius iudicio stent, iustorum & latronum. Intelligi præterea volebat, quàm ardentè passis manibus, veluti sub alas, atq; adeò ad complexum bonos peræquè ac malos pro immensa sua clementia inuitaret. Regnabat verò id temporis; idq; liquidò testabatur Crucis inscriptio: IESVS Ioan: 19.

NAZARENVS REX IVDÆORVM. Vide, vt Regem appellant etiam illi qui eum mori iusserunt ! Licet autem hîc trium vnum idemq; foret supplicium; supplicij tamen causæ prorsus diuersæ: nam alia Christi, latronum alia. latronum, quia peccârunt: Christi verò, quia Mundus grandi debito fuerat obstrictus DEO, nec soluendo quisquam erat, nisi DEVS. Soluit igitur IESVS Rex & DEVS, qui dum salutem mundo præbet tollendo debitum, ius summum obtinet in mundum redemptum.

Hic est IESVS NAZARENVS: cælestis flosculus, Rex animæ tuæ, auctor salutis tuæ. Agnoscisne Regem tuum? nostine Saluatorem tuum? Num horri est, quia laceratus? num parum, gratus oculis, quia cruentatus? Agnosco te IESV, tequæ Dominum meum, meum Regem deprædico etiam inter latrones exspirantem. Quicquid iuris, quicquid imperij in animum corpusq; meum haberi potest, id, quæso, vnus totum posside; tuus sum mancipio, tuus nexu, alium anima mea Dominum non nouit, non nouerit. Vtinam autem
tem

rem Orbis à te redemptus Regem te agnoscat ac veneretur ! vnus tu pulcherrimus, vnus tu oculis cordiq; meo suauissimus, quamuis consputus, laniatus, , trucidatus.

Quoad viuis, quoad spiras, vnica voluptas tua sit IESVS crucifixus, cuius clauos pro pretiosissimis annulis habebis: his enim ab eo subarrhatus æternum es. Caue ergo vllâ quamuis exiguâ noxâ fidem ei datam infringas. Capio sanctissimos clauos tuos, IESV, quibus exorno manus meas, eorumq; cuspidēs palmis obuerto meis, vt si fortè quidquā contra te attentent, cuspidibus fauciae tentatū nefas dimittant. tu modò, Rex meus, ne spreueris me, qui tuo beneficio cæteris rebus spretis vnum diligo te.

MEDITATIO TRICESIMA NONA.

Leges condit Rex.

PRÆLVDIVM I. *Historiam excute.*

Prælud: 2. *Sta sub Cruce.*

Prælud: 3. *Pete à Deo gratiam, quâ adiutus leges Regias probè perspicere possis.*

Punctum

Punctum Primum.

Barred:

lib. 7. c.

14.

SEdebat in folio Rex placidè ac modestè, nullo indignantis animi vestigio prodito, sine clamore, sine eiulatu. at in alia omnia duos illos poenæ acerbitas egerat. Cumq; videret tot contumelijs Filio illatis commotum Patrem ardentia in vulgus impium tela vibrare, misericordiâ ductus causam plebis perituræ strenuè tuendam suscepit, veniamque hostibus ab irato Patre precatus est:

Luca 23. Pater, inquit, dimitte illis. crucifixi Regis lex ista est, Condonatio iniuriarum, & piæ ad Deum preces pro ijs qui læserunt, qui nocuerunt. Non permittit lex IESV è Cruce pendentis vexari hostes, cædi, iugulari; non patitur salutationem aut alloquium inimicis negari, malum optari, invidiam conflari, maledictis eosdem peti, morderi obtreptionibus, damnis diminui; nil horum permittit IESVS. Lex ipsius est de condonandis iniurijs, de veniâ petendâ, de amore aduersariorum, de impertienda salute, de bonorum sincerâ optatione, de tuenda & augenda fideliter eorum famâ, qui in nos offenderunt.

Age

Age, anima huic obnoxia Regi, huius Domini mancipium, ecquid satis hisce legibus pares? diligisne inimicos, uti Rex præcipit? fundisne pro ijs preces ad Deum, qui te non diligunt? qui te oderunt? qui te persequuntur?

Domine Rex Æterne, non pro his modò, qui etiamnum viuunt, verùm pro his quoq; qui vitam egressi beatitudinis adhuc spe distinentur, sacrosanctæ tuæ Maiestati supplico, ut viuis quidem vberriamam donorum cælestium copiam: defunctis autem beatissimum tui conspectum quamprimùm propiti-
us largiaris.

Punctum Secundum.

Patrem appellat Filius Deum, dum hostibus poenam deprecatur: non dicit: Domine; non, Deus; non, Cõditor, non, Omnipotēs, sed: *Pater*, ut amantissimi nominis memoriã ad amorem inimicorũ paternũ cor flectat, ipsoq; suauitatis dicto suauem hostibus genitorem reddat atq; propitium. Si homines perpetrato scelere veniam cœlitus petitori Dominum compellarent: audirent si-
ne

ne dubio: Si ego Dominus, vbi est honor meus? Si potentiam Dei implorarent: vindicem omnipotentis manum certò experirentur, si Conditoris appellatione opem elicere vellent; in nihilum planè in Creatoris conspectu reciderent. Verùm quia Patrem appellant, quia ad Parentem refugiunt, tametsi nihil pietatis Pater agnoscat, facilè tamen filijs nequam, quicquid deliquerunt, condonat, paternaque indulgentiâ peruicaciam liberorũ frangit, & quantumuis inutiles ac prodigos filios amplectitur, demum fugitiuos ipse inauditâ suauitate reuocat, atq; allicit. Quàm verò frequens ea condonatio sit, si potes, enumera: Peccat hodie filius, Patremque inelamar: Ignosce, inquit; Pater, verò, Ignosco. Peccat vnus horæ spatio millies quispiam, si millies veniã penitendo postulat, millies veniã impetrat, vt Maiestatis tuendæ obliuisci quodammodò DEVS, solius Clementiæ ac bonitatis meminisse videri possit. Offendat sic in hominem homo in horas singulas: miraculi simile videbitur, si aliquoties veniam saltem obtinebit: cum

verò

verò tam sæpè ignoscit homini Deus, miraculum non iudicat homo ! Miror equidem vehementer, ac prorsus obstupesco, bone IESU, cùm tantæ bonitatis tuæ amplitudinem mecum cogito, statuoque tuo fretus auxilio à peccatis me æternùm abstinere, ne paternâ tandem elabar gratiâ, quâ tam crebrò delicta mea condonasti ; nolo quidquam, quod tu nolis ; horreo, quod tu non probes ; offensionemq̃ tuam omni animi contentione fugiam. Patris verò tam pij, tam liberalis, tam amantis, probus esse filius volo : tu modò, Pater mi, filium agnoscas, nec me velut degenerem abijcias.

Illud quoque hîc considera : si pro inimicis oraveris, facilè te in filiorũ numerum à cælesti Patre censum iri. Veritatis quippe Oraculum est : *Orate pro persequentibus & calumniantibus vos, ut sitis Filij Patris vestri, qui in calis est.* Matt 5.
ver. 44.

Punctum Tertium.

CAusa, quâ ignoscere debeat Pater, Luc : 23.
hæc affertur à Filio : *Nesciunt, quid faciunt;* ver. 34.
quod agunt, agunt ignari, agunt impru-

*Origenes**Lyranus.**Euthym.**D. Thom.**3 P. 9 47.**articul. 5.**apud Bar-**radium.**lib. 7. cap.**14.**Serm. 40.**in Cant.*

imprudentes. Sciebant quidem pleriq;
 tot prodigiorum patratores à se inter-
 fici: nosse etiam facile poterant Messia
 eum ac Regem cœlitus promissum fuisse,
 immò nouerant complures, præfer-
 tim Sacerdotes, sacrorumq; interpre-
 tes; sed inuidiâ ac scelere amentes fu-
 riorum more quid agerent, ignora-
 bant, inscitiaq; planè voluntariâ, ne di-
 cam simulatâ, tot tamq; atrocibus sup-
 plicijs in Dominum sæuientes, mente
 moti videbantur, eòq; sacrilegum eo-
 rum nefas probabilem non patitur ex-
 cusationem. Excusat tamen IESVS:
Nesciunt, quid faciunt. Bonitas Domi-
 ni facit, ut adeò execrandos parricidas
 ac perduelles excuset, eaq; re te monet,
 ut delicta hominum manifesta etiam &
 publica, quo possis modo, excuses. Hinc
 hauserat ea Beatus Bernardus, quæ o-
 mnibus propinat, dum ait: *Excusa in-*
tentionem, si opus non potes: puta ignoran-
tiam, puta subreptionem, puta casum, puta
grauem vel tentantis inimici impetum, vel
tentati imbecillitatem. Illud præterea cõ-
 sidera, quemadmodum peccata crimi-
 naq; omnia ex hac ignoratiâ profluant;

fi

si enim animaduerterent homines, quemnam offendant peccato: si cogitarent Conditorem esse, qui momento peccantem in nihilum redigere potest, in ictu oculi in sempiternorum ignium barathrum detrudere, mandare tartareis portentis, ut delinquentes excruciatos interimant: si in mentem reuocarent Redemptorem esse, salutisq; auctorem, qui pro mortalium peccatis tot supplicijs mactatus est, qui quemuis hominum in ipso animæ egressu seuerissimè iudicabit; nihil opinor peccarent. ac postquam nefariam affectionē oculis animi prætenderunt, cæci in scelus labuntur, teterriumque æternæ mortis chaos flammarum perennium atrocitatem, incertissimum moriendi tempus, interitum animæ, omnium Christi meritorum ac DEI ipsius nunquam reparabilem iacturam ne per somnium quidem cogitant.

Sciant, Clementissime IESU, omnes qui peccant, sciant, quid agant? resipiscant, & errata corrigant. Corrigam & ego per te, quod deliqui per me. Noui enim quid perdam, IESU, dum pecco;

S

noui

noui, quid damni faciam, dum ad perfectionem non aspiro : nec sanè excusabor, quòd nescierim. Concede igitur benignissime Domine, vt quidquid ad gloriam tuam vtile videro, strenuè perficiam; nihilque priuati commodi, nihil meæ gloriæ, nihil oscitanter aut perfunctoriè, sed sincerè, ardentè, constanter, omnia solius honoris tui gratiâ exequar.

MEDITATIO QUADRAGESIMA.

Honores & munera distribuit Rex.

PRÆLVDIVM I. *Historiam de latrone dextro memoriâ repete.*

Prælud: 2. *Sta sub cruce auscultaturus, quid Rex cum latrone loquatur.*

Prælud: 3. *Postula diuinum lumen, quòd & latronis felicitatem, & vim crucis agnoscas; deinde dulcem affectum erga Dominum tam munificum.*

Punctum Primum.

PEndebāt vtrinq; latrones duo, quorum alter conuicio Regem adortus
blas-

blasphemabat, eòq; gratiā ipsius exclusus interijt: alter in acerbo ipse quoq; supplicio constitutus causam Domini *Luc: 23. ver. 39.* tuebatur, contumeliam refellebat, socium blasphemantem obiurgabat: *Negs* inquit, *tu times Deum, qui in eadem damnatione es?* In foribus lethi es, quonam tandem animam hanc tot sceleribus onustam effundes? Exhorresce: ad Dei iudicis tribunal mox stabis. Deprecare culpam dum licet; pete veniā ab hoc quem tam nefariē offendisti: qui etsi ē cruce pendeat, quemadmodum nos, non tamen eādem causā, quā nos. Nos quippe scelerum nostrorum pœnas damus: hic innocentissimus aliena atque adeo nostra crimina morte luit.

Atq; hæc vis crucis est, quā latronem latro à peccato reuocat, quā Christi innocentiam sanctitatemq; profiteretur, quā delicta sua agnoscit, eaq; Christo ac vniuerso terrarum Orbi cum pœnitudine reuelat. Vfus enim ad eam rem Potentiā suā Rex, vt tot, tam insignes virtutum actus latro exprimeret, quæ res equidem latronis ingenium facultatemq;

tatemq; immane quantum excede-
 bat. Felix latro, quem Christus aspexit, as-
 pectusq; suo ad tam illustria virtutum edē-
 da specimina illexit ! Præstat id ipsum,
 vel hodie IESVS. Quoties enim quis-
 quam a scelere ad sanctitatem demigrat
 ita, vt IESVM & vitæ probitate confitea-
 tur, & ore innocentiam ipsius testetur,
 & cæteros ad eius amorem, quâ potest,
 ducat: cuinam tandem id tribuendum
 putemus, quàm salutifero propitij IESV
 oculo, cuius aspectus vita est animæ ?
 O quàm sereno, quàm benigno vultu
 hunc, quisquis talis est, Rex IESVS intue-
 tur ! quàm validâ crucis suæ vi hostiles
 ab eo arcet impetus ! quot auxilia sug-
 gerit ! quanta gratiæ donorumq; cæle-
 stium incrementa imperitur !

Respice animos nostros, Rex & Sal-
 uator animorum, vt vitam tuam vitâ
 nostrâ quàm exactissimè referamus, fa-
 ctisq; te DEVM nostrum prædicemus.

Punctum Secundum.

PERfunctus Regis obsequio fidus cru-
 cis Minister, & in tanta Domini ab
 omnibus deserti solitudine miles ani-
 mosus

mosus, supplicat Regiæ Maiestati, ut
suorum obsequiorum meminisse di-
gnetur, postquam ad Regnum peruene-
rit: *Domine, inquit, memento mei, dum* *Luca 23.*
veneris in Regnum tuum. Non videt hic *vers. 42.*
latro aureum diadema, spineum videt:
non videt sceptrum, non solium, sed
clauos manibus pedibusque impactos,
sed crucem sanguine manantem: Regē
tamen prædicat, Principem e cælo mis-
sum Hebrææ genti ac Messiam profite-
tur, se corpore solum secundum ani-
mam ad regnum cum eo peruenturū,
si ipse annuat: deniq; non proprijs eum
delictis poenam meruisse, sed pro latro-
num sceleribus ignominia plenā mor-
tem subire. quæ omnia dum confiteretur,
orat, ut serui inutilis meminisse velit,
Dominumque ideò appellat. Permira
profectò huius latronis fides! contu-
melijs oppressum, suffixum cruci, ac in-
ter diros cruciatus expirantem Domi-
num agnoscit, Dominum nominat, Do-
minum veneratur, constanter adhæret
ei, qui ab omnibus inter carnificum ma-
nus relictus pendet, Regemq; vniuersâ
Iudæâ reclamante salutat, ac benignam

ab eo memoriam sui deposcit.

Beatus est, qui Christo cruci suffixo iungitur: beatus, qui Christum etiam inter tormenta Dominum agnoscit; beatus, qui cæteris dilabentibus constanter IESV crucifixo adhærescit: fidei enim, constantiaque præmium feret profectò vberimum. En ego tecum, Domine IESV, tametsi te contumelijs & supplicijs exanimari videam, tecum tamen ego. neq; equidem quidquid ignominiarum, quidquid iniuriarum, quidquid poenarum mundus obiecerit, à te me vnquam abstergebit. Rex meus es æternus, Dominus meus ac Deus es omnipotens. Memento quæso mei; neque enim aliud obsequiorum meorū, non aliud præmium posco amoris mei, nisi memoriā mei: satis dederis, si mei memineris. Quis enim non felix, cuius tu meminisse vis? quis non infelix, cuius non vis? non regnum peto, Domine: si enim memor tu mei fueris, ne illud quidem defuerit; ideoq; solum memoriam peto. Memento igitur mei, ô æternum, ô vniuersum bonum meū: memento mei, ô Rex & regnum meū!

ego

ego certè ope tuâ fret⁹ in æternū tui memor esse volo. obliuiscatur potius mei dextera mea, quàm ego obliuiscar tui.

Punctum Tertium.

NON est passus se vinci officijs Rex, munificè admodum ac regaliter refudit obsequium; quin etiam illâ memorię petitione eò liberalitatis progressus est, vt ne in crastinum quidem præmio dilato, hodie, hodie daturum se confirmârit.

Non respondit IESVS: Non obliuiscemur vestri: erit nobis cordi; erit tempus, cū copiosè obsequia vestra repensâ gaudebitis; vbi prima se occasio dederit, primi estis: Nihil horum: sed, *Amen dico tibi, hodie mecum eris in paradiso. Luca 23. ver. 43.*

Imitantur IESVM Principes, qui nō proferunt præmiorum tempus, cū præclara cuiusquam merita intuentur. Expectet, qui non præclarè meretur: meritò enim à remunerante *Hodie* non audit, qui insignitè mereri hodie neglexit. Paradisi nomen Rex tribuit *Aug. l. 12. de Genes. ad L. c. 28.* illi vultus diuini visioni, ad quam admi-

fit latronem, cū se Patribus in limbo spectandum præbuit, quo itidem die latronis anima peruenerat.

O dulce *Hodie*! ô votis omnibus expectendum *Hodie*, quod ex Regis ore latro accepit! Hoc enim verbo regni æterni particeps factus est, hoc factus compos sempiternæ felicitatis, quâ Deus ipse felix est. Istud verbi ut audire merearis in morte, totius vitæ labores impendas oportet, certus regnum tibi non iri dilatum, si merueris: *Hodie*, *hodie* rex eris.

Hodie mecum eris in paradiso. Magnum profectò ac dulce verbum hoc, omnibusq; humanis solatijs oprabilius, cū dicitur: Non videbis noctem; tenebras neq; tartareas, neq; expiatorias experiere: sed *hodie*, ipso die venies ad diem æternum, diem optatissimum, diem cælestem. Exhilet me, oro, I E S V munificentissime, dies iste. illucescat mihi in ipso vitæ occasu. Frustra enim sum, si è terrestribus istis tenebris peruenturus non sum ad diem illum, quē neq; *Heri* præcedit, neq; *Cras* consequitur, sed lætissimum ac perpetuum *Hodie* illumi-

illuminat. Accipiam, quæso, ex ore tuo, Domine, suauissimum hunc nuntium: *Hodie mecum eris*, dum corpore excedendum erit. Neq; enim omnium obsequiorum meorum, qualiacunq; illa sint, omnium precum ac laborum meorum alium fructum aut volo, aut expecto, nisi ut & nunc, & supremo vitæ momento tecum sim; ero autem, si tu mei memor eris. Noui quidem, Rex æternæ, noui, quàm ignauè tibi famuler; noui, quàm indigna merita mea memoriâ tuâ: sed immensa liberalitatis tuæ abundantia, quâ etiam nihil merito dicere potes: Cape tu quoq; quamuis immeritus: in spem me vocat. Hoc ut à te audiam, supplex per bonitatem tuam, per Matris tuæ fida obsequia, per felicissimi huius latronis fidem & confessionem obsecro.

MEDITATIO QUADRAGESIMA PRIMA.

*Rex Matrem & famulum in
tutelam tradit.*

PRÆLUDIVM I. Videatur Historia.

Prælud: 2. Consiste sub cruce iuxta Virginem Matrem.

Prælud: 3. Ora, ut cum lachrymis & intimo dolore hoc Domini testamentum excipias, piumq; erga Christi Matrem affectum combibas.

Punctum Primum.

DEreliquerunt Regem omnes, exceptâ Matrè, excepto Ioanne, qui iuxta crucem cum reliquis mulieribus stabant, animosè & constanter excipientes omnia illa acerbissimi doloris iacula, quæ in se è cruce grandinabant; præcipuè verò in parentem, cuius animam, iuxta Simeonis oraculum, gladius tùm temporis pertransibat. Ea tamen nullum impotentioris aut muliebris animi dedit vestigium, nullam in eiulatu animiq; deliquijs molitudinem prætulit; verum veluti columna marmorea, tametsi frigore sudet, vberibus passim fluat guttis, stat tamen immota: ita pia Genitrix quamvis dolore amaro languida denso lachrymarum imbri nateret; perstabat nihilo minùs sub cruce nusquam

Lucæ 2.
ver. 25.

Barradi-
us lib. 7.
cap. 16.
Metaph:
serm. de
ortu & e-
ducatione
Virginis
die 15. Au-
gusti.

nusquam inclinata. Quod Maria sic sub
cruce perstiterit, Cruci planè tribuen-
dum est, Crucisq; virtuti, quæ profluen-
tissimè in Virginem dimanabat.

Iam qui mortaliū vniuersitatem con-
templetur, deprehendet omnes prola-
psos fuisse, fuisse neminem qui staret,
sed cruce subleuatum constituisse, quis-
quis constitit, quales fuere: Adam, Eua,
Abraham, & reliquus piorum cœtus.
At Maria nunquam ceciderat, cruce ta-
men fulta fuerat, ne caderet; & quod
staret ab omni Patriæ propriæq; noxæ
labe immunis, cruci debebat. Et certè
in nos quoq; , quidquid virtutis nobis
inest, quidquid sanctimonix tenemus,
quidquid ex indomitis animi appetiti-
onibus dæmonisq; conatibus victoriæ re-
tulimus, è cruce Domini ac Regis no-
stri totum deriuatum est. Si afflictiones
corporis alacres subimus, si iniurias læti
accipimus, si quidquid aliena impor-
tunitas ingerit, benignè & amanter su-
stinemus, cruci acceptum ferendum
est: quia horum nihil præstare possem⁹,
nisi vis crucis nobis adminicularetur.

Non possum id non tribuere cruci

tuæ

tuæ, bone IESU, agnosco & profiteor me, quoties cecidi, cecidisse per me; nec stetisse, quoties steti, nisi per te. Quanta calamitatum tempestates, quanta procellæ tentationum, quanta me animæ corporisq; pericula penè obruebant! steti tamen cruce utiq; tuâ, non viribus meis. Quæ quidem crucis virtus ut in animam meam semper deriuetur, humillimè Maiestatem tuam veneror, cruce tuâ nixus, quæso, tibi Domino Regique meo stem, & perstem in æternum. Quòd autem toties lapsus surrexerim, quòd hætenus steterim, prouolurus in faciem ante Maiestatem tuæ Crucis æternas ago gratias; verè enim me crux tua & lapsum erexit, ne iacerẽ; & erectum tenuit, ne rursus laberer.

Punctum Secundum.

Instabat Regi atrox cum morte prælium, instabat cum tenebrarum Principe duellum inauditum, eamq; ob rē ei pluribus cum Matre agendi facultas nō erat, ut pote grauiore urgente negotio: ne tamen eam intutam, ac extra tutelam relinqueret, Discipulo, quem diligebat

ligebat, tuendam & curandam commisit: *Mulier*, inquit, *ecce filius tuus*, non quòd Ioannem Matris suæ filium esse naturalem intelligi vellet, sed pro se discipulum ei reliquit, qui non secus ac Matri & solatio esset, & subsidio. Sed enim quid est, quòd in tam luctuoso digressu Rex adeo insuavi dicto matrem compellat? *Mulier*, ait; cur non, Virgo? cur non, Mater? Diuinâ videlicet virtutis potestate, atq; vt & Dominus, & Pater, & Deus pro arbitrio nomen Matri tribuit. Præterea alloquium mollius res ipsa planè excludebat, cùm & filij, & matris animus acerbissimo dolore tabesceret, qui verborum mollitudine vehementius multò recruidisset. Vt enim adamante vitrum scalpitur, sic verborum lenitate cor dolore duratum confauciatur.

*Barradi-
us lib. 7.
cap. 10.*

*Lyran: a-
pud Bar-
rad: citat.*

Mulierem appellat, non Matrē! Quid putem? ampliusné inde Matrem cōmendari? non equidē mulieris nomen quàm Matris nobili⁹ cēsuerim: nobilius enim à Deo Mariæ dari elogium non potuit, quàm quòd eam Matrem suam esse voluerit, Matrem appellauerit, estq; credibile

bile, tacente etiam Euangelio, sapientius id nominis à tam pio Filio tam piæ Matri tributum fuisse; verùm Mulierem, ideò nominat, vt fortitudinem, animique magnitudinem ipsius testatam vni-

Prouerb. : uersa posteritati relinqueret: Mulierẽ
31. v. 10. enim fortem difficilè admodum inueniri; ipsa asseuerat Sapientia. Inuenit tamen Rex vnicam, quam nunc è cruce vocat Mulierem.

Credi etiam potest, apud Hebræos
Barrad. Matres à filijs Mulierum nomine plerũ-
h. 7. c. 16. que solitas appellari, multoq; mitius id nomen Hebræis fuisse, quàm Latinis.

Ioannem ergo dat Matri pro filio, quasi dicat: Orbaris filio, Mater, dum amittis me: Ioannem igitur habebis pro me, qui tutor tuus & administer erit. Quia verò discipulus hic eo amore dignus, qui liberis debetur: hunc tibi Genitrix opta Filium. Ac in Ioanne quidem nos omnes in filios & filias Dominus Matri Sanctissimæ condonauit.

Non possum in tanto luctu non gaudere, afflictissime IESV, quoniam Matri tuæ factus sum filius: actum certè de me beatè; at vnum vereor, ne fortè

Mater

Mater me nolit filium; indignus enim
vsquequaq; eâ Matre sum, vt potè ma-
lus, nec obediens, peruicax, Matri per
omnia dissimilis: ad eam tamen adre-
po; quia & tu iubes, & illa suâ bonitate
trahit, quæ scabie putidum, illuuiæ fœ-
dum, vomitis ac strumis scatentem,
perfacilè sanum, mundum, candidum
reddat.

At enim, ô Regina mea, ô Regis mei
Mater, non possum animo non vehe-
menter excruciarî, quòd eiusmodi te-
cum commutationem transigat Filius,
dum tibi discipulum pro Magistro, fa-
mulum pro Domino, seruulum tradit
pro filio. Verùm tu minimè, vt video,
repudias conditionem, nec tuâ digni-
tate indignum putas, quòd tuum esse,
filius iubet, qualibet & quantalibet in
re stare ipsius arbitrio parata. Porro dū
seruum pro filio humiliter admittis, me-
doce, vt diuinæ vltro subiectus volun-
tati, si quando tristibus læta Deus com-
mittet, libenti pioq; animo è sanctissi-
mis eius manibus, quicquid obtulerit,
suscipiam.

Hoc volo, mi Iesv, hoc supplex pe-
to

to; dic Matri tuæ de me: *Ecce filius tuus.*
 Nam ego certè dico: *Ecce Mater mea.*
 Mater tua, Domine, mea quoq; mater
 est; tu verò pater meus, summum bo-
 num meum, omnia mea.

Punctum Tertium.

NEc deteriore certè loco destitutus
 fuit discipulus. prouisum eius quo-
 que orbitati ac solitudini abundè est;
 traditus in tutelam, quæ è solito erga
 eum amore profecta est, cùm eum Ma-
 tris suæ filium Rex esse iussit: *Ecce, in-*
quit, Mater tua. Et ex illa hora accepit eā
discipulus in sua, seq; vicissim pupillūm
 Matri tradidit, ac bonorum suorum o-
 mnium consortem fecit, nec vllum eius
 causā defugit ministerium fidelissimè
 tantæ parentis necessitatibus obsecut.
 Meruerat verò Ioannis Virginitas, vt
 ei Mater Virgo traderetur, eaq; re do-
 cuisse videtur Dominus, Matrem suam
 Virginem Virginitatis esse matrem, ac
 ideo Virgini Virginem Ioannem com-
 mendauit. meruerat præterea insignis
 illa sub cruce perseuerantia, cuius præ-
 mium, Dei Matrem accepit.

Felix

Ioan : 19.

vers: 27.

Ex Graco

Barrad :

lib. 7. c.

10.

August :

tract: 119.

Epiph :

hanc: 78.

Felix discipule, amantissime Domini Ioannes, mira quidē ac multa IESVS tibi semper præbuit amoris argumenta, sed haud certē postremum est, quòd Mater Domini tibi cedat in Matrem, quòd filius sis Matris Virginis. Gratulor tibi animo toto felicitatem tuam, gratulor tantum Magistri ac Regis amorem, gratiasq; ago Diuinę Maiestati, quę vsq; adeò te dilexit. Oro insuper, commenda me pijssimæ huic Matri tuæ, vt ipsius operā audire à Deo, vel ipse de me dicere merear: Hic est quem diligit IESVS: hic est, cui mater IESV data in matrem est.

Vis audire à IESV: *Ecce Mater tua?* virginitatem dilige, sectare puritatem, vt eā quoq; virtute matrem referas. Obserua sagacissimē cogitationes, obserua sensus, obserua quidquid es, & elabora, ne vllā prorsus quantumuis exiguā labe virgineos Matris castissimæ oculos offendas, sed iugi castimonix studio maternum cor exhilares. Volo, Mater sanctissima, volo, Virgo castissima, volo toto animo in conscientix totiusq; vitæ meæ puritatem incumbere, quò

T

euadam

cuadam quàm simillimus tui, quæ es
genitrix Regis mei.

Vis audire à I E S V crucifixo: *Ecce Ma-
ter tua?* sub cruce perseuera, aduersa
omnia patienter tolera, calumnias, op-
probria, & quidquid iniuriarum offer-
tur, amanter excipe, charitatis memor,
immemor vindictæ, & præclarum pro-
fectò accipies præmium. Matrem D E I
matrem accipies. Benè est: quidquid
incommodorum, quidquid ærumna-
rum, quidquid dolorum vsquam est, in
me confluat, dummodò hanc Matrem
habeam; & spero me, opitulante I E S V,
& Matris huius meritis, omnia mode-
ratè, lætè omnia perlaturum.

Dic mihi iam tandem, mi I E S V: *Ec-
ce Mater tua*, dic mihi iucundissimum
hoc, felicissimum, ac sanctissimum ver-
bum, oro sacrosanctis tuis pedibus ad-
uolutus, oro, dic hodie mihi: *Ecce Ma-
ter tua*. Ego verò & te Patrem, & Virgi-
nem Matrem habere, colere, ac vene-
rari æternùm volo, eamq; non partici-
pem modò, sed Dominam omnium
quæcunq; mea sunt, quâto possum
animi affectu, expeto.

MEDITATIO

QUADRAGESIMA SECVNDA.

Rex opem à DEO petit.

PRÆLVDIVM I. *Historiam euolue.*

Prælud: 2. *Sta iuxta crucē auscultabundus.*

Prælud: 3. *Pete & fletum abundantem,
quo afflictissimi Regis calamitatem
lugeas, & gratiam, quā discas ad
Deum in calamitate confugere.*

Punctum Primum.

SVpremus cum morte ac dæmone iuratis Domini hostibus. iam iam aderat conflictus; at nihil vsquam Rex suppetiarum, nihil solatij videbat; extremam potiùs circa se videbat solitudinē, videbat miserabilem suorum fugam; ut inter inauditos illos animi corporisq; cruciatus nihil omninò laxamenti vel consolationis suppeteret. Ad DEVM igitur conuersus, oculis cælo intentis, toto animo, summâ flebiliq; voce exclamat: *Deus meus, Deus meus, ut quid Matt: 27. me dereliquisti?* Atrox equidem procel- *vers: 46.*

la fuerit necesse est, quæ ad ea verba. Regem, atq; ad implorandam & arces-
sendam cœlitus opem adegerit. Ah!
quãtò necessitates nostræ calamitatesq;
leuiiores sunt, quæ tamen nobis quere-
las exprimunt infinitas! Quodsi in his
ipsis, tamen si non extremis, non graui-
simis molestijs, è cælo euocaremus au-
xilia, non utiq; actum malè videri pos-
set; sed cùm aduersi quidquam incidit,
aut Deum querelis petimus, aut fortu-
nam deploramus, aut ijs qui molesti
sunt, conuitiamur, aut solitarij mœro-
re tabescim⁹ rabiosa rodentes silentia,
aut humana hinc inde emendicamus
solatiola, aut amicorum confabulatio-
nibus indulgemus, aut deniq; Sympho-
niâ, lusu, scyphis frementem animum
demulcemus.

Ac illud quidem multò etiam dete-
stabilius est, cùm artes damnatæ con-
suluntur, cùm superstitiones impiæ,
cùm veneficia ethnicorum etiam legi-
bus vetita, cùm execrata dæmonum
symbola vsurpantur.

Porrò DEVS opiculari paratus sanè
quàm indignè fert homines, quos ipse
creauit

creauit, ipse conseruat, aliunde potiùs
quàm à se, vel saltem ab ijs, quos suo ius-
sit esse loco, in tentationibus cæterisq;
malis solatium & subsidium tanto ip-
sorum detrimento quæritare.

Nusquam ego, Domine, nusquam
spes dpono meas, nisi in te, qui crea-
sti me. Quærant alij ac vestigent, dum
animo conturbantur, dum infestatio-
nibus dæmonum conflictantur, dum
calamitatibus premuntur, quærant a-
liud quidlibet; mihi satis fuerit quærere
te: satis, conquiescere in te. Tu enim
Deus meus es, tu præsidium meum v-
nicum, tu summum & solum solatium
meum: nec est quies animo meo nisi
in te.

Clamo igitur ad te: Deus meus, De-
us meus, ne derelinquas me, non solum
dum viuo, quo quidem tempore in mo-
menta singula opus est ope tuâ, sed ma-
ximè in vitæ fine, in illis vt horroris ita
periculi plenis angustijs. tu es vnica spes
mea & viui & mortui.

Punctum Secundum

NON adeò sanè plana atq; expedita
videtur hæc Domini supplicatio,

vt citra negotium intelligi queat. DEVM orat, ne ab eo derelinquatur: imò palàm & quærit & queritur: *Deus meus, vt quid me dereliquisti?* cùm tamen humanam Christi naturam nunquam deseruerit Diuinitas, nec vnquam beata illa anima, ne in medijs quidem supplicijs, à Dei vultu retraxerit aspectum. inerat nempe continenter DEVS Christo, animæ corporiq; nexu æterno deuinctus.

S. Bernar.

Serm: 5.

de Verb: 3.

Isaia.

Quid vult igitur dum quærit? *Vt quid me dereliquisti?* Hoc videlicet. Noluit filium à morte vindicare Pater, nec in Christi persona edi miraculum, nec Diuinam eius Maiestatem manifestari, ideoq; derelictio quædam fuerit oportet, quam hîc nominat filius, dum se ait derelictum. Deinde Iudæorum personam videtur induisse Dominus, quos extremè deserturus erat. DEVS, postquam eos in tam horribile scelus labi passus est.

Theoph.

Euthy.

Vsurpat præterea hæc verba IESVS, ne quis cum fortè hominem fuisse, aut verum corpus habuisse, aut saltem verè passum esse dubitaret, eòq; verissimi atq; acerbissimi doloris signa his verbis

extulit

extulit. Mira quidem è beatissima Diuinitate solatia dimanabant in sanctam. IESV animam, quæ beato Dei conspectu nunquam non fruebatur; verùm in his ipsis solatijs modo quodam admirabili eadem illa anima mœrorem sustinebat amarissimum.

Adhæc infirmitas naturæ humanæ viuendi desiderium ostendit, quod quidem in horto quoq; satis testatum fecerat, cùm vitam à Patre perquàm sollicitè postularet; permittens nihilominus arbitrio paterno & vitâ & naturâ ait: Quod humanam naturam meam attinet, mortem horreo, & quantâ decet submissione quæro, cur me dereliqueris? Nam eadem certè Natura & vitam expetit, & mortem non meruit. Sed enim satis responderis, Pater mi; tuæ id esse voluntatis, cui ego in horto quoq; in ipso suppliciorum limine meam absolutissimâ resignatione submisi voluntatem. Illud quoq; dicere videtur: Quàm *Origenes* paucos video, Pater æternæ, quib⁹ mors *mc. 27.* mea profutura sit! quàm multos, quib⁹ *Matt.* non sit! cur, obsecro, istorum etiam fructu priuor? cur non prosum o-

mnibus, qui morior pro omnibus?

Cyprian : Agnoscāt, inquit, præterea ingrati homines, quare me dereliqueris, agnoscāt eā me causā in hæc tormenta à te coniectum, ut illi peccatis immunes fierēt.

Barrad : Ait illud quoque: Nemo vestrum existimet, ô homines, me quòd Deus sim, expertem ideò doloris esse etiam quā homo sum. Scire vos oportet, nihilo mitiore me nunc dolore mæroreque conflictari, quā cum sanguinem fudaui. Diuinitas fecit, ut tam grauiā perferre hucusque possem; nam multò etiam leuiora extinguere hominem poterant; at ne paterer, non fecit. Non possunt, qui mecum pendent, latrones dicere: Deus, ut quid nos dereliquisti? Derelinqui enim & mactari meruerūt. at ego innocēs crucior, immeritus morior, eòque clamo: *Ut quid me dereliquisti?* cur adeò me indignè tractari, cur adeò crudeliter necari pateris? nempe non mea sed hominum scelera, quibus ipsi meruerunt mortem, sanguine morteque luo.

Deniq; his Domini verbis subesse videtur illa quoque sententia: Video, Pater,

ter, innumeros Martyres, qui pro meo nomine atrociâ laturi sunt tormenta; video vim Tyrannicam, quam in seruos meos armata exonerabit impietas, cū in pios & cælo dignos homines contumelijs ac verberibus vilissima quæq; capita ad fastidium grassabuntur. Video tot piorum agmina cælestibus defecta solatijs, fraudibus machinationibusq; Dæmonum acriter impetita, aduersis & calamitatibus conflictata in luctu & squalore gemitura; quæ cū membra mea sint, ideò & suo & meo nomine ad te clamo; *Deus meus, Deus meus, ut quid me dereliquisti?*

En derelictus tuâ causâ I E S V S, o anima, horrenda, dira, inaudita, propter te supplicia perpetitur. Prosternere ad beatos Regis tui pedes, bonitatem eius infinitam, amoremq; supplex venerare, gratias deniq;, quantas potes, age pro tā munifica charitate, & caue delinquendo Dominum derelinquas, à quo si derelinquaris, peristi.

Punctum Tertium.

Accommoda iam causas superiūs recitatas ad tuam vtilitatem. Fieri

quandoq; solet, vt proferri sibi vitam homo postulet, multisq; medicaminibus nequicquam tentatis optet ac flagitet miraculo subduci morti, sanitati restitui Deo renuente. Quid igitur reliquum est? Venerari Deum humiliter oportet, indignari non expedit. Tabescit alius, dum à propinquis, amicis, à quibus maxime noller, Deum offendi videt: ei certè illud demum superesse videtur, vt & Deum errantibus propitium reddat, & delinquentes, si potest, redarguat.

Prodendus interdum dolor est, si inde vel peccantis emendatio speretur, vel silentio patientis spectantibus offensio creetur. Agis rectè, quæ agenda sunt? agis quidquid Deo probatur, vt videri possis Deum semper præ oculis habere, semper animo intueri? & tamen vix vnquam tibi diuini solatij scintilla affulget! ne te id perturbet: satis esse puta, si bona benè agendo IESU sic derelictu persimilis fias.

Appetitus naturæ bonus utique, sanus, atq; ex recta ratione trahit animum quoque, & sequi opras? quin etiam
iustum

iustum, liberale, ac secundum Deum
boni spiritualis desiderium oboritur?
at si voluntatem diuinam consulis, re-
fragatur. Quid iam facias? voluntatem
Dei venerabundus, atq; , vt sic dicam ,
osculabundus sectare. At sollicitam &
meo & cæterorum hominum animis
operam continenter impendo : nec in-
dustrie laboriq; pretium respondet. per-
seuera, cruci adhære, laborem ne inter-
mittas ; & fructum retulisti sanè in-
signem. Magni tibi sit, pretiosa Christi
mors, quisquis à Christo nomen habes,
in pretio habe pretium quo redemptus
es, quo debita tua dispuncta, quo crimi-
na tua sublata sunt, & vel obiectâ morte
ne sinas Dominum Regemq; tuum
rursus mori.

Illud insuper, cui potes, propone;
Caue dixeris Christiane : Non fero, non
patior, non possum, sin autem quis ob-
iectat : Atqui grauiora tulit Christus,
plura pro te passus Christus. ne re-
ponas : Christus tulit, Christus potuit;
nempe DEVS fuit. ne hoc dixeris, ho-
mo, quamlibet innocens tibi videâre :
neq; enim Christus secundum Diuinam
illam

illam naturam vel passus est, vel potuit; passus est, quâ homo, quâ tui similis, secundum naturam quâ & pati potuit, & mori. Quod si crux obtigit, alacer tolera; licet enim extra noxam sis, noxius tamen aliquando fueras, & esto semper fueris innoxius, patiendum tamen certè est, vel ideo, quoniam sic placitum est ante Patrem æternum. Hinc est, ut Deo dicere nequaquam possis: *Deus meus, cur me dereliquisti?* Nam vel mereris relinqui, qui Deum fugitius reliqueras; vel etiam citra delictum, quod Deus iubet, tolerare debes.

Fateor cum lacrymis, IESU Rex Optime Maxime, fateor me fugitium, fateor me discessisse à te; sed en iterum restituo tibi me, & supplex refugio ad te. ne repudies me; respuis neminem, quicumq; fideliter tibi reddit se. Quod ego quoq; facio, tibiq; me deuoueo eo quidem animo, eâ fiducia, ut si omnes tyrannorum gladij, si omnes obrectatorum linguæ, si omnes marcentis animi languores, omnia rerum diuinarum tædia, omnes anxietates, omnes ægri-
tudines, omnia pericula, omnia de-
mum

num aduersa me incurserent, nunquam
sim relicturus te, dummodò tu confir-
mes me: quia nihil possum sine te. Ef-
ficiet verò id spero tam ardens precatio
tua, quam fudisti pro anima mea.

MEDITATIO QUADRAGESIMA TERTIA.

Rex sitit.

PRÆLUDIVM I. *Attende ad historiam.*

Prælud: 2. *Iuxta crucem assiste in mon-
te Caluarie.*

Prælud: 3. *Pete fletum vberem, quo Regi
sitienti gratificari; & ardentem
affectum, quo amaram Domini si-
tim & sentire & lenare possis.*

Punctum Primum.

ATrox & Regi admodum graue præ-
lium ardebat, in quo cum innume-
ris fere vulneribus sanguinem funderet,
exanguis propemodum atq; exsuccus,
omniq; ope destitutus tantâ conflictari
siti cæpit, vt exclamaret: *Sitio.* Na- *Ioan: 19.*
turæ mos est, vt quos vberior sangui- *ver. 28.*
nis flu-

Augustin.
Serm. 114
de Temp.

nis fluxus exhaurit, vehementius sitiant; cumq; plus sanguinis Rex, quam fere quisquam, idq; tam prolixo tot horarum profluuium fuderit, fieri non potuit, quin sitiret ardentissime. Eò viq; Regem Christum deduxere mortales, ut siue resectum naturalem spectes, siue supernaturalem, grauissimâ siti arescat. At quænam ea resectio est, quæ naturam excedit? Non alia certè, quam hominum animæ, earumq; salus, quam tanto certamine Rex confectatur. Qui cum tam immanem laboris impendijq; videat molem, fructum autem perexiguum, siti tam acerbâ testatur, quam expectat omnes penitus è tartarea tyrannide ereptos in libertatem asserere, prædamq; tam opimam, tam expectitam è manibus hostium extortam saluti colloq; restituere.

Meam interea temporis, tuamq; mi homo, sitiebat animam Rex; quam si dares, arentem sitientis linguam humectares, sitim leuares. Ne committas igitur, ut crudelem te atq; parcum queri possit, qui se pro te tam crudeli supplicio tam effusè impendit. Mitiga ardorem

ga ardorem sitis Regiæ, redde illi Intellectum, redde voluntatem, redde cor tuum: bibat quantum sitit, bibat quantum optat. Tu verò cum scias perennem hunc esse salutis tuæ fontem, his eum alloquere: Sitio, Domine mi, sitio te. Quemadmodum desiderat cervus ad fontem aquarum; ita desiderat anima mea ad te; & sicut viator labore, siti, æstu confectus, eat licet per amæna violaria, calcet picta floribus prata, nihil eas moratur delicias, recta currit ad fontem; sic anima mea ad te viuum æternumque fontem euolat; reliquas, quas offerre mundus potest, calcat voluprates.

Accende in animis hominum, bone IESU, accende sitim aliam; ne terrestria, fluxa, fugientiaque bona confectentur: ne inhient teterrimæ vitiorum paludi; condiscant & sitire, & potare te fontem salientem in vitam æternam; fugiant cœnum, quod in æstuantem ardenti sulphure lacum se exonerat. Sitio IESU, dulcedo mea, sitio meam primum, deinde omnium hominum salutem, atque hanc ipsam sitim meam cum
tua

tua coniungo, quò & tibi sit gravior, & mihi salubrior. Gratias verò tibi reddo immortales, quòd animam meam, tam vehementer sitiueris.

Punctum Secundum.

Sitis erat : sed qui sitientem reficeret, non erat. Vide, quæso, quàm miseriores fuerint, qui aderant sitienti. *Vas*, ait Diuinus Scriptor, *positum erat aceto plenum*. Vas illud eam ob causam nonnulli allatum opinantur, vt qui montē ascenderant, nares aceto tingerent, ne cadauerum sub dio putentium nidore læderentur. Autumant alij, acetum, ideò delatum, vt eò celerius IESVS moreretur : aiunt enim aceto mortem ijs, qui animam agunt, accelerari. Quidā aiunt reficiendo illud Regi, si animo linqueretur, adhibitum. & certè acetum hodie quoque languentibus, præsertim sanguinis profluvio, præberi videmus. Nec desunt, qui affirmant pias aliquas matronas confirmandis ijs, qui ad supplicium trahebantur, vinum obtulisse : carnifices autem potò vino vas aceto complēsse. Sed fuerit qui dlibet;

fici

*Ioan: 19.
vers. 29.*

*Barrad:
lib. 7. c.
18.*

*Caietan:
Iansen:
Tolet.*

*Lyræn. in
27. Mat.*

sici Regiæ nihil nisi acetum fuit præparatum.

Ita est. ardenti febribus Regi, ad crucis cubile destinatum fuit acetum, vt eò ^{Cesar Ba} ^{romius} ^{Tom. 1.} ^{Annal.} prolixius cruciaretur, cæteraq; supplicia eo quoq; palati tormento cumulerentur.

Despicit cœlitus Deus vnumquemque nostrum, qui in fictilibus corporū vasis animas gestamus immortales, cūque has in acetum conuersas videt, dicit: Vas istud plenum aceto est, nihil suauitatis; nihil vnde reficiat habet, pietatis hīc internæque dulcedinis ne gutta quidem. diuini amoris vinum, frustra quæras, vappa solum est, & acedum rerum diuinarum fastidium. Fateor id de me, bone Iesv, fateor; ideoque obsecro, corrige tu & condi animam meam sapore diuino, vt deinceps tibi semper dulcescat quidquid cogitauero, dulcescat quidquid dixero, dulcescat quidquid egero; omnia videlicet cogitata, dicta, facta mea ex amore tui puro ac sincero semper proficiantur. Ego verò te opitulante operam dabo, vt è vase cordis mei acetum non

solum minuatur, sed prorsus effundatur, eluatur, exteratur.

Punctum Tertium.

Sitiente Rege profiliunt adstantes le-
ctulo famuli potum præbituri: at pro
frigidula vini, aut aquæ saltem, potio-
ne spongiam aceto imbutâ cannæ hyf-
sopo circumligatæ infigunt, vel certè a-
cerum hyssopo mistum Regi bibendum
obtrudunt, ut constet oraculi canentis

Psal. 28. fides: *In siti mea potauerunt me aceto.*

vers. 22. Acetum erant Iudæi, qui è sanctissi-

Augustin. mis Patriarchis & Prophetis orti in sce-
tract. 119. leratos iam parricidas abierant. Eodè

in Ioan 8

verò censu habendi sunt hodie pleriq;
Orthodoxi, qui è Christo præclarissi-
mo fonte Apostolisq;ue orti ethnicam,
propemodum resipiunt impietatem;
nec tamen quisquam est, quin vitâ fun-
ctus vehementer ad illam æternæ beati-
tudinis mensam admitti cupiat: nemo
est, quin gratijs, beneficijs, felicitate
in hac vita cumulari continenter depo-
scat: at pleriq; indigni, quos tellus su-
stineat, homines DEO iniurijs, amici dia-
boli, suarum alienarumq; animarum
prædones,

prædones, virtutū bonorumq; pestes,
vitiōrum seminaria, vnde pessimorum
exemplorum in cæteros passim fluunt
contagia, digni qui in tartara depulsi si-
tim inferni draconis expleant, qui id a-
git, id sicut, *ut Iordanis influat in os suum Iob. 40.*
intentus in æternam hominū omniū *vers. 28.*
perniciem, cui nihil optabilius, nihil
iucundius, quàm si vel vniuersi, vel plu-
rimi saltem, in sempiterna incendia-
ruant; tamen si ne id quidem nesciat, ni-
hil de proprijs, quibus cruciatur, pœ-
nis eâ re detractum iri, verum augen-
dos potius cruciatus.

Eiusdem modi sunt non pauci, qui
in tetrū ac virulentum acetum con-
uersi, nihil in vita boni agunt, sed effu-
sis nequitiae habenis in scelera ruunt:
homines verò fidei, & potestati suæ cō-
missos perniciosâ rerum diuinarum i-
gnoratiōe sepultos iacere sinunt, eo-
rumq; & animos inquinatissimis mori-
bus in scelus proturbant, & fortunas
inexplicabili auiditate hauriunt, qui ad
sua commoda proiecti, ab animabus
suorum auersi, quàm auide illa conse-
ctantur, tam istas nefariè produnt.

Eodem accedunt Religiosi nonnulli minimè profectò religiosi, qui legum suarum negligentes, suæ professionis atque adeò sui ipsorum immemores, cum Mater Religio in cibo potuq; præbendo necessitati potius quàm voluptati obsequitur, cum ægrotantium saluti magis quàm appetentiæ prospicit, tamen si maiore, quàm seculares amici soleant, sedulitate omnia præstet, illi tamen pauperis at sanctæ Parentis piam aspernati charitatem dapes oblatas respuunt, retrudunt, aut in culinam remittunt; sumptuosa verò, opipara, & gulæ arridentia appetunt. Atqui Christus, cuius videlicet imitatores se præferunt, tam longo atq; difficili labore fractus, extremis doloribus penè exhaustus, iamq; moribundus aceto potus est, ne imitatori vero in medijs etiã laboribus deesset frangendi appetitus exemplum, neuè seruus ipsius suos labores difficili admodum pretio æstimaret, sed quàm humillimè de suis meritis sentiret. hîc enim sita perfectio est.

Agis multa, serue Christi, agis præclara, egregiè de religione proximisq; mereris

mereris? si interim vilissima quæq; tibi præbentur, nec meliora appetis, nec indulgentiùs haberi eos, qui minùs agunt, conquereris, verè Christi es, verè Christum sequeris, verè cum Christo es.

O IESV Rex omnipotens, ô vnicum bonum nostrum, largire nobis gratiam auxiliumq; efficax, vt omnes quicquid vitij nobis inoleuit aboleamus. da verà singulis vniuersisq; vitæ emendationē, quam tu tam ardentè sitis. Siciamus obsecro, bona cælestia, siciamus te; quia refici mens humana non potest, nisi solo te. Ardentè anima mea sitit amare te; sitit mens cogitare de te, sitit voluntas perfectè sequi te, & manere in te. Siti tu quoque, ô fons meus, siti animam meam: bonam enim putabo animam meam, si inflammabit fîum tuam; optimam, si expleuerit.

MEDITATIO

QVADRAGESIMA QVARTA.

Rex vincit.

PRÆLVDIVM 1. *Recole memoriam historię.*

Prælud: 2. *Persiste in monte Caluaria iuxta Crucem.*

Prælud : 3. Pete calitus lucem, quâ illustratus cognoscas, quàm feliciter Rex vicerit ; pete quoq; affectum pie cuiusdam latitiæ, quo victori gratulère.

Punctum Primum.

Dluturnum, ardens, & cruentum, prælum victoria certa sequebatur, eaq; sine controuersia à Rege statuta, qui donec debellatum esset, acerrimè premebat hostem. Vicit ergo adeò quidem gloriosè, vt cum suauitatem victoriæ dissimulare non posset, exclamârit. *Consummatum est.* Vicimus. pugnatum feliciter. Estne hoc anima? Est equidè, est. quando è præscripto paterno id bellum susceptum, gestum, profligatum, est, vt ne manum quidem Rex aliter verterit, ac Pater definierit, quam quidem ille definitionem ac voluntatem scripturis diuinis consignari, oraculisq; pronuntiari iusserat. Licèt autem hîc sanguinem vitamque Dominus peti videret, mori tamen maluit, quàm vel inducias, vel spem induciarum hosti concedere. Talis ac tantus est Domini ac Regis

*Ioan. 19.
ver. 30.*

Regis tui animus. at tuus qualis tandē,
qui quidlibet terriculamenti reformi-
das? quem quivis auræ popularis strepi-
tus in fugam agit! quem leuissimus
quisq; fortunæ motus inclinat ac sæpe
sternit! & tamen tu oppressos velles
hostes, qui te premunt. equidem vincē-
di sunt; delendi sunt; vinctes & delebis,
dummodò locum teneas, strenuēq; ac
impavido depugnes animo, & omnes
imperus hostiles constanter retundas.

Quis mihi, Rex invictissime, quis tã-
tum mihi animi viriumq; tribuat, vt ve-
rè te iudice fortis possim euadere? Tu
id tribue, Deus fortis; neq; enim aliun-
de, quàm à te animum viresq; habitu-
rum me confido; si me fortem tu fece-
ris, nihil erit omninò aut tam formido-
losum, quod me à te deterreat; aut tam
validum, quod me à propositis, quæ te
suggerente, te adiuuante, animo desti-
navi, vnquam diuellat.

Punctum Secundum.

Regium est, cœpta perficere, nec
imperfectum relinquere quicquid
affectum est. Coepit olim Rex sum-

Genes. 2.

V 4

ptuosum

vers. 2.

ptuosum ac illustre imprimis conde-
re palatium & in cælis, & in terris;
perfecit opus exactissimum die admo-
dum sexto. Cœpit per Nôemum Ar-
chitectum suum Nauem seu Arcam ho-
minibus cæterisq; animantibus conser-
uandis fabricare, &, tametsi celerius
posset, centesimo demum anno perfe-
cit. Inchoat DEVS, & perficit: Dei e-
nim perfecta sunt opera. Cœpit Glorio-
sissimus Rex noster IESVS Ecclesiam
suam ædificare. opus erat perarduum,
labor immensus, quo attritæ manus
vberissimo sanguine manabant, corpus
fatiscens miserè defluebat; nec destitit
tamen, nec quieuit, donec summam
operi manum imponeret. Rursum cum
vastâ iniquitatis eluie mundum vni-
uersum horrendum in modum obru-
tum cerneret, Crucem in nauem vertit,
seu Arcam è ligno nouus Nôemus ædi-
ficauit, quâ genus humanum saluum
in cælum vsq; deueheretur. Hæc illa
Crux est, quâ velut ancipiti quodam
gladio suos ac nostros Rex fudit hostes,
palmamq; meruit immortalem. Hæc
est illa Crux, quâ depugnando cælum
nobis

nobis , regnumque æternum emeruit.

Quàm tu multa bona ordiris ! at
quàm parum, dicam potiùs nihil, per-
rexis ! Cœpisti ædificium, quod paullò
post imbridi diffluet, paullò post leui vëto
impulsum ibit in rudera. At equidē Re-
gis tui constantiam imitari debes : neq;
enim qui cœpit, sed qui perfecit, premiū
capit; nec ille qui acriter quidem cer-
tamen aggressus est, postmodum verò
se subduxit, coronatur; sed qui strenuè
hostem adortus hostili morte constan-
tissimæ Virtutis gloriam consignat.

Stabilis certè, immorus, & constans
semper esse cupio , bone IESV : quod
quia non possum per me, potero per te,
dummodò velis tu confirmare me , qui
totus pendeo ex te. Quò autem terribi-
lior hosti fiam , crucem stringere , cru-
ce armari , crucem constantissimè ferre
te auxiliante certū mihi ac deliberatū est

Punctum Tertium.

Consummatum est. & mirandum qui-
dem in modū. laborabat IESVS iam
inde ab infantia, insudabatq; meæ cæ-
terorumq; hominum omnium salutis;

obibat villas, oppida, vrbes, laboris vbiq; vel materiam quærens, vel facultatem. Adierat iam antè puteum illum, vbi Samaritanæ mulieris animam felici admodum operâ dignam cælo, dignâ se effecit. Adierat Bethaniam, vbi singulari industriâ Lazarum, Mariam, & Martham in admirandam sanctitatem expoliuit.

Ipsam quoq; adiit Metropolim, vbi amplissimus artificij explicandi campus patebat; atq; hîc in cæcis, surdis, leprosis, perditis, ac palàm sceleratis artem, solertiamq; suam mirificè probauit. Ventum deinde ad solidum ac decretorium opus est, quod non in vmbra aut sine arbitris, sed in monte, in sole, vrbe totâ spectatum effusâ egit, & peregit felicissimè; eaq; propter ad Patrem, quo nemo melius eam artem nouerat: & ad homines, quorum saluti opus dedicauerat, conuersus exclamauit: *Consummatum est.* Fere hoc intelligi voluit: Iam inde à primis mei ortus initijs, in ipsis matris meæ visceribus typum ac ideam operis, quod in terris mihi commisisti, Pater mi, vidi; eiq;
iam

iam tūm animum totum, nunc autem etiam manus ad moui. Feci igitur, quantā potui sedulitate, & confeci quantā voluisti felicitate, tamen si in sudore sanguineo, in fame, in siti, in contumelijs, in detractionibus: sed me id solatur, quod opus à te traditum perfeci, idq; nunc tandem tibi spectandum alacer profero. O quā latus Pater opus illud aspexit! quā effusè laudauit! nec mirum: nam & res repræsentata diuino prorsus constabat artificio; & cælesti effulgebat cultu, qui repræsentabat.

Et tibi certè, mi homo, in quodam vitæ tuæ articulo dicendum est: *Consummatum est*; hoc est: Consummata ætas, consummatas vitæ cursus, concessum promerendo cælo perfectioniq; consequendæ tempus exactum est. Si in illo vitæ fugientis momento perfectionem tibi virtutis gratulari poteris, securus utiq; dices: *Consummatum est*, perfeci à Deo commissum opus, exornauit animam, eiq; stolæ, quâ compta mens enitescit, pretiosissima intexui ornamenta, ipsam scilicet I E S V &

MARIÆ

MARIÆ vitam, quorum ego, quoad poteram, vestigia insistebam. Imposui finem labori, quem tu, Conditor mei, mihi mandasti: fac ergo, quæso, initium præmio, quod promisisti. Admitte hanc animam ad beatissimum præsentiae tuæ conspectum, ut post innumerabilia beneficia, quæ in me effudisti, dicere compos tui possim: *Consummatum est.* Plus mihi dare iam Deus non potest, postquam se dedit. *Consummatum est*, quo fruor, bonum; extra quod nihil consummatum est, nihil bonum.

Elabora igitur, ut perfectionem, si nondum cœpta est, inchoes, inchoatamque sic vrgeas, ut supremo vitæ momento perfectus iudiceris & consummatus,

MEDITATIO QVADRAGESIMA QVINTA.

Labore fessus Rex obdormiscit.

PRÆLVDIVM I. *Historiam ad mentem renoca.*

Prælud: 2. *Sub cruce, uti antè, persiste.*
Prælud.

Prælud: 3. *Pete ubertatem lachrymarum, quibus obitum IESV deflere possis; & lumen, quò quietis Regiæ circumstantias omnes cognoscas.*

Punctum Primum.

ANtequam conquiesceret Rex, exclamavit, ut paulò antè cùm Patris opem implorabat; clamore videlicet inflammatum animi testatus ardorem. Cùm autem non usq; adeo gravis esset hostis, ut Regi omninò quies opus esset: integrum ei fuit admittere somnum, aut respuere: *Potestatem*, ait ipse apud Ioan: 10. Ioannem, *habeo ponendi animam meam, vers: 28. & iterum sumendi eam.* Obdormire, inquit, si libet, licet: non perinde certè, ac cæteris hominibus; quibus si somnus incubet, non dormire non licet, somnoquæ fugiente non licet dormire: ideoq; tam vehementer vocem contendit, ut ostendat, potuisse somnum repudiare, si voluisset.

Prodigium clamore hoc Rex fecit: neq; enim quos lethifer sopor obruit clamare plerumq; solent, imò confectos doloribus, ac iam iam efflaturos animam

*Abulensis
parab. 3.
cap. 51.*

Matt. 25. animam vox planè deficit. Quo quidē
vers. 54. prodigio non paucos utiq; ad creden-
 dum in se traxit, ac inter ceteros Cen-
 turionem.

Nisi fortè ideo etiam exclamare pu-
 tandus est, ut attonitos reddat aduersa-
 rios, prædamq; profligatis excutiat.
Amos 5. Nunquid (quærit Amos) rugiet Leo in
 sylua, & non habebit prædam? Ita pror-
 sus Rex noster obtrit hostibus vocem
 tollit, quâ sese victorem testetur, & ho-
 sti territo, quod reliquum spoliiorum
 est, detrahat. Solenne fere Imperato-
 ribus est cum exercitu clamorem tolle-
 re, quo plerumq; aduersæ acies percel-
 luntur. Clamat & tuus Rex, quicum-
 tu quoq; Deum inclames oportet: ve-
 hementi enim voce implorandus ho-
 mini Deus est; voce, inquam, cordis,
 clamore mentis.

Hinc prodeunt illæ toties repetitæ in
 templis voces: *Domine exaudi orationem
 meam; & clamor meus ad te veniat.* Nisi
 enim oratio nostra cælos penetret, nisi
 ad Deum perveniat, actū de nobis est.

Dum mors abest, dum vivitur, cla-
 mandum ad Deum frequenter est; o-
 randa

randæ æterna maiestas, quamdiu per vitam licet; morientibus enim clamare nec per tēpus, nec per vires licebit. Clamo, mi Iesv, quantā animi cōtentione possum, clamo: miserere mei, & concede vt semper clamor meus ad te veniat.

Punctum Secundum.

REX obrepente ad libitum somni- *Luc : 23.*
culo Patri suo suam reddit animā: *ver. 46.*

Pater, inquit, *in manus tuas commendo spiritum meum*: non quòd vereatur, ne fortè dormienti aduersi quid aut molesti eueniat, sed quòd videat nusquam se honorificentius, nusquam mollius quiescere posse, quàm in Paternis manibus. quare eò collimat, eò tendit. Dicere videtur: Nisi in tuis, Pater æterne, manibus, anima mea non vult quiescere. admitte igitur venientem ad te, & præbe quietem in te. Corpus meum bonam in crucis lectulo nactum quietem est. Anima vbiuis extra te malè quiescit, in tuis duntaxat manibus quiescit bene. Dignissima profectò IESV anima est, quæ non alibi resistat, quàm in Patris manibus. Pulcherrima enim est

est, suauissima, amplissimis illustrata, splendoribus. Quid iam, Christiane? anima tua talisné? satisné Patris æterni manibus digna? taliné digna gestatore? Felix equidem, si egressa corpore mox ad Deum demigrârit; beata, si lætus Pater iudicârit & elutam probè filij sanguine, & eiusdem abundè virtutibus excultam. Hoc vt tu consequare, cura, quàm potes, studiosissimè; animamq; tuam sic excole, sic orna, dum corpori hæret, vt his solutâ vinculis lætus aspiat IESVS, lubensq; suis excipiat manibus.

Delectet te iugis ac serua virtutum IESV imitatio, castimonix, humilitatis, patientix, obedientix, & reliquarum; & dignus eris, qui diuinis gesteris manibus.

Ah! peruicax, vt video, spiritus meus est, mi IESV, quem vel ideo in tuas manus commendo & trado, vt vulneribus tuis immissum facilem reddas ac promptum ad quemlibet nutum tuum. Ego verò reluctari neutiquam volo, sed manum tuam gaudens sequor, dextræq; tuæ innixus, vt infans solet, cum à nutrice

trice ductatur, eò lætus eo, quò & quē-
admodum tu volueris.

Punctum Tertium.

Inclinato capite Rex obdormiuit. *Ioan: 19.*
Accedere somnus nō poterat morte *ver. 30.*
trepidante; sed accedendi potestatem *S. Gregor:*
fecit Dominus inclinato capite. *Nazianz.*

Inclinat caput, Patremque victoriæ
suæ Caput recognoscit, ac submissione *in Christo*
capitis debitum ei reddit pensum ho- *Patiente.*
noris. *S. Athan.*

Inclinat caput: Patri videlicet vale-
dicit, quemadmodum probi pijq; libe-
ri lectulum petituri faustam parentib;
noctem precari consueuerunt.

Inclinat caput; nosq; omnes ad o-
sculum inuitat.

Inclinat caput, quasi mundum ex-
tremum allocuturus: Vale, munde, si
placet, vale: egregiè verò tot illustria
mea gesta, tot merita remuneratus es.

Inclinat caput, non ampliùs inclina-
turus; instat enim tempus, quo exalta-
bit caput, & dominabitur in medio ini- *Psal. 109.*
micorum suorum.

Inclinat caput: supremum nimirum

X

saluere

saluere nos, & valere iubet. Inclinat caput, eoq; gestu Patri æterno gratias agit pro omnibus in se, & in nos congestis beneficijs.

Inclinat caput: quasi animæ Limbū Patrum adituræ iter præmonstret: Huc tende, huc: hîc latet hostis, hîc opima tenerur præda. itaq; læta alacrisq; anima corpore relicto aggressa hostem est.

Inclinavit caput IESVS, obdormiuit, & obiuit, quasi in ipso Patris gremio reclinis conquiêssset.

Orig. Tra At vā tibi, nisi tuum tu caput incli-
Mat 1 35. nes; vā, nisi moriaris voluntati tuæ, cu-
in Matt. piditatibus tuis, affectionibus tuis, quibus à perfectionis studio retrahi soles.

Omnino inclinare, ac submittere caput meum amore tui volo, bone IESV, imò iam inclino, iam submitto, cui, & quantum iusseris, meq; paratum offero ad omnia, quæ te cunq; velle nouero. Immortale tu mihi beneficium, præstitisti, cū pro me tuum caput inclinasti, & mortem subiijsti: Sit hæc à me tibi gratia, quod pedibus tuis, vel quibus tu iubes, subijcio caput meum tractandū utiq; & calcandum, prout tibi

tibi libuerit. Quicquid in me tracta-
nerit pes tuus, Domine IESV, tuum es-
to summo iure, æterno iure.

MEDITATIO QUADRAGESIMA SEXTA.

Rex defletur.

PRÆLVDIVM I. *Reminiscere historia.*

Prælud: 2, *Consiste iuxta crucem in tene-
bris, quas defectio Solis inuexit.*

Prælud: 3. *Lachrymas & dolorem à Deo
pete, ut Regem defunctum deplora-
re possis.*

Punctum Primum.

SImul ac somno permisit oculos Rex,
noua illicò ac inaudita prodigia cæ-
lo terrâq; consurgunt. Cælum impios
mortalium animos detestatum fune-
ribus & se, & terram inuestiuit.

*A sextâ horâ, (Scriptura memorat) Mat. 27
vsq; ad horam nonam tenebra factæ sunt su- ver. 47.
per vniuersam terram. Subijt Luna So- Dionysius
lem, naturæq; confudit ordinem. nam Arcop ep-
neq; id defectioni Solis tempus conue- 7. ad Po-*

lycarp. & niebat, neq; eodem quo solet modo e-
11. ad A- clypsis ea contigerat, vt potè, quæ diu-
polloph. turnior solito fuerit, eamq; Solis par-
 tem, quæ Orientem spectat, præcipuè
 obscurârit. Aureum Cæli exuerunt ami-
 ctum, induerunt atrum, cum viderent
 Conditorem suum adeo crudeliter, ac
 impiè necatum. Subduxerat Sol radios,
 vt palatium, in quo Rex somno se de-
 derat, lugubribus operiretur aulæis. At
 tuum cor, Christiane, mortuo IESV, au-
 reo textu effulget, opulentiâ luxuria-
 tur, voluptate diffluit. Pater mortuus
 est: Patrem amisisti: at tu filius non fi-
 lius rides, ludis, falis! Trucidatus ge-
 nitor tuus, morte horribili, neq; te id
 tangit.

Tangat, obsecro, bone IESV, tangat
 & cruentet mors tua pectus meum, o-
 periat amarissimi doloris lugubria cor
 meum, defluant ex eo, quæcunq; mun-
 dus confectatur, ornamenta.

Illud præterea hîc cogita: eò, quòd
 Sol æterni luminis occideret, ortas esse
 tenebras, quæ testarentur, quàm ingens
 iactura fiat, si IESVS moriatur, in homi-
 nis præsertim animo; vbi nihil diuinæ
 lucis

lucis, sed horrendam ac tartaream noctem videas, vbi frustra cælestis gratiæ radium aut scintillam dispicias.

O Deus, ô Sol æterne, ô lux mea! ne, quæso, occidas in corde meo, ne occubas, ne moriaris in animo meo; me potius vel millies mori iube, quàm te in me, vel per me mori patiaris.

Tenebræ erant super vniuersam terram. Profunda terram vniuersam cæcitas occupârat; nimirum Sol æternus occubuerat. At hodie permirum est lucente sole, Regeq; IESV iam rediuuuo, iam triumphante, iam gratiarum radios per Spiritum sanctum copiosissimè ubiq; terrarum spargente cæcâ nocte terram obrutam iacere, cæcis plena esse omnia, hoc sanè mirum est. Quæro enim: quàm multos hodie numeres, qui probè nôrint IESVM? qui satis capiant, satiùs esse multo Regi IESV, quàm Tyranno diabolo seruire? quibus pluris sint IESV Saluatoris, quàm mundi proditoris consilia? non multos equidem.

Detestor ego has tenebras, IESV lux mea, horreo & execror noctem hanc;

meq; ad te quantus quantus sum refe-
ro: tuum lumen deosco, in luce tuâ,
ô Sol meus, ambulare ac viuere ater-
nùm percupio, teq; in dies, in horas, in
momenta ampliùs nosse, colere, & ama-
re toto animo desidero; idq; fore con-
fido, quando & tu tam clarè luces, &
serui tui te mihi tam fideliter ostendūt.

Punctum Secundum.

L Vgebant, luctumq; tenebris testabā-
tur supera palatia. nec minora do-
loris dabat argumenta inferum concla-
ue: Sanctuariū videlicet DEI, templumq;
Hierosolymitanum. Velum enim, quod
sacrorum adytis prætextum erat, discif-
sum sponte suâ est à sūmo ad vsq; imū.

Theophil.

Vsitatum Hebræis erat vestes in luctu
discindere, eumq; ritum in tam publi-
câ clade templum videtur vsurpare vo-
luisse. Ecquid verò faceret in Sanctua-
rio velum, cū diuinius multò Sacra-
rium vestibus spoliatum, innumerisq;
hians vulneribus palām conspici salutis
humanæ gratiā non dubitārit?

Lugete IESVM homines, sincerè
lugete; rumpatur velum simulati do-
loris.

loris. Quis enim verè dolere credat, eum, qui alterâ quidem manu pectus plangit, alterâ in cælestis Sanctuarij domicilium, hoc est, in cor proprium seculus inquilinum inducit, fitq; sæpè, ut corpus, quòd animæ velum est, inediâ, cæterisq; afflictationibus laceretur; at ipsum penetrabile, ipsa inquam anima non solùm sordibus scateat, sed etiam durissimâ peccandi consuetudine obstruatur.

Laceretur, oro, Domine IESU, laceretur velum meum, corpus meum seu morborum doloribus, seu iniuriarum ictibus: dummodò eâ ratione plenè perspiciam, quid in cordis mei adytis lateat. Præter doloris significationem, illud quoq; scissum Velum, quo penetralia sanctiora reclusa sunt, adiutusq; ad Sacrarium paruit, illud, inquâ, indicat Regem IESUM, tam horrendâ corporis totius laceratione ingressum, nobis in cælum parauisse.

Euthym.

Adhæc nescij prorsus fueramus tot *Ambr: in*
mysteriorum, quæ in diuinis libris latebant, donec, ea mortuus IESVS per *Lucam.*
Spiritus sanctum in lucem efferret.

Vnde fit, vt Orthodoxi homines, etiam illiterati, non infrequentes certè altissima diuinorum arcanorum mysteria feliciter scrutentur, & assequantur.

Gratus esto Regi tuo pro tam illustri beneficio, quòd tantâ rerum diuinarû te cognitione instituerit: cuius amore, imò etiam dolore, quòd toties eum peccatis violaueris ac laceraueris, lacera cor tuum & intimo animi luctu, & extimis veri doloris argumentis; illudquæ exploratum habe, fore, vt quisquis in vitâ per veram pœnitentiam criminumquæ confessionem seriò cordis velum, sciderit, nequaquâ in illo extremæ confusionis horrorisq; theatro erubescat.

Punctum Tertium.

TRemebat concussa tellus, fractæ disfiliebant rupes, sepulchra reclusa hiabant, vnde rediuiui complures prodierant. Quocunq; te vertas, prodigium est. in portentum abeunt omnia: quia moritur qui fecit omnia. Inanimum terræ solum dolore palpitat, expertes sensûs petraë frustatim sectæ fatiscunt, quodq; amplius mirêre, mons Caluariæ

Caluariae ruptus latronem impium è *Barrabæ*
cruce suspensum à Christi cruce reci- *lib. 7. c.*
dit ac discludit. Damnant hæc insensi- *21.*
lia saxeos ac ipsis etiam saxis duriores
hominum animos, quorum causâ cum
Rex acerbissimè excarnificatus moria-
tur, illi tamen vt dolore vacant, ita
peccatis differt tument. Lusus morta-
libus est Domini ac Saluatoris sui pas-
sionem, mortem, meritaq; omnia con-
culcare! iocus est, cœno mergere illud
nullo redimendum pretio diuinæ gra-
tiæ monile, quod cuiuscunq; pectore
defluerit, nã ille cælum nunquã attin-
get! Digni equidem sumus, quibus se-
pulchra dehiscant; digni, quos in sua
busta mortui deturbent: quoniam nihi-
lo plus mouemur Christi morte, quàm
si verba fiant mortuo: quanquam ipsi
quidem diram Regis necem in ipsis se-
pulchrorum cineribus senserunt mor-
tui, & ad funestum humanæ feritatis
spectaculum confluerunt; at nos mise-
ri non magis ferè tangimur cæde Domi-
ni, quàm si non mortui dico, sed pla-
nè nulli simus.

Deterior, vt video sum, ô mi Deus,

X s

minus

minùs utilis sum, quàm cadauer; ipsis etiam cautibus durior dicam, an immānior? qui ausus fuerim peccare, tametsi probè scirem, quàm dira passus sis, ne ego peccarem. Dissiliat minutim cor meum, fatiscat dolore pectus meum, Domine I e s u, quia pro salute meâ erepta tibi vita tua. diffuat cor meum, extabescant præcordia mea; quia toties ego te in crucem egi, quoties criminibus me obstrinxi ingratiſſimus, ac tanti beneficij prorsus immemor. At bene memores erant tam insignis meriti, studebant etiam quidam iuxta crucem tuam stantes: ille præsertim Centurio, qui cum plerisq; pectus suum præ doloris magnitudine tundeat.

Hos æmulare, Christiane, pectusque tuum non solâ manu, sed multò ampliùs dolore verbera, quòd cùm adeo crudelem Regis tui mortem spectaret, gemitibus ac suspirijs supersederit, quæ quidem verberatio eò profuerit, ut cor tuum & pio metu contremisecat, & verâ pœnititudine conteratur.

MEDITATIO

QUADRAGESIMA SEPTIMA.

Rege mortuo thesauri asportantur.

PRÆLUDIVM 1. *Historiam tibi representa.*

Prælud: 2. *Sta, uti antè, iuxta crucem.*

Prælud: 3. *Pete cælitus lumen, ut cognoscas, quidnam thesauri è Regio latere depromptum sit; pete item commiserationis affectum, quo mortuo Regis corpori horrendum vulnus inflictum defleas.*

Punctum Primum.

Vix dum animam egit Rex, cum & hi repente & illi in thesauros inuolant. Detracta nobilissima aulæa sunt, etiam antequam Rex obiret, hoc est, erepta prorsus eximia illa formæ Regiæ dignitas, cum corpore conciso lacer totus & conceptus vix hominem retulit, eodq; palatium, ubi in crucis feretro corpus exanime iacebat, atram intempestivæ noctis umbram induerat, cælorumq; lampades lumen mundo subduxerant.

xerant, ne auxisse Regis spoliati ac necati ignominiam viderentur. direptæ ac distractæ vestes Regiæ quantovis auro potiores. pretiosissimū monile Ioannem, qui è pectore Regio in cœnâ victimâ pependerat, Rex ipse etiamnum vivens testamento Matri suæ legauerat: Genitricē verò, cælestē scilicet gēnam, cimeliūq; & pretio, & splendore inæstimabile Ioanni condonârat, ac in tutelam tradiderat. animam deniq; in Patris æterni manus remisērat. reliquū quicquid thesauri erat, id cruenti carnifices exhausērunt, prodegerunt, ac in nihilum propē verterunt. Supererat nihilominus exigua cistella, quæ validissimis mœroris dolorisq; machinis periebatur, ipsum scilicet Regis Cor, in quo sanguinis Regij lucidissimus ac planē cælestis latebat carbunculus. perforata igitur ea quoq; arcula est militari lācœâ, ita, vt repentē geminum inde, sanguinis & aquæ, monile effluxerit.

Ah! militis cor crudele, quod in divinissimum IESV cor sic ausum est sœuire! ô cor IESV dulce, quod vulnere se non subduxit! ô cor munificum, quod

quod quidquid humoris habuit, nobis effudit.

At heu! quàm illiberale cor meum erga te, bone IESV, quod tamen innumeris, amplissimisq; beneficijs à te petatur ac tundatur; grati tamen animi pietatem non potest, dicam veriùs, non vult effundere. Tu recludi cor pateris, vt ego ingrediar, vt ad propugnaculum perfugiam, vt ad fontem accedam, vt in plenam cælestium opum arcam me insinuem, vt in diuinum illud æternisq; delicijs florens viridarium me inferam; at mihi bruto & insulso nihil horum libet, qui aspernatus promissa tua, fastidiens bona tua tibi suauissimo hospiti, tibi Regi meo, tibi beatitudini meæ, cordis mei, quod vtiq; omni iure patere tibi debet, cordis, inquam, mei aditum præstruo. Miserum me tali corde! miserrimum cor meum tali possessore! Verùm illud faciam: Cor tuum ego prior subibo, & ibi contemplatus, quàm benignum, quàm suaue, quàm erga me profusum sit; inardescā amore tui. modò tu, Rex meus, me quamuis vsquequaq; indignum à corde

Meditatio Quadragesima septima.

corde tuo ne depellas. Verum prius in geminâ hac sacrorum pedû cisternâ lauabo, quò mundior cordis tui penetralia ineam. Spero equidem fore, ô Bonitas infinita, vt facias quod peto, amoremq; tui in me perficias, quo indigeo. Gratias verò, quàm possum, humillimas, ago Maieitati tuæ, quòd tuos mihi thesauros tã effusè patere volueris.

Curramus, ô mortales, curramus. ecce munera gratiæ diuinæ, ecce salutaria Sacramentorum fluentia è Regio manant latere: accedamus cordium, vasis quàm mundissimis tam capacissimis fluentem è Rege salutē excepturi.

Frequenta, anima mea, hunc Diuini cordis fontem, ne in æternum sitias; versare perpetuò in hoc Regio concludi, ne foris intereas.

Punctum Secundum.

Distracta omnia sunt Rege mortuo; nec supererat, nisi sacrum Corpus, quod à Pilato petere non dubitauit Iosephus Arimathæus, vir bonus, & cum primis iustus; eoq; impetrato comitem sibi officij adiunxit Nicodemum qui
noctu

noctu ad IESVM venerat. Hi ergo è cruce corpus IESV deponunt, vnguentis inungunt, syndone mundâ inuoluunt, deniq; sepulchro recondunt, quod excisum in rupe fuerat rotundo lacu & elato, vt iustæ staturæ vir erectus manu elatâ ægrè tholum attingeret.

Beda.

Perunt viri boni corpus IESV, lauant, vngunt, vestiunt, recondunt sepulchro, quod non pluribus constabat saxis, sed solido excisum saxo fuerat, ne fortè calumniæ Iudaicæ locus relinqueretur, suffossus ab aliquo monumentum, exemptos lapides, corpus furtim sublatum. Petis tu hunc corporis Regij thesaurum? fac igitur sis iustus, & cum voles corpus Domini corde tuo recondere, religionis vnguento diuiniq; amoris vngas oportet; inuolue id mundâ & cãdidâ mundæ cõscientiæ syndone; deniq; compone in sepulchro, in quo nullum cadauer sit, hoc est in corde quod nullum, nisi IESV, amorem cõtineat. Quemadmodum enim cum in annuli palâ vni tantum gemmæ locus est, alteri esse non potest: ita cor tuum, quod Deo tantum capiendū aptum

ptum est, Deoque tantum impleri potest, aliud capere non potest quod Deus non est; vel si capit, Deum non capit, nec quiescere potest nisi cum Deo plenum est, quia sic inane est. Petrosum cor IESVS desiderat, quò securior quiescat, quò à furci iniurià longius absit; & licet cor varijs ictibus quatatur, varijs calamitatibus pulsetur, IESVS tamen minime tollatur.

Cura sedulò teneram Conscientiæ puritatem, cura sedulam animi firmitatem. Domine, tu modò adiuues, & neutrum defuerit: elucescet innocentia, & marmorea cor meum solidabit firmitudo: fietq; cor meum non iam sepulchrum corporis tui, sed perenne domicilium amoris tui, IESU Deus cordis mei, & pars mea in æternum.

Punctum Tertium.

Illatus tumulo thesaurus est. accessè-
re custodiæ; ne quis furtum molire-
Niceph : tur. Excubant igitur milites pro sepul-
lib. 1. Hi chro, quod à Iudæis & ferro validè cõ-
stor: cap. munitum est, & obsignatum. Eò verò
32. cura hæc, eò spectabat tam exacta cu-
stodia

stodia, vt quàm clarissimè Fidei nostræ de IESV rediuuiuo Veritas eluceret, quam non solum tanta militum præsentium turba, sed ipsa etiam signa intacta, ipsa saxa illæsa fuerant testatura.

Omni custodiâ fac serues thesaurû, quem tu cor di tuo toties immittis, quoties sacrosanctum Domini corpus epularis. Adhibe milites sumpto IESV corpore, Virtutes scilicet peruigiles, quæ quidquid torporis aut ignauia obrepserit, dispellant. Obfirma cor ferro præstantissimæ voluntatis, quæ malit te potius extingui, ac in nihilum redire, quàm villo Deum pacto offendi. Obsigna cor exolutum cogitationibus, quæcunq; Christum excludere videantur. Signum tuum esto Domini tui Passio, quam si seriò meditando recoles, & Regis tui vulneribus quasi sigillis assiduus inhærebis; Christum perpetuò retinebis.

Suauissime IESV, vnica cordis mei voluptas, dum te intentè in sepulchro considero, vehemèti dolore conflictor. Sic enim obtritatus es meâ causâ, ô cælestis floscule; sic aruisti, ô dulcedo beatorû; eò te animæ meæ deduxit amor,

ô amor coelicum ! Fac igitur, mi IESV, vt
amori tanto, quantum possum, repen-
dam amorem, teque & perpetuò dili-
gam, & in corde meo æternum teneam
summum, vnicum, æternum bonum
meum.

MEDITATIO QVADRAGESIMA OCTAVA.

*Rex post obitum miraculis
clarefcit.*

PRÆLVDIVM I. *Propone tibi ob mentis
oculos Limbum inferorū, quo San-
cti Patres detinebantur.*

Prælud: 2. *Ora, vt beatarum illarum
mentium gaudium degustare possis.*

Punctum Primum.

I Acebat in tumulto corpus Regium;
at MARIÆ mœrens animus agrè ad-
modum corpori hærebat, cessurus sine
dubio, nisi vis diuina tenuisset: quan-
quam vel sic Martyrij præmium Virgo
emeruit perinde, quasi reipsâ mortem
obiisset.

Specta

Speſta hîc Matrem mœſtiſſimam, vt ſubmiſſas Iosepho ac Nicodemo egit gratias ! vt ſepulto valedicit filio ! vt lachrymis fluens cum cæteris mulieribus domum ſerecipit: nihil tamen nō generoſum, nihil non moderatum, vt antea ſemper, ita in hoc planè extremo dolore vel voce vel geſtu proferat.

Vbi domum cum Ioanne ventum eſt, & aliquid (vt veriſimile videtur) curandis corporibus datum, vterq; prolixæ precatiōni & contemplatiōni cum effuſo fletu inſiſtit.

Specimē virtutum omnium MARIA etiam dum dolet, docet. in luctu enim amiſſo, qui cordi inhæſerat, amico ecquid tandem non agunt homines ? At non videas in MARIA præfractē manus implexas, non crinium lacerationem, non genarum, non capitis verberationem, non inconditos eiulatus, nō mortis inuocationem, non aliud, quod vel minimē impotentiam reſpiat; nihil horum in forti hac muliere deprehendas. quæ tamen omnia quàm crebrò in cæteris mortalibus & videre licet, & audire ! qui ſi eo dolore optimi aman-

tissimiq; amici, imò Patris, neci acerbissima perentarèt, si ita lugerent, postquam animam suam scelere maclârunt, probari utiq; quicquid id est. posset, at apud plerosq; non pluris certè mors Christi est, quàm quod est alienissimũ. Quin etiam nonnullos reperias, qui Christum aut non fuisse, aut abire prorsus in nihilum optent, ut sublato iudice declinent iudicium, ac citra pænæ metum peccent: extinctâ verò crimine animâ tantum absunt à lachrymis, ut etiam latentur: aut enim scelere delectantur, aut se peccasse palàm gloriâtur, aut commissi criminis venenatâ dulcedine inescati amplius se in improbitatem ingurgitare satagunt; nec dolent, nisi quòd quantum volunt peccare nequeant.

Eò dementiæ prolapsi miseri mortales, ut ad mentem pleriq; non antè redeant, quàm ad supplicia sempiterna rapiantur, æternam redemptionis salutarisq; iacturam, animæ interitum, DEI, deniq; omnium bonorum æternam amissionem sine profectu, sine fine, sine spe deploraturi.

Doleam

Doleam ego, bone IESV, lugeam ego
donec uiuo; defleam mortem meam,
quam consciui; defleam animam meā,
quam inquinui. tu patere, vt sarciat
dolor, quod culpa confecit; vt eluat fle-
tus, quod crimen infecit. Quib⁹ quidem
lachrymis tuas quoq; supplex misceo
lachrymas, quas pro me in cruce fudi-
sti; misceo fletum mæstissimæ Matris
tuæ, quo illa sepulto te, in suo illo cubi-
culo & pupilla & orba, & vidua diffleue-
bat. misceo amaros illos imbres è Petri
poenitentis oculis manantes, vt quod
cordi meo deest, id harum lachrymarū
subsidiū suppleat, animamq; meam
perfectè sanatam, perfectè elutam tuo
tandem dignam reddat conspectu.

Punctum Secundum.

Læta, cælestiq; luce radians IESV a-
nima Diuinitati coniuncta inferum
Orbem subiuit, vbi quadruplici carce-
re tenebantur animæ. Primum est ba-
rathrum damnatorum profundissimū,
malisq; omnibus refertissimum, vnde
neminem Rex liberauit, omnes terruit.
Ponè lacus est, quo deturbantur, qui

auiti tantum sceleris rei hereditaria no-
 xa beatitudinis aeternae hereditate ex-
 ciderunt. neque hinc eductus est quis-
 quam. Tertium ergastulum eos habet,
 qui religione, caeterisque virtutibus cae-
 lum quidem meruerunt; leuiiores tamen
 animi labeculas, aut diminutas in vita
 scelerum suorum penas temporali cru-
 ciatu expiant. Postremus erat Limbus,
 seu lacus, in quo Sancti, quotquot ante
 Christum obierant, promissam coelitus
 redemptionem praestolabantur; puta:
 Adamus, Eua, Abrahamus, Iosephus
 Nutritius Domini, Ioannes Baptista,
 pius Latro, alijque innumerabiles.
 E duobus postremis carceribus omnes
 animas eduxit Dominus, suaeque Diuini-
 tatis gloria ac maiestatem cunctis praebuit
 spectandam, quam ita beati illi
 aspexerunt, ut ab ea nunquam deinceps
 flectant oculos. Felices animae liberatae!
 infelices relictae; quae inaudito,
 sed sero & inuiti dolore torquebantur,
 quod Domini ac Redemptoris sui aeternam
 consortione aeternum exclusas sentirent.
 Si Iudae proditori redire ad vitam,
 vel ad Christum accedere licuisset;

set; quàm profundâ submissione, quàm
seuerâ poenitudine pedibus sacris sub-
sterneretur, nec ambitioso sacrilegio
os Domini osculabundus violaret! Ea-
dem ferè nunc animas, quotquot cor-
poribus exeunt, conditio manet. nam
aliæ quidem in sempiternæ infelicitatis
chaos detruduntur, quæ grauibus ob-
strictæ peccatis expiari, dum fas erat, in
vita noluerunt: aliæ cælo quidem desti-
natæ, sed quòd pares delictis poenas
necdum pependerunt, expiatorijs illis
supplicijs, dum satis diuinæ Iustitiæ fiat,
deputantur. Tu opta, quod libet: me-
um certè consilium est: vitam sic exi-
gendam, vt solutus corpore animus
rectâ ac sine cunctatione cælum petat.
Quare hîc seriâ age poenitentiam, hîc de-
lictorû nequos quamlibet exiguos extere
ac elue, hîc quicquid noxâ lapit solici-
tus deuita, hîc ardentissimo in DEVM a-
more efferuesce; vt hic ardor maculas
omnes animi sic exurat, vt nihil ampli-
ûs flâmis illis vrendû supersit. IESV, amore
ignito tu ipse, quæso, cor meum inflam-
ma, vt quàm feruentissimè diligam te
summum meum bonum, nec me vllum.

extra te capiat aut oblectet bonum. Potes verò mihi, quamuis planè immerito, præstare quicquid peto, qui omnia potes, velis modò. Velis, obsecro, Domine, per sacrosancta vulnera tua, velis.

Punctum Tertium.

Illustris miraculis Rex erat, etiam post obitum. Nam interea quoque temporis hostes premebat, qui illa inferorum hypogea, illos æternâ nocte damnatos specus fugâ petierant: destructisq; profligatorum propugnaculis, ac receptibus perlustratis vniuersam, quæ tanto victore digna fuerat, prædam auexit. Si tantis homines exultare plerumque lætitijs videmus, qui diuturnâ eaq; acerbissimâ seruitute in libertatem assèruntur: quibus tandem gaudijs triumphare oportuit animas, quæ tot sæculorû interuallo è tristissimi carceris tenebris in æternâ lucem prodierant? Simul atque Rex comparuit, incredibili alacritate (vt more nostro loquamur: non enim ibi ferè nisi animæ fuerûnt) omnes protinus exclamant: Salue mundi Redemptor. Salue Redemptor noster. Salue Rex, & supreme cælorum terrarûq; Impe-

Imperator. tuam nos vnus præstolabamur Maiestatem; tuam infinitis suspirijs poscebamus præsentiam; tu vnicus desideriorum nostrorum finis, tu felicissimus spei nostræ euentus, tu sperata & oprata tot sæculis salus nostra. En iam tenemus te, fruimur te, æternum con-
quiescimus in te. Benedicti sacræ humanitatis tuæ artus pro nobis extremis confecti supplicijs. benedictus amor tuus, quo dilexisti nos magis etiã quàm te, quia vt redimeres nos, passus es occidi te. Te igitur veneramur, tibi gratias æternas agimus, æternas acturi, quia æterno beneficio cumulati sumus per te redempti à te. Hæc ferè aut horum similia acclamantes, clarissimã gloriosã Diuinitatis præsentiam fruebantur, adeo quidem suauiter, vt nulla id humana cogitatio satis consequatur. Collique-
scebãt (si ita loqui licet) voluptate beatæ illæ mentes, oblitæ protinus molestiarum, quas vnquam vel in vitâ, vel in illo purgatorij ignis carcere tulerant. Quæ verò è Patrum limbo prodierant, diuinã, quã fruebantur, luce omnem tenebrarum tædijq; memoriam exclu-

debant. Sic calamitates omnes vna delebit obliuio, cū sempiternæ illius ac omnia vota superantis beatitatis dies illucescet: cedit recordatio lachrymarum, cedit afflicti cordis molestia, ac ipsa molestiæ memoria, cū immersum Deo cor immensa lætitia explicabit ac dilatabit. Quæ tandem illa futura est Regis IESV consalutatio, qui animæ ad beatitudinem aditum morte suâ parauit? quæ illa sacrorum vulnerum erunt oscula, vnde cælestis quidam ac Diuinus odor emanabit? Hic igitur, Anima, patiamur quàm plurima: Cruces, quotquot obuenient, non voto solum, sed etiam re & corpore alacriter feramus: afflictiones voluntarias nauiter ac seriò vsurpemus, quicquid à quopiam mortalium tolerandum nobis offeretur, toleremus, vt consequi tandem possimus, quæ speramus, quæ optamus. Agamus, inquam, & patiamur *aspicientes in auctorem fidei, & consummatorem IESVM, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem confusione contemptâ;* Cui laus æterna, & infinita gloria. Amen.

REX æternæ gloriæ.

Vermis, & verme vilior, indignus
qui vel oculos ad tuam attollam.
Maiestatem, dicam æquiùs, indignus
qui sacra pedum tuorum ore libem. ve-
stigia, Tibi, quia gratias debeo, gratias,
quas possum, ago pro singulari benefi-
cio, quòd è munificà manu tuâ accepi,
& scripsi quod iussisti. Quidquid ve-
rò id est, quamlibet minutum ac leui-
dense, tibi reddo; quia tuæ gloriæ vo-
tum, tuo honori sacrum est. Tu, quæ-
so, aspice propitius, & me, & quod
affertur à me; & largire mihi æ-
què ac illis, quibus scripsi,
ut perpetuò te diliga-
mus, æternùm te
perfruamur.

A M E N.

RELI-

Religiose Lector.

Conuersationis cum IESV, dum Sacra fiunt, Compendium Passioni IESV adieci, propositis breuiter rebus ac Mysteriis, quæ unaquæq; Sacri parte continentur: ut Missæ Sacrificio, (quo ritè patientis IESV memoria representatur; eademq; planè victima, quæ in Caluaria monte immolata fuit, sine vulnere, sine cade ritu incruento exhibetur) ut inquam Missæ piè iuxta, ac salutariter interesse scires. Si uti libuerit, præstiterint, ni fallor, paucula hæc plurimis illis paginis, quas inter orandum non vagà minùs mente, quàm linguà volaticà adusq; laborum lassitudinem decursare soles, fructus interim propemodùm exsors, & iuxta ignem gelidus. Hæc enim ipsà tam paucis complexà ratione lectà primùm, ac saltem animo decursà, quò repetita firmiùs habere memoria possit, id demum consequere, ut meditationis in morem quieto corpore, silente linguà solidum Sacri tempus solà anima voce Diuinis laudibus impendas, totaq; mente Deo fixus feruido æternæ illius bonitatis amore inardescas.

PIA

PIACVM IESV, dvm

RES AGITVR DIVINA,

COMMORATIO.

Eodem Auctore.

In nomine Patris, & Filij, & Spiritus S. Am.

SANCTISSIMA Trinitas, vnice DEVS,
 Creator mi, & Auctor Salutis meæ,
 non minùs præsens vbiq̃ue, quàm vbiq̃;
 totus, qui inconniuentibus oculis quic-
 quid non solùm agimus, sed etiam ta-
 citâ mente voluimus, in singula tempo-
 ris momenta clarissimè intueris: ecce
 ego pulvis & cinis viuâ fide profiteor
 Sacrosanctam præsentiam tuam, quam
 præ oculis quouis quidem tempore ha-
 bere desidero, præcipuè tamen dum
 hoc Sacrificium geritur: quod ego lau-
 di & honori Diuinæ Maiestatis tuæ de-
 dico, pro hoc N. & pro animæ meæ ne-
 cessitatibus, eorumq̃; qui preces meas
 tametsi auribus tuis indignas experunt,
 in satisfactionem peccatorum meorum
 in terris, in adeptionē amplissimæ glo-
 riæ

riæ in cælis. Supplex autem Æternam Bonitatem tuam oro, vt hæc Sacrosancta Crucis arma certum nobis & inexpugnabile contra omnes hostium imperus præbeant munimentum.

Introibo ad Altare Dei.

Fixus in obtutu præsentissimæ ac im-
mensæ Maiestatis tuæ, & cruce tua
armatus introibo ad altare tuum, intro-
ibo, introibo mi IESV, & constanter ac
pië, veluti primum hodie & vltimum
in hac vita Sacrum auditurus, eidem al-
tari tuo adstare cupio, sperans fore, vt
renoues iuuentutem meam, quam v-
nus tu lætificare potes, & gaudio cæle-
sti animam meam reficere, vt sine tæ-
dio interesse Sacrificio possim. Cur e-
nim sit anima mea tristis? cur hæc Di-
uini Conuiuij lautitias fastidiat? cur id
quātocyûs desinere cupiat? Nulla pro-
fectò Domine, nulla tristitiæ, nulla tæ-
dij causa est. sed quia imbecilla ex se a-
nima est, quantam potest spem in te de-
figit, confiditq; tuo se beneficio quie-
tam ac lætam tantis affore Mysterijs,
cum laude nominis tui, qui es salutare
vultus

vultus sui, & vnicum solacium seruuli
tui. Totā ex te pendet mens mea, totā
que poscit opem à gratia tua. Adiuua
me, qui potes omnia: confirma me, qui
creasti omnia, cælumq; ac terram ver-
bo fundasti,

Confiteor.

Quoniam humilium vota tibi & fa-
cta placere solent, Domine, ideo
Diuinissimo Sacrificio ad laudē & glo-
riam tuam interfuturus ab humilitate
rem meam te adiuuante auspicor, & Sa-
cerdotis culpas suas confitentis, piasq;
preces à circumstantibus postulantis e-
xemplo Confiteor coram te, & Beata
MARIA semper Virgine, Sanctisq; om-
nibus, me maximum ac miserrimum
omnium mortalium esse peccatorem,
culpamq; meam, & culpam grauissimā
pronuntians, supplex à te, DEVS Omni-
potens, Misericordiam ac Veniam pec-
catorum, & exactā mortalitate felicissi-
mam immortalitatem deponco.

Confessione peractā.

AVfer, obsecro D^omine, ab omnium
nostrum cordib; cunctas iniquita-

tes, vt mereamur puris mentibus intro-
ire ad Sancta Sanctorum, auxiliante
Christi Domini nostri gratiâ, & meritis
ac precibus Sanctorum, quorum ani-
mæ regnant in cælis, corpora verò in
hoc altari requiescunt, quæ humili ac
pio animo deosculor.

Introitus. Kyrie eleison.

DEbitas tibi laudes ipsis nascentis
Ecclesiæ primordijs Psalmorum
Hymnorumq; cantu reddebant Fideles
tui, Deus meus, antequam ad poscenda
beneficia accederent; eas ego cum Ec-
clesia tua reddo Diuinæ Maiestati tuæ;
misericordiam tuam implorando cor-
de supplici clamo: Kyrie eleison, Chri-
ste eleison. Vnus in Trinitate Deus mi-
serere, & condona propitius, quidquid
à nobis mente, ore, opere, peccatum
vnquam tu ipse nosti.

Gloria.

Effert se fursum mens mea, Domine
IESV, Angelosq; æmulatur, qui te
secundùm carnem Virgine natum can-
tu celebrabant, & conuerso ad te cor-
de

de meo gloriam tibi cano in excelsis.
 Propagetur ac amplificetur vbiq; gloria
 tua; in terris autem quieti viuant, & pa-
 ce fruuntur homines bonæ voluntatis.
 Laudamus te, ô supremum bonum no-
 strum. Benedicimus te, ô fons omnis
 sanctitatis. Adoramus te, ô principiũ
 & finis, ô absolutissime vitæ mortisq;ue
 Domine. Glorificamus te, ô vltima bea-
 titudo nostra. Gratias agimus tibi pro-
 pter magnam gloriam tuam, Domine
 Deus, Rex cælestis, Deus Pater omni-
 tens. Domine Fili vnigenite, I E S V Chri-
 ste, Domine Deus, Agnus Dei, Filius Pa-
 tris. Qui tollis peccata mundi, miserere
 mei, miserere totius Ecclesiæ, miserere
 totius mundi. Qui tollis peccata mun-
 di, miserere nobis. Quoniam tu solus
 sanctus, tu solus Dominus, tu solus al-
 tissimus, I E S V Chriсте, cum sancto Spi-
 ritu, in gloria Dei Patris, Amen.

Dominus vobiscum, &c. Oremus.

Quantâ possum animi demissione
 ac reuerentiâ suscipio salutationẽ à
 te, DEVS meus, quâ pij quoq; olim Ma-
 iores salutem mutuò sibi impertiebant,

Z

& re-

& recordor Diuinæ præsentiaæ tuæ, cuius ubiq; etiam locorum meminisse volo, & quàm frequentissimè ad mentem meam reuocare; te supremum esse Dominum meum, & me omni iure seruū tuum. Oro, quàm possum humillimè, vt famulorum tuorum animi apud sanctum altare tuum religionis ac pietatis dulcedine repleantur, quò precibus & orationibus pijs ardentius & spiritu & linguâ insistere possint. Has porrò quales quales postulationes meas cum Sacerdotis tui, & fidelium omnium precibus coniungens effundo coram te cor meum, petoq; supplex, quicquid petit Sacerdos, fretus Domini nostri IESV Christi meritis, qui præstet, obsecro, quicquid petit Sacerdos.

Epistola.

Missam ad me cælitus Epistolam tenet manibus libro impositis Sacerdos, tuamq; mihi, ô Deus mi, annūtiat voluntatem, ac me excitat ad exequendum, & quasi manibus perficiendum opus, quod tu præcipis. Paratus sum, Deus optime, paratus sum; tua
modò

modò meluxilluminet, vt quid literis
tuis velis, perspiciam.

*Hic Epistolam vel aliam Lectionem Sacram,
quam legit Sacerdos, commodè legere potes.*

Deo gratias.

Gratias tibi pro eximio beneficio,
Domine cæli & terræ, qui me, me,
inquam, seruile caput & postremum
mancipium literis tuis dignaris. Quid
rescribam tibi Domine, quid respon-
deam, prorsus ignoro conscius infimæ
vilitalis meæ. Calamo solum linguæ
scribo, *Alleluia*; reſq; Deum ac Dominũ
meum dilaudo ac deprecico in æternũ.

Euangelium.

Video Concionatorem meum, vi-
deo meum Oratorem IESVM OS
sacrosanctum salutis meæ causâ aperiẽ-
tem, cuius Diuino sermoni reuerenter
adsurgo, paratus alacriter aggredi, &
constanter exequi, quidquid illevult,
quicquid iubet. Oro autem vnâ cum
Sacerdote, vt os meum emundet, quem-
admodum Isaïæ Prophetæ labia calcu-
lo mundauit ignito. Inuito te, Deus
meus, ad cor meum, vt dignè valeam

annuntiare Euangelium tuum. Imprimò fronti meæ, ori, & pectori Crucis tuæ signum, memor verborum tuorum, qui Crucem sustinuisti pro me, eaq; dicta tua non solùm ore legere, sed etiam memoriæ tradere, affectuq; & effectu implere, quātā possum alacritate, cupio.

Legere Euangelium potes.

Osculo verborum Cruce designatorum testor, Domine IESU, amanter me ac reuerenter doctrinam tuā concionemq; accipere, teq; laudo in æternum.

Hic Symbolum recita, hunc in modum singulos Fidei articulos confitendo.

Credo omnia, & singula, quæcunque Christus Deus & Homo docuit, & credo ideò, quia Christus Deus docuit, & credenda per Ecclesiam proposuit; gratiasq; ago infinitas pro infinito beneficio, quod nobis præstitit Deus, cùm nostrā causā *Homo factus* seruilem formā assumpsit, & nos miserè per peccatum collapsos, mirificā clementiā ac benignitate ad cælos vsq; euexit.

Offertorium seu Oblatio.

Suscipe, sancte Pater, immaculatam
hostiam

hostiam de manu Sacerdotis tui & à me indigno famulo tuo, pro meis, & totius mundi, ac eorum præcipuè, qui huic Sacro adsistunt, peccatis; denique pro hoc ipso, qui sacrificat, ut nobis omnibus proficiat ad vitam æternam. Huic autem sacrosanctæ Victimæ en ego quoq; appono cor meum, tibiq; in holocaustum offero Deo meo, viuo, & vero. Offero præterea mistum aquâ vinum, mysterium Sanguinis & aquæ, quæ è tuo, Christe, latere emanârunt. Profiteor insuper nos aquam esse, te vinum, cum quo coniungi, & in quem trāsire ardentissimè polcit anima mea. Sanguinem deniq; tuum vini præstantissimi instare esse, cui ego ceu minuta aquæ stilla immitti ac permisceri desidero. Cùm autem sciam aquâ Sacrificium perfici non posse, nisi vino immitatur; eodemq; modo animam Sanctâ Deoq; dignam non fore, nisi tibi Christe coalescat: idcirco supplico Maiestati tuæ, ut animam meam tuo immergas Sanguini, ut postmodum in illud cælestium bonorum pelagus penetrare valeat. Porro amore tui cum iniqua ge-

rentibus non introibo, & cum impijs non sedebo: cum innocentibus innocens viuere volo, & vt quàm maximâ ad te puritate accedere possim, digitorum summa eluo, cupioq; minimas etiâ culpas vberrimis eluere lachrymis.

Orate Fratres.

SVſcipe, ô Domine, Sacrificium hoc è Sacerdotis manibus ad laudem & gloriam nominis tui, ad utilitatem quoque nostram, totiusq; Ecclesiæ tuæ sanctæ. Coniungo suspiria, & supplicationes meas cum orationibus Sacerdotis, oroq; vt quod petit ille largiaris per IESVM Dominum nostrum.

Prefatio.

EN imminet ipsum iam, ô Deus, Sacrificium; instat tempus, quo tu in terram descendes, cælum utique minime relicturus. Nos verò quid tandem? Sursum corda habebimus ad Dominum, sursum cordis oculos attollemus, & cōspicati Dominum ad nos iter apparare, gratias agemus Domino Deo nostro. Dignum enim & iustum est laudare te, Deus Æternæ gloriæ; æquum est & salutare

lutare, semper & ubiq; gratias agere tibi, quem adorant Angeli, cuius Maiestatem venerantur Archangeli, cuius omnipotentiam tremantes Cherubini ac Seraphini sine intermissione proclamant: Sanctus Sanctus Sanctus, cum quibus & nos voces nostras iungimus dicentes: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth. Pleni sunt caeli & terra gloria tua. Benedictus, qui venit in nomine Domini. Hosanna in excelsis.*

Canon Missæ.

Pater cælestis, Pater æterne, Pater omnipotens, dignare obsecro, propitius admittere ad conspectum Diuinæ Maiestatis tuæ hoc Sacrificium pro Ecclesia Sancta tua, pro Pontifice nostro, pro Antistite &c.

Æterne bonorum omnium largitor Deus, ne, quæso, vilitatem & fragilitatem offerentium attendas, sed dilectissimi Filij tui supremi & æterni Sacerdotis, Sacrificijq; dignitatem: Beatissimæ quoq; Virginis MARIE, SS, Apostolorum, Martyrum, Confessorum, ac omnium electorum in cælo tecum

regnantium preces, & merita clemens in-
 tuere, per quorum manus sanctam hanc
 & immaculatam hostiam tibi offero,
 cum illo ipso Sacrificio, quod Redem-
 ptor meus in coena ultima, & in Cruce
 fecit. Offero autem in Sancti Nominis
 tui honorem; deinde in gratiarum a-
 ctionem pro beneficijs omnibus, quæ
 tu animo, corporique meo à primo,
 quo me creasti, temporis momento ad
 usque; horam hanc munificentissime præ-
 stitisti. Item in satisfactionem pro meis
 peccatis omnibus, quibus te Deum,
 meum unquam offendi. Offero quoque
 pro hac persona N. bro Ecclesia Sancta
 tua, ut felicibus augeat incrementis,
 & à persecutionibus ac perturbationi-
 bus secura conquiescat: pro uniuerso
 Clero, pro Religiosis omnibus, pro Re-
 ge, pro Senatu, pro cunctis Regni hu-
 ius Ordinibus, pro Ciuitate hac, pro co-
 gnatis, affinis, amicis, inimicis meis,
 pro me ipso, necessitatibusque meis, &
 meorum ac præcipue huius N.

Obsecro verò per infinita IESV mei
 merita, ut uniuersa delicta mea clemen-
 ter ignoscas, omnesque corporis & ani-

mæ meæ misérias & calamitates benignus auertas. Largire, quæso, propitiæ animæ corporisq; bona, quæ ad præstandum tuo nomini fidele obsequium excitent me, & iuuent efficaciter. Da denique, per misericordiam tuam, perfectâ ac finalem in gratia amicitiaque tua perseverantiam, quâ ad gloriam tuam æternam feliciter possim peruenire.

Elevatio SS. Eucharistiæ.

AGnosco, Domine IESU, à Sacerdote altari tuo adstante, cum ipsū consecrandi Diuini Corporis Sanguinisq; tui Mysterium aggreditur, agnosco, inquam, personam tuam assumi. Video per fidem Angelorum phalanges cœlitus in terram ad Dominum Regemq; suum effundi, ut in terris etiam humillimæ venerationis debitum cultū tibi dependant, qui tam admirabili modo dignatus es in terris existere. Cum his ego fidelissimis ministris gloriæ tuæ clamo ad te exaltatum, de profundis cordis mei, voce Petri: *Tu es Christus Filius Dei viui.* Clamo & Thomæ affectu: *Dominus meus, & Deus meus.* Clamo deniq; simplici illa puerorum Hiero-

rosolymitanorum pietate : *Benedictus qui venit in nomine Domini ; Hosanna in excelsis.* Ecce Deus, ô anima mea, ecce in Sacerdotis manibus Deus tuus, ecce manibus hominis IESVS gestatur !

Tu es, Domine IESV, tu ille ipse es, qui quondam in cruce pro me fueras exaltatus. Tu es, cui laus omnis, omnis honor, omne obsequium omni iure debetur. Exultat Spiritus meus, dum tu eleuaris ad gloriam, qui quondam eleuatus fueras ad ignominiam. Dixeras tu olim Domine : *Ego si exaltatus fuero à terra, omnia traham ad meipsum.* en ego te nunc exaltari video ; trahe igitur, obsecro, animam meam illuc, vbi tu es ad dexteram Patris.

Possunt praterea, vel hi, vel similes, sub Elevationis tempus, actus elici.

Vtinam, Domine, disrumperes cælos, & descenderes. Veni Domine, & noli tardare. Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam, & salutare tuum da nobis.

Actus Fidei.

TV es Christus, Filius Dei viui : Dominus meus, & Deus meus. Tu

in hos Diuinissimo Sacramento præsentissimus es. Te ergo Redemptorem meum supplex adoro: benedico; ac veneror magnificentiam gloriæ tuæ, cum qua venis; tamen si tot mysteriorum velatus tegumentis.

Actus Spei.

PERCUSSI à Serpentibus Hebræi, quotquot serpentem æneum aspiciebāt, sanitatem recipiebant. Ego peccatorum contagio æger ad te, mi IESU, oculos attollo: in te spes meas omnes depono. Tu potes omnia; sanare me, si vis, potes, qui pro me in cruce serpentis in modum Mosaici fueras exaltatus. Dic quæso animæ meæ: Salus tua ego sum. Suffecerit verò mihi, Domine, si tu animam meam, persanaueris.

Actus Charitatis.

O IESU, Domine mi! ô amor meus! ô æternum bonum meum! quemadmodum peccata mea fecerant, vt tu cruci suffixus obires, vt sacrosanctum meâ causâ, ô dulcedo mea, sanguinem profunderes, nec te ingratus vti debui

deui dilexi; ita ex hinc diligo te plusquam vllum bonum, & diligere in æternum volo. Lætatur, bone IESV, & gessit gaudio mens mea, cum videt te contumelijs olim opertum, & opprobrijs faturatum iam ab hominibus diuino cultu ac veneratione honorari. Quis mihi tribuat, vt te è gestatoris tui manibus subducas, & in pauperrimum cordis mei domicilium latus & alacer inuoles? Audio vocem tuam: Surge, propera, amica mea, aduola ad petrae foramina, accurre ad corporis mei vulnera, hinc sedem fige, hinc tibi habitaculum conde.

Respondebo & ego, Domine: Quis dabit mihi pennas, sicut columbae, vt ad te deuolem, & in dulcissimo corde tuo requiescam? ô suauissime IESV, qui in hac ara compositus copiosissimis flagras ignibus, conijce ardentem in animam meam carbunculum, qui eam emundet, accendat, tuâque charitate perfectè inflammet, vt te digna, grataque tibi fieri domus mereatur.

Exerceri aliarum quoque virtutum hic actus possunt, puta Humilitatis, Gratiarum actionis, Petitionis &c.

Secun-

Secundùm Eleuationem: *Memento pro defunctis.*

Admittere digneris, suppliciter oramus, Deus noster, hanc salutis nostræ victimam, eamq; per manus Sanctorum Angelorum tuorum iube perferri in sublimè altare tuum, in conspectu Diuinę Maiestatis tuę, vt nobis sanctam tuam benedictionem impertias. Extende quoq; maximam & fortissimã dexteram in ignis Purgatorij profunda, & eripe inde propitius animam hanc N. (pro qua tibi hoc offero Sacrificium) eripe consanguineos, amicos, benefactores, eos item quibus vnquam peccandi vel causam præbui, vel exemplum; qui me olim affligerunt, qui iam dudum pœnis expiatorijs cruciantur, qui opem viuentium nullam vel exiguã experiuntur, quorum nemo singulatim meminit, qui te ardentius diligebant ac diligunt, qui ardentius ad tuum admitti conspectum desiderant, deniq; qui quamprimùm ad patriam, beatamq; tui visionem sunt egressuri.

Pro

Pro te ipsa.

Nobis quoq; peccatoribus, Domine Deus, largire gratiam tuam, & admitte nos in confortionem Apostolorum, Martyrum, Confessorum, Virginum, & aliorum Sanctorum, quorum rutilans te hinc circumstat corona.

Oratio Dominica.

Recitari ad hunc modum potest.

V Nice in Trinitate DEVS, Tibi, & in te credat terrarum orbis vniuersus, teq; & fide colat, & operibus. Reuerentur ac venerentur Te fideles tui in terris, sicut Angeli faciunt in cælis.

Regna Domine, Rex, & Pater Sancte, in mentibus nostris per gratiam & charitatem; & concede, vt tecum omnes regnem⁹ animis & corporib⁹ beati.

Faciamus quæ iubes, & pareamus perfectè voluntati tuæ, Deus noster, tuaque & mandata & consilia exequamur eâ perfectione, quâ tibi parent Angeli & electi tui in cælo, vt omnimodis tuis placitis decretisq; consentiamus aduersis pariter rebus ac secundis.

Da

Da nobis panem sustentationis, Clementissime Pater, sed imprimis petimus panem refectionemq; animorū per media, quæ tibi maximè probantur: præcipuè verò per cæleste hoc Diuini corporis tui, quod hîc præsens est, epulum, cuius nobis fructum condona salutarē.

Dimitte debita nostra, Pater optime, condona & culpas, & debita culpis supplicia.

Ne finas, ô Pater misericordiarum, succumbere nos tentationibus, quas dæmon, caro, & mundus passim in nos coniectat; sed præbe auxilium, quo suffulti vtilitatem, qualem tu vis, & victoriam è tentationibus referamus. Liberos, quæsumus, ab animæ corporisq; malis, ab æterno ac temporali malo, àm alo præsentis & futuro.

Prepara te ad Spiritualem SS. Eucharistiæ usum.

Pax Domini.

Diuidit hostiam Sacerdos, sed te nō diuidit, Domine IESU, qui semel in vita mortali diuisus eras corporis animæq; separatione, vt nobis morte tua
pacem

pacem, quam amiseramus, restitueres. Immitteris in calicem, in quo humescit hostia; quoniam & tu rediuius postquam corpori tuo redditus sanguis est, integer, ut antè fueras, extitisti, & quoties nos in sacrosancto hoc mysterio visitas; toties rorem nobis pietatis aspergis, modoq; admirabili animæ te nostræ conglutinas, ut ea tibi inhærendo vnus spiritus fiat.

Agnus Dei.

Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, miserere nobis, dona nobis pacem. Tollis & toleras mea quoq; crimina, Agnus innocentissime, cuius corpore & sanguine alimur, cuius vellere vestimur, quem ego pro peccatis meis, quantum licet, æternæ Maiestati immolo, oroq; supplex, ne me vnquam à te separari permittas, sed fias mihi remedium efficax, quo consequar vitam æternam.

Communio.

DEVS, Domine infinite Maiestatis, non sum dignus, ut intres sub tectū
meum

meum, vt venias in cor meum. Quid enim ego sum comparatus tibi? sed, quæso, dic tantum verbo; & quamuis non nisi te spirituali desiderio suscipiā, tu tamen verbo etiam solo sanare animam meam potes: quia omnipotens es, clemens es, munificus es: ego verò extrema miseria, contemptio, nihil.

Collecta.

LAus sempiterna & perennis sit tibi gloria, Deus noster, pro beneficijs tuis omnibus. Tu ipse te remunerare te ipso, tu tibi repende teipsum, & extentā beneficentissimā dexterā tuā paternam ac diuinam benedictionem tuam nobis propitius largire, per IESUM Christum Dominum nostrum, qui Deus æternus pro me seruo vilissimo factus est & homo & seruus, quem ego tecum, & cum sancto Spiritu in eadem infinita Maiestate regnantem meo & omnium creaturarum nomine, animo corporeq; prostratus confiteor, veneror, adoro.

155

Aa,

PIA

PIA MENTIS OCCVPA-
tio in sacro Eucharistiæ vfu
frequentanda.

Premittenda Sacræ Communioni.

*Expiatus ritè Confessione peccatorum, nec
vllius grauioris noxæ, quæ necdum eluta
sit, conscius hanc aut huic similem animi
preparationem celesti epulo præmittere
utiliter potes.*

Contritio.

ENimus, Anima mea, imus ad Deum
nostrum, cōditorem nostrum, imus,
inquam, non solum Maiestatem ipsius
contemplaturi, sed ipsum etiam susce-
pturi. Imus, ô corpus meum, ad IESVM,
quem cum æterna Diuinitate, cum ani-
ma & corpore totum, viuum, gloriosum
omnino accipiemus. Non illum qui-
dem nobis gestare, aut attrectare mani-
bus licet: ac linguæ ministerio in visce-
ra atq; adeò in cor nostrum introducere
planè licet. Eanè tandem IESV mei
bonitas est, vt intrare me, ac diuersari
intra me minimè dedigetur? Ecquid
verò sum ego magnè illi maiestati com-
positus?

positus? nonné pulvis? cinis? nihil?
Quid sum collatus immensæ illi sancti-
tati? nonné inquinatissima peccatis cre-
atura? nonné errorum, criminumque
receptaculum? & tamen tam minutus
eo ad tam infinitum; tam improbus ad
tam sanctum?

Ita est, sancte IESU mi, eo flagitijs
coopertus ad sanctissimum, & supplex
confiteor me vsquequa; peccatis inuo-
lutum. At ne fædus ac detestabilistuum
subeam conspectum, amore tui omnem
iniquitatem, & quoduis delictum meū,
supra omnia detestabilia, supra horren-
da omnia æternū detestor.

Te nimirum ego, te summum Bonū
meum, Dominum meum, omni amore,
cultu, ac veneratione dignissimum ab
ipsa pueritia ad hoc vsq; tempus nullā à
te iniuriā prouocatus, nullā lædendi tui
causā impulsus indignissimus offende-
bam, cū tu me innumeris assiduisque
beneficijs circumfusus continenter di-
ligeres; nec vlla in re prorsus molestus
esses; tamen omni id iure posses. Si e-
nim me vel occisum velis, citra iniuri-
am potes. Itaq; dolore cordis mei cura

& obduco vulnera tua, quæ infixi; doleoq; non inferni, aut iudicii metu, (quãquam hæc quoq; mens mea formidat) sed ideò solùm, quia te summè diligo, ò summum bonum, ò omnem creatam naturam excedens bonitas, Deus meus, omni amore ultra omnia, quæ amari possunt, dignissime.

Redemptor mi, condona mihi peccata omnia, quæ vt commissa prorsus nolo, ita committere nunquam volo; firmiterq; statuo quodlibet vitare delictum, mori potiùs, quàm te offendere paratus.

Accipe igitur in satisfactionem culparum mearum dolorem meum, non metu supplicij extortum, sed è sola charitate profectum, quã te ultra omnia, quæ in cælo & sub cælo sunt, vnicè diligo. Denique fiduciam omnem in bonitate, clementia, meritis, & morte tua depono, speroq; fore, vt mihi propitius ignoscas, quod à te simplex postulo.

Desiderium.

Desidero te totis viribus, I E S V mi,
Benefactor mi, Pater mi, sancte a-
nimæ

nimæ meæ Sponse, vnicum in vita solatium meum, Patris æterni Fili vnice, qui reipsa secundum corpus & animam in diuino hoc Sacramento ades præsens, viuus, cum omnibus donis & gratijs, cum inæstimabili Passionis tuæ thesauro, quem stupendum in modum cælesti huic mysterio inclusisti. Oro, ne auerferis animum meum, mancipium tuum.

Fateor quidem malum me, fateor tuo conspectu indignum: at tu verè bonus es, qui me corrigere potes. Adsis tandem, adsis, vnica in hac peregrinatione refectio: adsis epulum omni dulcius suauitate, adsis sūma cælitū voluptas, vnica stellati illius ac æterni palatij ambrosia. te sitit anima mea, te esurit mens mea, sine te moritur vita mea.

Inuocatio Patris æterni.

Non oculos ad te, non cor audeo leuare, Pater sancte: tamen, quando te Patrem esse scio, & oculos leuo, & cor quàm humillimè. Quia verò magna petiturus sum, ignosce quòd audeam.

Oro igitur, munificentissime bonorū largitor, vt non indignitate mea, sed

mirā & incomprehensā bonitate tuā
spectatā, eo affectu mihi pretiosum di-
lectissimi Filij tui corpus largiaris, quo
eundem Filium in sacrosancto Incarna-
tionis mysterio Beatæ Virgini dedisti,
eādem donorum celestium gratiarumq;
affluentia; quā in diuini foetus conceptu
eadem Virgo fuit cumulata.

Inuocatio Filij Dei.

A Terni Patris æterne Fili, oro, do-
na mihi te eadem alacritate, cum
ornamentis ijsdem, cum quibus te olim
Sanctissimæ tuæ Matri dederas. O quā
tu alacer ad Matrem tuam ibas, IESU
mi? nec sanē mirum. nam illa & tota
pulchra erat, & te ardentissimē deside-
rabat: mihi, fateor, neutrum suppedit;
veni tamen in me, vt fiam & pulcher
per te, & ardēns ex te.

Inuocatio Spiritus sancti.

Sancte, ò millies sancte Spiritus, Deus
meus, admirande rerum inuestigabi-
lium effector; fac, oro, vt ante cæleste
hoc cōuiuium ita munda sit anima mea,
ita ferueat charitate, ita donis cælesti-
bus

bus abundet, vt mundam, vt ardentem,
vt virtutum plenam animam, corpusq;
Deipare feceras ante Verbi æterni in ca-
stissimum eius vterum descensum.

Inuocatio B. Virginis.

SANCTA Mater, dulcis Mater, vnica
Mater, impetra, oro, mihi tam perfe-
ctam erga IESVM filium tuum, Domi-
num meum charitatem; quàm tu eum
perfectè diligebas, cùm infantem lacta-
bas, gestabas, educabas, cum eoq; quoad
vixit viuebas. Nunquam eum tadium
capit in manibus tuis, nunquam in sinu
tuo: noueras ei probè obsequi, noueras
præstare quidquid vellet, quidquid pro-
baret. Doce me, quæso, miserum, quid
agam: ne quid tædij Filiolo tuo obrepat
in corde meo.

Inuocatio Angelorum.

SPIRITUS beati, cælorum incolæ, orate,
quæso, Regem vestrum, vt cordi meo
tantam erga diuinissimum hoc Sacra-
mentum reuerentiam, pietatemq; im-
mittat; quantâ vos IESV vestro meoq;
Domino & olim ministrastis in terris, &
nunc adstatis in cælis.

Pia mentis occupatio
Inuocatio Sanctorum.

Vixistis vos quoq; Sancti cœlites in terris, eundemq; Dominum in cœlesti hoc mysterio toties suscepistis; at ò quantâ sedulitate præparati! quantâ pietate instructi! quod vt mihi quoq; ab æterna maiestate impetretis, humillimè oro.

Inuocatio IESV Dei Hominis.

IESV, Deus & Homo! ergo nē tu venis ad me? veni obsecro, & præbe te mihi in hoc cœlesti cibo cum eodem illo affectu, quo animam pro me in cruce dedisti, & quo salutare hoc mysteriū in memoriam pretiosissimæ Passionis tuæ instituisti; deniq; cum iisdem donis quæ meritis vitæ, mortisque tuæ quam maximè respondeant.

Amoris Commemoratio.

Obuersatur cordi meo incomprehensus ille amor tuus, ò Trinitas sanctissima, quo IESVM diligis: obuersatur summa sanctæ sanctorum Virginis Dei- paræ charitas. obuersatur dilectio Sanctorum; eorum præcipuè, quibus se in terris IESVS meus in diuersarum ætatū specie

specie videndum dabat: cùmq; nullum
taliū amorū in corde meo reperi-
am, doleo, & toto animi impetu I E S V M
amare gestio.

Commemoratio Pietatis.

O Quantum Deo, quantum Angelis
afferebat solatium ardentissima
Sanctorum pietas in huius usu Sacra-
menti! quantus animi ardor in ipso I E-
s v erat, cùm eodem epulo se recrearet!
Quantus Beatorum, Francisci, Cathari-
næ, Ignatij, aliorumq; Sanctorum ho-
minum feruor! O si tantundem ego
Deo & beatis mentibus voluptatis pare-
rem! ô si iisdem inflammatae charitatis
incendijs æstua rem! Atqui idem tuus,
ô anima mea, tuus idem, qui Sanctorum
illorum Deus est, idem nunc, qui ante
in Sacramento I E S V S, queri de illo non
potes. Certè iuuare te in omnibus para-
tissimus est, modò velis. Volo, aman-
tissime I E S V, volo, & quàm religiosis-
simè sumere te cupio, idque sollicitè
curare statuo; imò iam curo promptus
exequi, quod tu velis. Hæc enim alacri-
tas vera pietas est, vera deuotio.

In ipso accessu agenda.

Ecce Deus ad te, ecce ad te misellum Deus it, it ad creaturam Creator, ille qui sola voluntate, quidquid mundus habet, quidquid est, condidit sine labore, ille, inquam, it circa animam tuam laboraturus, qui toties dixit: Fiat lux in hac anima: nulla hinc Principis tenebrarum caligo, nulla umbra sit, Sit lux mea quâ me, dum videndi facultas est, mens ea cognoscat; neq; tamen sit, quod dico, quod iubeo. Verbis hinc profici nihil potest, alia omnia sunt opus, opus hinc maleus est, capitis huius cordisque petram contriturus, ut quod volo, tandem fiat.

Omi conditor, ô Deus potentissime, utere, quo libeat, instrumento, seu afflictionis malleo, seu cruce doloris; & operare circa animam meam, caput meum, cor meum; & forsitan fiam obsequentior.

It Redemptor ad stolidissimam pecudem, quam suis met humeris gestavit, à tartareorum luporum rabie constantissime tutatus. At quò hæc tandem? pecus pecudis more temerè fertur, quo
lubet,

lubet, & gestatoris humeros, & pastoris saluberrima pascua aspernata. Equidem pecus sum ego, bone les v, pastor mi, pecus sum: non penso, non capio, non video passionem tuam, redemptionem meam. Da mihi, quæso, intellectum, vt dum viuo, viuam rectius.

It Dominus ad seruum nequam, toties cælesti gratiæ Diuinæ habitu exornatum, qui tam illustri amictu repudiato, in obsequio Domini peruiacissimus est atque ignauissimus. It Pater indulgentissimus ad filium nec obedientem, filium proteruum, filium dulcissimi genitoris amore planè indignum.

It medicus ad ægrum a omnibus penè sensibus captum, pretioso corporis sanguinisq; sui medicamine, quidquid morbi est, persanaturus.

It fidelissimus amicus ad hominem ferè semper inimicum; ad hominem, à quo æterna ipsius maiestas toties violata est, amicitia contempta, beneficentia flagitio repensa.

It maior natu frater ad fratrem infinitè minorem, it verò charitatem plusquā fraternam impensurus. It pulcherri-

mus.

mus ac dulcissimus Sponsus meus, quem vnice diligit anima mea, quem habere sponsum æternum optat mens mea.

Domine non sum dignus.

Pluisculum te ante Deum statue, & verbis illis (*In manus &c.*) trade in manus IESV animam tuam diuino ipsi sanguine abluendam.

Susceptum Dominum immitte visceribus tuis. collocatum verò in corde tuo vel quasi Regem in folio, vel quasi puerulum in cunis, vel quasi vulneratum in cruce, vel alio quouis modo repræsentatum adora, & age, quæ sequuntur:

Actus humilitatis.

Venisti ad animam meam, ancillâ tuam, æternæ Maiestatis Domine, venisti solâ tuâ tractus bonitate, Deus sempiternæ; Sancte, Sancte, Sancte Domine Sabaoth. Saluto te quàm possum demississimè, Sacrificiis; pedibus prouolutus vestigia tua piè deosculor, ac æternam Subiectionem, seruitiumq; perenne tibi dedico, quod hætenus vix leuiter præstabam, vix noueram, quia te, o

Bonum

Bonum meum, offendebam. Parce, sup-
plex oro, parce peccatis, imperfectioni-
bus, ignauia meæ; ignosce pro ineffa-
bili clementiâ tuâ, quidquid ynquam
in anima mea vitij deprehendisti.

Deprecor te Dominum, te Redēpto-
rem, te & Deum infinitæ Maiestatis, &
Hominem supremæ sanctitatis, te IESVM
meum vilissimus, ingratiſſimus, miser-
rimus peccator.

Gratiarum actio.

GRatias ago demississimas tibi, IESV
salus mea, quod me in Sacrosancto
hoc mysterio visitare dignatus es.

Gratias pro inæſtimabili Incarnatio-
nis tuæ beneficio, quod mundo impen-
disti.

Gratias pro Sacrosancti huius cætero-
rumq; Sacramentorum institutione.

Gratias pro tot tantisq; Heroicarum
virtutum exemplis, quæ in mortalitate
vivens mihi reliquisti.

Gratias pro dono creationis, conser-
vationis, ac imprimis pro pretiosissimo
redēptionis meæ, mortis tuæ, munere.

**Ago gratias Summæ Bonitati tuæ,
quod**

quòd tuo beneficio in Sancta Catholica Romana fide hucusq; perseuero.

Ago gratias, quòd admirabili modo me vocasti ad id vitæ genus, quod tu nosti, in quo tuâ me prouidentia ad hunc vsque diem stare profiteor.

Ago gratias, quòd incredibili patientia erga me vsus tolerabas multa, varia, & graua delicta, quæ in oculis tuis impudentissimè committebam.

Sensi quoque in hac ærurnarum lachrymarumq; valle non nihil aduersi, eoq; nomine gratias quoq; rependo.

Rependo & pro beneficijs omnibus, quæ vnquam in vllam rem creatam vel contulisti, vel in posterum conferes; potissimum autem pro ijs bonis, quæ in Sanctissimam Matrem tuam, in Sanctos omnes, in primis autem in Sacrosanctâ Humanitatem tuam cumulativè effudisti.

Gratias ago, & submissè adoro te, quòd tam numerosas Religiosorum familias instituisti, eamq; præcipuè, vnde multa beneficia in animam meam perfecta agnosco.

Gratias tibi pro hac N. N. Religione,
quam

quam tu copiosissimè amplificasti, & cuius ministerio plurimos ad fidem & vitam sanctiorem feliciter traduxisti. Gratias item pro aduersis omnibus & molestijs, quas idem Ordo perpetitur. Sit tibi eo nomine laus æterna. Sit laus tibi pro sanctis doctisq; omnibus qui in eadē Religione te auctore viuunt, vixerūt, victuri sunt. Sit laus tibi pro admirabilibus modis, quib⁹ eos ad idē institutū amplectendum efficaciter deduxisti.

Gratias tibi ago pro amicis omnibus, quorum animos ad diligendum hunc ipsū Ordinem, & fouēdum benignissimè trahere non intermittis.

Ago & pro me, quem erga Sanctam hanc Familiam propensum fecisti.

Ago deniq; gratias pro tot aduersarijs eiusdem Ordinis, & supplico Diuinitati tuæ; vt tuo beneficio Religionem hanc agnoscant, & cum gloriæ tuæ, Salutisq; suæ incremento non aliud de cā, quàm quod res est, sentiant.

Supplicatio.

NOui ego, bone IESV, noui te cum in exhaustis bonorum thesauris ad
me

me venisse, noui infusum cordi meo
gratiarum pelagus, fontem meritorum.
Noui potentissimum Dominum vilissi-
mo à me acceptum tugurio. i

Atq; hæc ego sciens, meaq; inopiæ ac
mendicitatis conscius fidenter ad te ve-
nio misericordiam imploraturus:

Primum autem peto, vt cor meum i-
ta amplifies, ne ad capiēda magnado-
na tua per angustias parū idoneum fiat.

Peto plenam peccatorum meorum
veniam, tam quoad culpam, quàm quo-
ad poenam.

Peto in gratiâ tuâ, vitæq; Sanctitate
salutarem propter amorem tuum per-
seuerantiam.

Peto crebras afflictiones citra meam
alienamq; noxam.

Peto perpetuum in humilitatis de-
missione, in paupertatis amore, in ca-
stitatis puritate, in obsequendi alacri-
tate progressum.

Peto amplissimum in Fidei constan-
tia, in Spei firmitate, in Charitatis feruo-
re, in Prudentiæ dexteritate, in zelo Iu-
stitiæ, robore Fortitudinis, Temperan-
tiæ moderatione, Patientiæ perfectio-
ne profectum. Crescam

Crescam per te in pietatis studio, in orandi ardore, in discernendorum Spirituum Scientiâ, in frænandarū appetitionū seueritate, in vera iudicij priuati abnegatione, cæterisque donis tuis usque ad absolutissimâ consūmationē.

Habeam, oro, tuâ gratiâ liberum cor & expeditum à cogitationibus noxijs, factis nefarijs, affectionibus inordinatis, ab omni demum, qui tibi non probetur, rerum creatarum amore.

Habeam à te semper efficax auxiliū quærendi in rebus omnibus quidquid vel ad frangendos viciosos animi impetus, vel ad augendam Sanctitatem perfectionemq; conducit.

Oro, IESV mi, vt omnia facta, cogitataq; mea, eâ perfectione conficiam, quâ ab homine confici cū speciali tuo auxilio possunt, & quâ ea tu absolute fieri posse vides & vis, iuxta diuinam ordinationem tuam.

Oro, dulcis IESV, vt semper id à te impetrem, quod tu maximè cum laude tuâ coniunctum nosti, vtq; quàm diutissimè in summa Sanctitate cum proximorum utilitate viuam.

Excita, quæso, in me, ô vita mea, studium afflictiendi corporis, tractandiq; seuerè meipsum, citra maioris tamen obsequij tui; rerumq; meliorum, ac valetudinis graue detrimentum.

Largire mihi, benignissime Domine, vt è sacræ Confessionis, Eucharistiæq; ac cæterorum Sacramentorum vsu fructum semper referam quàm vberimū: cum hominibus conuerser, quàm sanctissimè: pias conciones frequentem, quàm vtilissimè.

Oro, Bonum meum vnicum, vt (quàm simillimè fieri potest) ita omnes vires, sensus, dicta, facta, mentem, & membra mea regas; quemadmodum gloriosa Diuinitas sacram tuam Humanitatem regebat.

Concede, quæso, Pastoribus Ecclesiæ tuæ salutare vigilantiam, vitamque exemplarem. Conuerte ad te omnes ethnicos, hæreticos, schismaticos, omnes infideles, omnes in peccatis obstinatos, omnes in obsequio tuo ignauos, omnes quicunq; vel absunt à te, vel non festinant ad te.

Crescant in sanctitate, quos tu sanctos

atos nosti. Reges verò & Principes terrarum fidem tuam iusticiamq; priuatim ac publicè fideliter & constanter tueantur, ac perpetua inter eos, Christianaque concordia coalescat. Nihil committant, nihil permittant, quod tibi aduersetur; fortunataq; experiantur omnia, quæ tibi placent.

Omnes valetudine, egestate, hominum iniurijs, demonum tentationibus, carcere, captiuitate, mærore, damnis, cæterisq; malis afflictos propitius, **I E S V** suauissime, respice; solatiumq; singulis & protectionem tuam impertire; &, si è gloriâ tuâ est, liberos esse omni molestiâ iube. Aduersarijs meis, Sanctarumque Religionum, ac inprimis huius meæ tuæq;, gratiâ tuam gloriamq; retribue.

Amicis meis, consanguineis, ac bene de me meritis concede, vt & in gratiâ tuâ viuant, & vitæ tuendæ subsidijs nunquã destituantur. Religiosis omnibus, meis præsertim fratribus, largire exactam indomitæ animi corporisque affectionû victoriam & oppressiōnem, pietatem sinceram, solidarum, virtutum non inane specimen, ardens

animorum iuuandorum studium, iugē & nunquam intermissum in sanctitate, doctrinisq; progressum, ex aduersitatibus salutare emolumentum, veram in ferendis iniurijs constantiam, omnibus singulisq; iuxta vocationis tuæ gratiam in vitæ perfectione ac religione vsq; ad vitæ finem perseuerantiam. Patrem verò N. (quē quia Religioni huic dedisti, & donis tuis cumulasti, ago gratias) oro, vt in gratia tua conserues & amplifices.

Defunctis eiusdem Ordinis, qui vnquam, ac non ita pridem è vita discesserunt; ijs quoq; , qui erga me vel erga hunc Ordinem minùs æqui ac beneuoli fuerunt, omnibus item cognatione, amicitia, familiaritate, beneficentiâ mecum coniunctis; ijs deniq; , quibus nullum vel exiguum subsidium suppetit, præsta quæso, æternæ salutis quietem, vt quantocyus è purgatorijs pœnis erepti in patria beata tuam pro me Maiestatem deprecantur. Infinitam bonitatem tuam oro: largire hæc omnia bona omnibus qui quoquomodo meis orationibus commendati sunt, vt inde sancti nominis tui honor amplificetur.

Exorna

Exorna animam meam ea virtute, cui hoc ipso mense studium peculiare deuoui. Deniq; pro quibuscunq; aut tu orari vis, me aut orare velle aut debere nosti, pro illis nunc humillimè immensam tuam Maiestatem oro: tu pro infinità bonitate tuâ largire quod oro.

Oblatio SS. Trinitati.

AGnum tibi immaculatum offero, Sacrosancta Trinitas, vt eo te quàm suauissimè oblectes. Sit tibi dilectus tuus voluptati, sit honori: totū, quantū est offero pro beneficijs omnib⁹, quæ in me effusè contulisti; atq; hoc munus meo meorumq; nomine dedicatū eo, quod Maiestate tanta dignissimum video; quo nobilius nullum video. Offero itē in satisfactionem & meorum, & totius Christiani cætus criminum. Offero diuinum pignus, quò impetrem mearum necessitatum, cognatorum, Ordinis, ac superioris mei, ciuitatis huius, Regni, Regis, deniq; eorum, qui me oderunt, viuorum & mortuorum subsidium.

Cum hoc, & in hoc munere trado tibi animam corpusq; meum cum,

omnibus viribus, membris, & operationibus meis; ipsam deniq; quietem & cessationem ab iisdem operibus, desideroq; in omnibus factis meis eam inesse sanctitatem, vt fiam ardens ac perenne sacrificium in odorem honoremq; diuinæ Maiestatis.

Consecro tibi voluntatem meam, quâ præopto mori prius quàm te offendere, non mortifero solum scelere, sed ne noxa quidē veniali; & malo quidlibet perpeti, quā elabi tuā gratiā, in quā planè sita sunt mea omnia; quā si caream, quid profunt omnia?

Conuersus ad Christum hæc orare poteris.

Tibi, IESV mi, tibi offero fixum, hoc voluntatis meæ decretum, quo statuo amore tui facturum me; quidquid perfectius, quidquid magis voluntati, iudicio, appetentiæ, sensibus, honori denique meo aduersum nouero, quantum cum spe maioris gloriæ tuæ fieri poterit; quò quàm simillimus euadam tibi suffixo cruci Domino meo.

Offero tibi resolutissimam voluntatem parendi omnibus mandatis, consilijsq; tuis mihi per meos maiores propositis.

positis. Volo, te frater, viuere quàm perfectissimè; volo in aduersis quàm patientissimè, volo amoris honorisq̃ue tui causâ perpeti quàm plurima. Te vnum in omni animi corporisq̃ motu spectare volo; aliud verò, quod tu non sis, planè nolo. Desidero item, si fieri possit, omnes homines ad te conuertere: decerno deniq̃; daturum me operam, vt meliorem in altero tuo aduentu animã tibi repræsentem. Certè non ampliùs deprehendes in me morosam hanc patiendi difficultatem, hanc iræ facilitatem, hanc verborum licentiam, hanc cogitationum instabilitatem, hanc factorum prauitatem; sed omnibus his vitijs virtutes contrarias, perfectionemq̃; deprehendes.

Exerce hos virtutum actus circa Venerabile Sacramentum.

Adoratio.

PROstratus coram te, Deus meus, qui nunc præsens cordi meo ades, quæ in omnibus templis tibi sacris dignanter habitas. confiteor te Deum meum, tibiq̃; cultum Diuinum supplex
B b 4 pendo,

pendo, profitens te eundem esse, qui eras ab omni æternitate, qui cælestis huius epuli mysterium condidisti factus homo. Dominus meus es, bone IESV, Deus meus es; tibi substernor: calcant pedes tui caput meum, calcant ceruicē meā; & quidquid calcaueris, tuū esto.

Spes.

Spero, Domine, tuā fretus bonitate, spero firmiter te mihi daturum dona naturalia, daturum supernaturalia, gratiæ, inquam, dona, & gloriæ. Quamuis enim immeritus ego sim; at tu id apud Patrem æternum meruisti, cū inter mortales mortalis vixisti.

Charitas.

Amplector beatissimos pedes tuos, præq; bonis omnibus te vnicum diligo, dulcis IESV, summum bonum: ne, quæso, me ab hoc misericordiæ meæ asylo, ab ac arā misericordiæ retrahi patiaris.

Gaudeo roto animo sacram Diuinitatem tuam adeo immensam esse, quæ nullo creato comprehendi intellectu possit.

Gaudeo

Gaudeo admirandis & infinitis perfectionibus, quas, quâ Deus es, cōtines.

Gaudeo donis omnibus gratiæ & gloriæ, quibus te Pater æternus amplissimè, quâ Homo es, cumulauit.

Gaudeo te ab Angelis cæterisq; Beatis perfecte in cælis, & à Christianis utcunq; in terris & honorari, & amari.

Doleo verò te tam crebrò læsum à me atq; ab alijs; &, quod nolo, læsum iri à plerisque.

Doleo ex animo innumeros homines æternum perire, quibus tanto suppliciorum mortisq; impendio Salutem parâsti.

Doleo te perperam ac sacrilegè in hoc Sacramento ab hominibus sumi, & sæpè cùm summâ iniuriâ tractari.

Desiderat porrò anima mea peccatorum & imperfectionum aliquando tandem finem fieri in terris.

Desiderat quàm amplissimum fieri iustorum numerum, iustosq; in Sanctimonia crescere, cùm perseverantiâ.

Desidero, bone IESV, ethnicos, omnesq; Orthodoxæ religionis exortes ad Fidei Sanctæ veritatem conuertere.

Desidero Deo non verbis solum, sed reipsâ tantum amoris, honorisq; ab omnibus reddi, quantum ille vel exigit, vel meretur.

Desidero, mi I E S V, delictum meum, Deus cordis mei, summum bonum, & solum Solatium meum, Pater dulcissime, desidero solum in vitâ diligere te, nec aliud quidquam, nisi in te, & propter te.

Dilige tu quoq; me, Benefactor mi, qui redemisti me, licet amore indignum, dilige tamen me. curam mei suscipe. necessitatibus meis omnibus paternâ benignitate prospice. tu cogita de me, & ego per te cogitem de te.

Valedictio.

DIgredimur, suauissime I E S V, digredimur tantisper; tu tamen præsentissimum Solatium meum es, vnica voluptas mea, æterna felicitas mea, vniuersum animæ meæ bonum. Commendo me & committo inexhaustæ bonitati tuæ, vnâ cum omnibus propinquis, amicis, & inimicis meis, cum omnibus, qui animam meam ad te aut deduxerunt,

xerunt, aut quoquomodo prouexerūt.
Commendo tibi præsidem ac superio-
rem meum; cui, oro, amplissimum au-
xilium quàm diutissimè iuxta & sanctis-
simè viuendi propitius tribue.

Dilige nos, IESV, si tamen diligi me-
remur, quantum potes: dilige tamē
immeritos. inebria nos perfecto tui a-
more, ac in teipsū nos penitūs cōuerte.

Lux nostra, IESV, & cordis nostri
dulcedo, concede nobis, vt planè in te
maneamus, & tecum, & vniuersè pro-
pter te, quidquid agendum est, agam⁹:
tu vero omnium cogitatorum, dicto-
rum, factorumq; nostrorum vnicus e-
sto finis, vnicum principium. Deoscu-
lor sacrū diuini cordis tui vulnus, quod
meā causā suscepisti. Vnā saltem inde
guttulā recreando cordi meo, guttulā,
inquam, vel vnā emitte, oro, quā elu-
tus, sanatus, confirmatus, fideliter, ar-
denter, & perseueranter diligam te IES-
VVM meum, PATREM meum, DEVM
meum, quem supplex ac imā tellure
prouolutus animo & corpore a-
doro. Viue & regna Deus meus
in sæcula sæculorum,

A M E N.

INDEX MEDITATIONVM.

Meditatio 1.	<i>Rex seruorum pedes lauat.</i>	pag. 1.
Medit: 2.	<i>Rex ad proditoris pedes.</i>	6.
Medit: 3.	<i>Rex cœnam instruit.</i>	11.
Medit: 4.	<i>Rex hortum ingreditur.</i>	16.
Medit: 5.	<i>Rex orat in horto.</i>	22.
Medit: 6.	<i>Regem Legatus consolatur.</i>	28.
Medit: 7.	<i>Rex sudat. Rex suat</i>	35.
Medit: 8.	<i>Rex occurrit proditori. Qui</i>	40.
Medit: 9.	<i>Regem proditor osculatur.</i>	46.
Medit: 10.	<i>Rex sternit hostes</i>	52.
Medit: 11.	<i>Rex proditione capitur.</i>	57.
Medit: 12.	<i>Rex cōprehensus Petrū reprehendit.</i>	63.
Medit: 13.	<i>Rex milites obiurgat.</i>	69.
Medit: 14.	<i>Rex ducitur captiuus.</i>	75.
Medit: 15.	<i>Rex urbem ingreditur: ad Annam Præsulem diuertit.</i>	81.
Medit: 16.	<i>Rex ad Pontificem ducitur.</i>	88.
Medit: 17.	<i>Regi alapa infligitur.</i>	95.
Medit: 18.	<i>Rex testimoniis urgetur.</i>	103.
Medit: 19.	<i>Rex adiuratur.</i>	109.
Medit: 20.	<i>Rex conspuitur.</i>	114.
Medit: 21.	<i>Rex à Petro abnegatur.</i>	123.
Medit: 22.	<i>Nocturna Regis quies.</i>	130.
Medit: 23.	<i>Rex ad Prætorium deducitur.</i>	137.
Medit: 24.	<i>Regis proditor perit.</i>	143.
Medit: 25.	<i>Rex apud Pilatum.</i>	149.
Medit: 26.	<i>Regem Præses examinat.</i>	158.
Medit: 27.	<i>Regem Herodem adit Rex.</i>	164.
Medit: 28.	<i>Rex apud Herodem.</i>	169.
Medit: 29.	<i>Rex cum veste candida,</i>	176.

Medit. 176.

Index Meditationum.

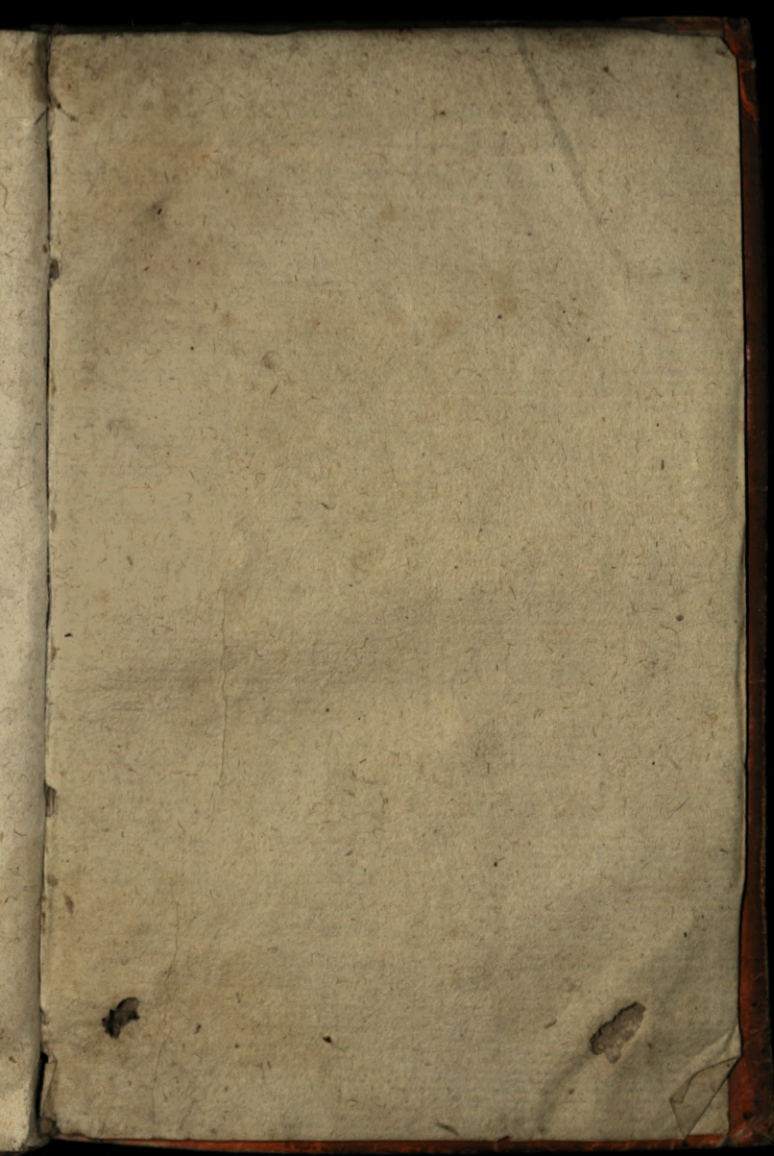
1.	Medit: 30.	Rex cum Barraba latrone collatus.	180.
6.	Medit: 31.	Rex flagellatur.	187.
11.	Medit: 32.	Rex coronatur.	196.
16.	Medit: 33.	Rex in porticu.	202.
22.	Medit: 34.	Rex morti adiudicatur.	215.
28.	Medit: 35.	Rex cum Cruce.	224.
35.	Medit: 36.	Rex portans Crucem iuuatur.	232.
40.	Medit: 37.	Rex in monte.	237.
46.	Medit: 38.	Rex in folio sustollitur cum inscripto Elogio.	245.
52.	Medit: 39.	Leges condit Rex.	251.
53.	Medit: 40.	Honores & munera distribuit Rex.	278.
59.	Medi: 41.	Rex Matrem & Famulum in tutelam tradit.	285.
65.	Medit: 42.	Rex opem à Deo petit.	295.
71.	Medit: 43.	Rex sitit.	305.
78.	Medit: 44.	Rex vincit.	313.
85.	Medit: 45.	Labore fessus Rex obdormiscit.	320.
93.	Medit: 46.	Rex defletur.	327.
99.	Medit: 47.	Rege mortuo thesauri asportantur.	335.
104.	Medit: 48.	Rex post obitū miraculis clarescit.	342.
113.	Pia cum IES V, dum res agitur diuina, cōmoratio.		353.
120.	Pia mentis occupatio in sacro Eucharistie usu frequen- tanda.		374.

DEI vnus Trini gloriæ, Virginis
DEI PARÆ, Sanctorumq;
omnium honori D.

ultimam

Dominica Septuagesime
Celebravi ad Applicationem
Conventus

BIBLIOTEKA KÓRNICKA

1377

M. PINCLA

Rex dolorum
Christus.

1636

1636